

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 126

Ple del Parlament

Sessió 61, segona i darrera reunió, dijous 5 d'octubre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius 300-00373/13	3
Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut 300-00374/13	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística 302-00323/13	18
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació 302-00324/13	27
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística 302-00331/13	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat 302-00325/13	47
Paraules de comiat de Lucas Silvano Ferro Solé	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística (continuació) 302-00323/13	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació (continuació) 302-00324/13	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística (continuació) 302-00331/13	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat (continuació) 302-00325/13	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya 302-00326/13	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual 302-00327/13	70

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat	81
302-00328/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior	90
302-00329/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català	100
302-00330/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya (continuació)	110
302-00326/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual (continuació)	110
302-00327/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat (continuació)	110
302-00328/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior (continuació)	111
302-00329/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català (continuació)	111
302-00330/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 61.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García, la lletrada Clara Marsan Raventós i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Educació, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i el conseller de Salut.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Interpel·lació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius

300-00373/13

Reprenem la sessió amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per fer l'exposició, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Volíem començar aquesta interpellació recordant la importància dels drets sexuals i reproductius. No ho fem tant per la consellera, que és plenament conscient de la seva importància, sinó per la gent que ens pugui seguir i també de cara a l'aprovació de la moció subsegüent a aquesta interpellació.

I ens agradaria explicar la importància d'aquests drets agafant precisament el posicionament del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, emès el passat juliol de 2022. I deia..., diu: «Els drets sexuals i reproductius suposen poder expressar i gaudir dels nostres cossos, les nostres sexualitats, els nostres desitjos i plaers, lliures de tot tipus de violències i discriminacions. Garanteixen a les persones la seva integritat corporal, la dignitat personal, la igualtat, la diversitat i la llibertat, i des d'un posicionament polític feminista també han de garantir el dret al plaer.»

«Els drets sexuals i reproductius s'engloben dins el paradigma dels drets humans. Estan constituïts per una sèrie de beneficis i principis vinculats a la sexualitat i a la reproducció, i es troben recollits tant en tractats internacionals i regionals de caràcter vinculant com en lleis i constitucions nacionals. Són essencials per a la garantia dels drets de les dones i les persones LGTBIQ+, i la seva vulneració dificulta o impossibilita la ciutadania plena i com a subjectes de dret a aquests col·lectius. Encara no s'ha assolit una igualtat substantiva en la disponibilitat, l'accés, l'adequació o l'acceptabilitat dels programes, els serveis i les infraestructures que mitiguin o eliminin completament les múltiples vulneracions en l'exercici dels drets sexuals i reproductius.»

«Quan posem el focus en aquests drets, cal contemplar aquells que provocaran violència institucional, que han mostrat pautes de discriminació o obstacles a l'hora de gaudir i exercir aquests drets. Així mateix, la falta d'atenció i la dificultat en denunciar aquests tipus d'actes n'impedeix la reparació i, per tant, suposa una perpetració de les violències masclistes de manera estructural.»

I agafo aquests fragments –no és tot el posicionament– perquè ens indiquen la importància que les administracions públiques compleixin amb els seus deures per no incórrer precisament en violència institucional.

La feina de la CUP amb relació a la garantia dels drets sexuals i reproductius jo crec que és evident. Des del principi de la legislatura, vostès ho saben perfecta-

ment..., vostè ho sap, consellera, que naltros hem estat molt pendants de la seva feina, de què és el que estaven fent des del Govern.

Hem insistit especialment en l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs, que sigui accessible arreu del territori, però hem anat molt més enllà parlant de qüestions que afecten altres àrees, no només la de salut, sinó també educació, drets socials o fins i tot interior. I per això vam decidir interpel·lar-la a vostè, consellera, perquè entenem que és des de la seva conselleria que s'ha de vetllar perquè totes les accions polítiques que es despleguin des de totes les àrees del Govern vagin a una per garantir aquests drets sexuals i reproductius.

I ho fem avui, una setmana després del 28 de setembre, Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament, que enguany posava el focus en la necessitat d'aturar l'ofensiva global contra l'avortament. I és que no és per a menys, perquè la situació que vivim als Països Catalans amb relació a la garantia de drets sexuals i reproductius és preocupant. Els nostres drets sexuals i reproductius es troben seriosament amenaçats als Països Catalans, dins de l'Estat espanyol i greument vulnerats a Andorra. I des d'aquí enviem tota la nostra solidaritat a les companyes feministes represaliades per defensar el dret a l'avortament a Andorra.

La dreta i la ultradreta espanyolista tenen una agenda concreta a casa nostra no només per carregar-se la nostra identitat com a poble, sinó també per carregar-se tots els nostres drets. I aquesta és una agenda compartida internacionalment i que s'emmarca en l'ofensiva global contra l'avortament, l'ofensiva global contra els nostres drets sexuals i reproductius i l'ofensiva global contra el feminisme. I al Principat considerem que no només hem de ser un bastió, sinó que hem de ser punta de llança per aconseguir que els Països Catalans esdevinguem referents en la garantia dels drets sexuals i reproductius. I és que naltros considerem que a cada atac hi hem de respondre amb més feminisme.

Per què volem ser referents en la garantia de drets sexuals i reproductius? Doncs perquè naltros entenem la independència com una eina de revolució social, feminista, ecologista –vostès, de fet, parlen de les quatre revolucions, l'altre dia parlava de transformacions–, i, tot i que critiquem la pràctica, perquè pensem que dista d'allò que prediquen, pensem que en el plantejament hi hem d'estar molt d'acord.

Naltros sempre hem dit que els grans consensos que tenim com a país no hi caben, en la Constitució espanyola; no hi caben, en el règim del 78. I això no significa repetir el mantra que fins que no siguem un país independent no podrem viure bé, sinó tot el contrari: significa que per avançar cap a la independència del nostre poble necessitem actuar ja amb sobirania des d'aquí per garantir que la gent visqui bé. I això, en el nostre marc, significa garantir els nostres drets sexuals i reproductius, desplegant al màxim les competències que tenim i anant més enllà.

I què vol dir «ser referents»? Doncs vol dir garantir l'accés a la cura de la salut sexual i reproductiva –incloent-hi l'accés a proves diagnòstiques, el tractament adequat i lliure de discriminació–, a rebre la informació adequada del nostre estat de salut. Significa garantir l'equitat menstrual trencant tabús, facilitant que els productes d'higiene menstrual arribin a tothom. Significa garantir l'equitat anticonceptiva, i això vol dir l'accés a l'anticoncepció d'urgència tant a farmàcies com a la xarxa sanitària pública, l'accés a mètodes anticonceptius tant per a prevenció de les malalties de transmissió sexual com per a prevenció d'embarassos. Significa garantir el dret a ser informades en la tipologia de mètodes que més s'adeqüin a les nostres necessitats. Significa garantir una educació afectivosexual integral en totes les etapes educatives i centrades en els drets i en el plaer.

I aquí m'aturo un moment. Davant l'increment de denúncies d'agressions sexuals entre joves i infants, la resposta no pot estar centrada en el punitivisme, perquè no és efectiu. El consum precoç de pornografia, majoritàriament basat en la violència contra les dones –de fet, nou de cada deu vídeos contenen escenes de violència contra les dones–, té un impacte més que evident que cal afrontar des de l'educació. I és

que, de fet, la pornografia està ocupant el paper que hauria de desenvolupar una educació afectivosexual que arribés a tots els nostres joves i infants.

I, per tant, hem de garantir aquesta educació afectivosexual que possibiliti construir relacions sexoafectives que siguin saludables i igualitàries, que evitin conductes de risc; garantir una veritable educació sexual que vagi més enllà de lo estrictament biològic, tenint en compte també l'educació emocional, i garantir informació i coneixement sobre el nostre cos, el cicle menstrual, sobre les diferents opcions de productes per a la regla, el seu impacte ecològic, etcètera.

I, per últim, «ser referents» en la garantia de drets sexuals i reproductius significa fer veritablement accessible la interrupció voluntària de l'embaràs arreu del territori, de forma equitativa, amb informació, garantint que les dones podem triar el mètode que més s'adeqüi a les nostres necessitats, fent campanyes contra el tabú i l'estigmatització, amb més professionals, amb més formació per als professionals i que no hi hagi assetjament.

I això lliga amb l'últim punt, que nosaltres entenem que és clau si volem ser referents en la garantia de drets sexuals i reproductius, que és combatre el fonamentalisme i protegir les defensores dels drets sexuals i reproductius dels assetjaments de la ultradreta.

Naltros considerem que cal començar pel Principat. I entenem que en això que li hem plantejat, consellera, doncs, hi hem d'estar d'acord, però volem posar el focus en quatre qüestions que considerem que són clau i sobre les quals no sabem si anem a l'una o no.

La primera, amb relació a la interrupció voluntària de l'embaràs. Tenim un problema greu amb l'objecció de consciència. No només perquè més del quaranta per cent de ginecòlegs de la sanitat d'aprovisionament públic es nega a practicar avortaments, sinó perquè directament hi ha hospitals que no estan prestant aquest servei, fins al punt que es tracta de decisions dels patronats, relacionats amb l'Església, d'aquests centres. I aquí li plantegem la primera qüestió: què estan fent amb relació a l'objecció de consciència?

I la segona qüestió, molt relacionada amb aquesta: què estan fent per garantir que arreu del territori aquest servei està arribant al conjunt de les dones de casa nostra? Perquè teníem una moció aprovada, de principi de legislatura, que deia que quan detectessin que hi havia objeccions de consciència institucionals, que no estan permeses per llei, rescindiríem els concerts que tenim en l'àmbit sanitari, i això no ho estan fent. Però és que ens preocupa fins al punt que potser és que desconeixen què és el que està passant al territori, perquè una de dos: o ho coneixen i no estan fent res o és que ho desconeixen perquè no tenen eines per fiscalitzar.

Per tant, dos qüestions, dos primeres qüestions: què estan fent amb relació a l'objecció de consciència? Segona qüestió, què estan fent amb relació a l'objecció de consciència *institucional* que estan practicant determinats hospitals amb relació amb l'Església?

Tercera qüestió: desbordem el marc constitucional, exercim sobirania per defensar i garantir drets. Necessitem una llei catalana que despenalitzi realment l'avortament. Per què? Perquè està demostrat que despenalitzar no significa que hi hagi més avortaments, sinó tot el contrari.

I, per últim, prou subvencions a entitats fonamentalistes. Han modificat les bases de les subvencions feministes, molt bé; però què passa amb la resta de departaments, consellera, que continuen finançant aquestes entitats? I això és una autèntica vergonya.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per a la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Diputada... Bon dia a totes i a tots. Certament, estem molt d'acord en el plantejament. Subscrivim el que planteja des de la importància dels drets sexuals i reproductius. Efectivament, són drets humans. Són, segurament, el dret més bàsic, perquè el dret a decidir sobre els nostres cossos és allò que ens permet exercir tota la resta de drets.

I per aquest motiu els drets sexuals i reproductius són claus en l'agenda política feminista a nivell nacional, a nivell internacional; especialment, com diu vostè, també en un context de regressió a escala internacional i de contraofensiva de grups antidrets, antigènere, grups fonamentalistes, partits i governs d'extrema dreta. I, per tant, tenim no només –creiem– el deure de garantir aquests drets, sinó també la responsabilitat de poder ser referents.

Subscrivim també el que diu de ser refugi i punta de llança, perquè en aquells llocs on s'està retrocedint a nivell d'aquests drets els moviments socials tinguin Catalunya com a referent, o les entitats internacionals de dones, de drets LGTBI, o els organismes multilaterals tinguin experiències concretes de com es poden no només garantir aquests drets o aprofundir en la garantia efectiva d'aquests drets, sinó també ampliar-los i desbordar el que havia sigut el plantejament més clàssic dels drets sexuals i reproductius; «clàssic» no vol dir que no sigui molt important, però..., superar aquests drets més bàsics.

I és des d'aquí, des d'aquest reclam que vostè ens fa i que nosaltres ens plantejàvem també a l'inici de la legislatura, que els drets sexuals i reproductius o la política de garantia de drets sexuals i reproductius l'havia de crear aquest departament. L'havia de liderar el Departament d'Igualtat i Feminismes, perquè, com dic, són cabdals en l'agenda feminista. I, per tant, en el pla de govern vam incloure una estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, amb una comissió interdepartamental on hi som tots els departaments també pel que vostè reclamava, perquè aquests drets s'han de garantir per part del conjunt del Govern. És evident que el Departament de Salut hi té un paper cabdal, per això ocupa la vicepresidència d'aquesta comissió interdepartamental, però hi som els catorze departaments del Govern.

I aquesta estratègia nacional de drets sexuals i reproductius té dos objectius clars: d'una banda, aprofundir en els drets existents –hi havia diferents inequitats, algunes de les quals vostè ha mencionat, o aspectes que calia ampliar–, i, després, hi havia una sèrie de nous drets que volfem introduir.

Pel que fa, per exemple, a l'avortament, un dret reconegut àmpliament lluitat, doncs, són claríssims els avenços que s'han fet en aquesta legislatura. Comencem el maig de 2021 amb molts territoris del país que no tenien garantida l'accessibilitat amb proximitat a aquest dret, i s'ha ampliat amb vuit punts més al territori, cobrint Terres de l'Ebre, Catalunya Central, Lleida, l'Alt Pirineu i l'Aran, per poder garantir que totes les dones, visquin on visquin, tinguin accés tant al mètode farmacològic com al quirúrgic. I avui, des de principis d'any, totes les regions sanitàries tenen garantit aquest dret amb els dos mètodes.

De fet, Catalunya és el territori de la Unió Europea amb més punts d'accessibilitat a l'avortament, amb vuitanta-un centres. I si ho comparem amb Madrid, que té una població semblant a Catalunya, veiem que Madrid té set centres versus els vuitanta-un de Catalunya, que Catalunya agrupa el quaranta per cent de centres de tot l'Estat.

També..., no ho ha..., –perdó–, sí que ho ha mencionat a nivell de l'acompanyament que han de rebre les dones. Per això a finals del 2022 es va aprovar un protocol per a la interrupció voluntària de l'embaràs a Catalunya, o es va actualitzar aquest protocol, que estableix aquest acompanyament amb informació i amb assessorament de qualitat i també l'acompanyament necessari, sigui acompanyament psicològic per la valoració que puguin fer els equips professionals o per les necessitats que expressin les dones, per vetllar també que no hi hagi darrere una situació de violència mas-

clista i poder fer la derivació corresponent als serveis; que puguin també tenir accés, si així ho desitgen, a l'anticoncepció de llarga durada, perquè després d'un avortament és més efectiu, aquest mètode. I per això passo ara a l'anticoncepció, que també és un dels drets que vostè mencionava.

El programa, el pla de millora de l'accés als mètodes anticonceptius de llarga durada que vam presentar amb el conseller de Salut el mes de febrer de 2023, ens situa també a nivell pioner en l'àmbit europeu, perquè és un pla que té prevista en quatre anys la gratuïtat universal a totes les dones i persones amb capacitat de gestar d'aquest país. Però comencem ja amb una cobertura molt àmplia, de més de 600.000 persones, per a totes aquelles dones de fins a vint-i-nou anys, totes aquelles que, al marge de l'edat, tinguin una situació de vulnerabilitat socioeconòmica o una vulnerabilitat relacionada amb situacions, per exemple, de violència masclista..., tinguin accés tant al dispositiu intrauterí com a l'implant subdèrmic a través dels Assirs. És a dir, la facilitat d'accés pel fet de tenir també –i això és molt important recordar-ho– una xarxa de serveis d'atenció a la salut sexual i reproductiva distribuïts per tot el país, amb una capillaritat territorial que tampoc existeix en els països del nostre entorn, i encara menys a la resta de l'Estat.

Anticoncepció de llarga durada, doncs, amb aquest objectiu d'abast universal, però també altres drets que vostè ha comentat, com és el dret a l'equitat menstrual. Fa poc presentàvem precisament aquesta acció que arribarà a totes les dones del país amb distribució gratuïta de productes, però no només –i en això, hi torno a insistir, hi coincidim–: amb aquest acompanyament i assessorament de qualitat, perquè a través de l'aliança amb les farmàcies les dones podran anar a recollir el producte de la seva elecció però rebre també aquest assessorament sobre quin és el producte que es pot ajustar més a les seves necessitats. I amb formació a les farmàcies, que proporcionarem des del Departament d'Igualtat i Feminismes: en menstruació, en menopausa i també en drets sexuals i reproductius, perquè molts municipis petits potser no tenen altres serveis públics, però farmàcia en tenen. Per tant, estem garantint, a través d'una altra xarxa de país, aquesta informació a totes les dones des de la màxima proximitat.

Parlava també..., com a elements bàsics de l'educació sexual integral. No hi podem estar més d'acord. Una educació sexual basada precisament en aquest plantejament de sexualitat positiva, de proporcionar coneixements, coneixements sobre el propi cos, coneixements per trencar tots aquests mites, tots aquests tabús, tots aquests estigmes, per conèixer tota la..., conèixer i reconèixer tota la diversitat d'orientacions sexuals, d'identitats de gènere, per poder tenir, establir relacions saludables basades en el respecte, basades en el coneixement, basades en el plaer mutu. Sabem que l'educació en els joves, si està basada en la por, no funciona mai. Per tant, totes aquelles actuacions formatives o campanyes institucionals, com també ha fet el Departament de Salut en matèria d'ITS, no han de partir de la por, perquè no funcionaran, sinó que han de partir del coneixement i han de partir d'aquesta consciència crítica de com les relacions socials i sexuals impacten en un mateix o una mateixa, però també en la resta de persones, en com es poden defensar els drets sexuals i reproductius, els seus, al llarg de tota la vida.

Això és el que estem treballant. Per primera vegada l'educació sexual integral és matèria curricular. Així ho vam introduir en els decrets. Estem treballant amb el Departament d'Educació i en un procés participatiu que inclourà tots els actors del sistema educatiu, però també tots els consells assessors de l'àmbit d'educació, d'infància, d'entitats feministes, d'entitats LGTBI, per definir aquests materials per etapes educatives, amb itineraris específics segons l'edat.

I volem sobrepassar també l'àmbit educatiu, perquè l'educació sexual no pot passar només per les escoles, espais educatius i de lleure. I ha d'arribar també a totes les edats. Un dels problemes és que ara mateix les famílies tampoc saben educar els seus fills en matèria de sexualitats, perquè cap generació fins ara ha tingut educació sexual integral.

Per tant, a través també del programa Salut i Escola, aquesta consulta oberta que està ja implantada a tots els centres de secundària i que a partir de l'any 2024 començarà també a desplegar-se amb força a la primària, tindran aquesta infermera de referència, l'alumnat, per fer les consultes, però també es treballarà amb les famílies perquè hi pugui haver aquest acompanyament. Igual que la Tarda Jove dels Assirs s'ampliarà també amb una tarda de famílies per poder proporcionar aquesta informació, com deia, i acompanyament, al mateix temps, com he dit abans, que ampliem a través de les farmàcies també aquest assessorament en drets sexuals i reproductius.

Respecte a l'actuació realitzada en matèria de resposta proactiva del Govern amb grups antidrets... Veig que se m'està acabant el temps, però, com que tenim el torn de rèplica, m'hi centraré amb més detall.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. M'ha explicat el que estan fent des del Govern, que ja sabem que estan fent moltes coses. Tindríem també objeccions a posar sobre la taula, en el sentit que l'IVE no està garantit a nivell de centres de referència comarcals. Sí que és veritat que potser ho garanteixen a nivell de regions sanitàries, però tenim una mancança, que és que necessitem que els centres de referència comarcals, tots ells, puguin..., com a mínim que el farmacològic el tinguin garantit. I, després, també podríem qüestionar el fet que continuem externalitzant l'IVE instrumental a clíniques privades pel mòdic preu, fins ara, d'uns 3 milions d'euros anuals. Fins ara; ara que hem ampliat el contracte, doncs, suposo que ens costarà encara més diners. I, per tant, això lliga amb els plantejaments que li feia.

I, a part, respecte a tot el que diuen que fan, jo crec que estaria bé, no només a naltros, eh?, sinó sobretot al conjunt d'entitats –i aquí aprofitem per reconèixer la feina increïble que fan des de l'Associació de Drets Sexuals i Reproductius i des del seu observatori–..., estaria bé que vostès mostressin els mapes de tot el que és la garantia..., de centres que garanteixen l'IVE, i, després, tot el que són els resultats dels projectes d'educació afectivosexual, els projectes d'equitat anticonceptiva... Més que re, per veure i per poder contrastar resultats.

Però jo em ceneixo al que li he plantejat, a les quatre coses que li he plantejat, consellera, perquè és que no m'ha contestat. I a nosaltres, a la CUP, ens interessa molt saber què pensa la conselleria de Feminismes i, per tant, el Govern –ja en parlarem també amb el conseller de Salut, perquè també és competència directa seva–..., què passa, en primer lloc, amb l'objecció de consciència. Com pot ser que tinguem més d'un quaranta per cent de ginecòlegs que diuen que són objectors de consciència? Com pot ser, això? Necessitem més formació? O és que realment tenim...? Més formació en perspectiva feminista, lògicament (*remor de veus*); per allà dalt ja es posen nerviosos. O és que necessitem fiscalitzar que no es facin objeccions de consciència institucionals? Que això està passant i vostès ho neguen. I això està passant.

Gràcies a una investigació del mitjà de comunicació *El Crític*, a la periodista Paula Ericsson, sabem que hi ha un hospital, concretament, que ho reconeix directament. L'hospital d'Esplugues reconeix que no practiquen avortaments per una qüestió de valors. Però això és un escàndol! Que aquesta gent estan finançats amb diners públics! Com pot ser que estiguem donant diners per a un aprovisionament sanitari públic quan decideixen, aquesta gent, relacionada amb l'Església...? Perquè imposen els seus valors, perquè aquí l'objecció de consciència està amb relació a l'avortament. I per què no amb relació als desnonaments? (*Remor de veus.*) Perquè això no té res a veure amb l'Església. (*Alguns aplaudiments.*) Com pot ser que no rescindim els concerts amb aquesta gent? Això és imperdonable. Perquè, a més a més, perpe-

tua el classisme. No cal anar cinquanta anys enrere; és que avui, aquí, ara, ja hi ha dones que han de marxar a d'altres països –a Bèlgica, per exemple.

I això lliga amb l'altra qüestió que li plantejàvem. Estem disposades a plantejar una llei catalana i confrontar-nos amb l'Estat espanyol per despenalitzar d'una vegada el dret a l'avortament? No pot ser que continuï dins del Codi penal –no pot ser. Està demostrat que en aquells països més garantistes, com el Canadà, despenalitzar completament i treure terminis –perquè si poses un termini no estàs respectant la lliure decisió de la dona–..., està demostrat que això no comporta més avortaments. Al contrari, fiscalitzar, penalitzar el dret a l'avortament el que fa és condemnar dones a posar en risc la seva salut. I vostè ho sap perfectament, consellera, de què li estic parlant.

Si vostès són un govern que són sobiranistes, són un govern que són feministes, anem a actuar amb sobirania. Si són un govern independentista, anem a actuar amb sobirania, anem a confrontar-nos amb l'Estat i anem a dir: «Aquí som capaços de legislar defensant els drets de les dones molt més enllà del que vostès estan disposats a fer.»

I, per últim, i ho repeteixo, què passa amb les subvencions a entitats fonamentalistes? Que això no és només una cosa d'aquest Govern, eh?, que ve de lluny. Que portem més de 260.000 euros regalats a l'entitat Provida, una entitat fonamentalista. I la resposta que ens donen des del Departament de Drets Socials és: «No, clar, és que allò que subvencionem en aquesta entitat no té res a veure amb l'assetjament i amb la seva pràctica fonamentalista.» No, només faltaria –només faltaria–; té a veure amb que presten un servei d'acompanyament a les mares... Bé... U, és igual –és igual. Si hi ha una entitat que està vulnerant una llei que existeix per garantir que no discriminem, la Llei 19/2020, no podem donar diners a aquest tipus d'entitats. I, segon, facilitem nosaltres aquest servei, i, per tant, no l'haurem de subvencionar.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, presidenta. Si és que –l'hi torno a dir– estem d'acord. Amb relació a l'últim punt, una cosa és estar d'acord i l'altra és poder-ho fer tot el minut u. Tot..., hi ha un full de ruta, hi ha uns passos a fer, i som conscients de quins passos hem de fer perquè no siguin impugnades certes decisions, per tenir tots els passos ben garantits. Per exemple, en l'àmbit de les subvencions, depèn de quins passos es fessin ara, es podria impugnar tota la convocatòria, i això afectaria totes les entitats. Per tant, protegint el conjunt de les entitats. Les solucions han de ser estructurals i, efectivament, una de les solucions estructurals és que un servei que ara no està sent prestat a nivell públic passi a ser-ho, passi a ser prestat de manera pública.

I estem treballant diferents opcions perquè això pugui passar. Demà? No. En breu? Confiem que es pugui fer. És a dir, ho tenim en agenda, ho tenim identificat, tenim identificades entitats que treballen amb un enfocament feminista, que no entenen l'acompanyament a aquestes dones com acompanyament a un embaràs, sinó acompanyament a una dona, amb totes les necessitats, vulnerabilitats socioeconòmiques que pugui tenir, violències masclistes que hagi pogut patir; acompanyament des de l'apoderament, per a un projecte vital; acompanyament a més llarg termini, no només en el moment de l'embaràs o en els primers mesos de la criança.

I, en matèria de la convocatòria de subvencions, doncs, hi ha una proposta ja sobre la taula, però en el treball amb els altres departaments hi va haver una proposta més bona, més ferma –diguéssim–, més estructural, que és: en lloc d'afegir un acord de govern específic sobre això, que sigui un afegitó, canviar, modificar la convocatòria de subvencions matriu, la que regula totes les bases per a tots els departaments. Això implica més treball amb diferents assessories jurídiques –un treball, diguéssim, de més «finura». I, al mateix temps, quan s'obre una modificació de la convocatòria més general, de bases, hi ha altres aportacions de coses que s'havien d'actua-

litzar. Per això els tempos també són aquests, però –hi insisteixo–, en els dos punts, ple acord amb el plantejament.

Sobre els grups fonamentalistes antidrets, també han fet una cosa que és pionera a nivell internacional, que és aprovar un pla de suport a les persones i entitats defensores dels drets humans que inclou les defensores de drets sexuals i reproductius. I dic que és relativament excepcional perquè no som un país en una situació de conflicte o que hagi tingut un conflicte armat, que hi hagi una situació de violència política extrema, on cal protegir fins i tot amb programes de protecció policial i d'altres que coneixen sobradament d'altres països d'arreu del món. I, per tant, aquest pla és, com dic, excepcional.

Ho fa reforçant el finançament. Ho fa reforçant l'acompanyament amb un servei jurídic *gratuït*, perquè davant els atacs que puguin patir aquestes entitats o persones puguin tenir aquest assessorament per valorar si la denúncia és possible per via administrativa –per tant, la 19/20–, si és possible per via penal. També amb la generació d'espais de trobada, on estem tant les entitats com nosaltres, per identificar quines accions d'acompanyament es poden fer o quines formacions poden ser necessàries. Per exemple, en autodefensa digital, per com protegir-se les persones que treballen en aquestes entitats o la web de l'entitat. També amb una resposta proactiva davant aquest resadors –permetin-me dir-ho així– que es planten davant les clíniques.

I aquí exigim al Govern espanyol que faci la feina, perquè aquesta modificació del Codi penal que hi va haver l'any 2022 diu clarament que aquestes activitats no constitueixen una mera expressió de la llibertat religiosa. Hi ha molts espais de culte i altres llocs en tota ciutat que s'hi pot anar a resar al déu que es vulgui. El que no es pot fer és davant d'una clínica, ni a la vorera del costat de la clínica ni a la del davant. Això constitueix voluntat intimidatòria i és delictiu.

Nosaltres identifiquem les persones. Ho hem denunciat a la fiscalia, però el Ministeri Fiscal arxiva aquestes denúncies, o les ha arxivat en el passat. Ho hem traslladat al Ministeri de Justícia, ho hem traslladat al Ministeri d'Igualtat, perquè és la responsabilitat de l'Estat fer complir la llei. També vam aturar l'autobús d'Hazte Oír.

Sobre l'avortament. Fixi-s'hi, hem de ser conscients d'on partíem i cap on anem. Partíem d'una situació en què hi havia molta inequitat territorial. Ho tenim cobert. S'estan incorporant més i més centres de referència a prestar els dos mètodes de l'avortament, sigui per causa mèdica o sigui per voluntat de les dones, perquè és el seu dret. Ja hi ha disset centres, hospitals públics, que han fet el pas d'incloure'l a la seva cartera de serveis. I ens falta encara una eina, però que el Departament de Salut ja hi està treballant, que és el registre d'objectors. Això és el que ens permetrà identificar clarament si potencialment hi ha alguna objecció institucional que no hi cap. És inconstitucional. Ho saben els centres, ho sabem nosaltres, però aquesta eina és la que necessitem per poder realment tenir la fotografia completa.

I, en qualsevol cas –un segon i acabo, presidenta–, el dret està garantit, perquè en el cas, doncs, que un centre no estigui practicant avortaments, amb tota aquesta capillaritat territorial que hi ha, la més gran a nivell europeu, està plenament garantit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut
300-00374/13

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Avui tractem sobre el model sanitari i les línies d'actuació de la conselleria de Salut. Fa un any que vostè, conseller, es va fer càrrec del departament succeint un conseller de Junts, el senyor Argimon.

Fa massa temps que sentim a parlar d'un canvi de model, però ni els consellers que l'han precedit ni tampoc vostè han estat disposats a entomar el canvi de model que la sanitat pública necessita. Aquesta conselleria té el pressupost en salut més elevat d'un govern català, però això no es tradueix en una millora de la qualitat de servei al ciutadà; al contrari, el sistema està més tensionat que mai.

Més enllà del finançament, més enllà de la inversió, cal definir totes i cadascuna de les facetes que conformen un sistema de salut global, amb la ciutadania com a eix vertebrador, i fer-ho de forma participada. Desafortunadament, no tot es pot fiar a un pacte nacional, amb un horitzó a un any vista, que pot arribar massa tard.

Cal passar del model actual a un model amb més pes en la prevenció i promoció de la salut, garantint un model centrat en l'atenció primària, ampliant la cartera de serveis, reduint llistes d'espera, millorant condicions laborals i garantint un veritable sistema sanitari universal, equitatiu i de qualitat..., de finançament, planificació, gestió i provisió públiques. No és exactament la línia seguida.

El novembre de 2022, aquest Parlament, a proposta d'En Comú Podem, va aprovar una moció que definia les prioritats –haig de dir que, fins ara, amb minsos resultats. El sistema està malalt, i vostès no apliquen el tractament que el Parlament els va prescriure en aquell moment. En parlàvem aleshores, de garantir professionals amb ocupació estable i de qualitat, més qualificada i reconeguda, així com d'una dotació de professionals ajustats a la desigualtat social i a la complexitat de la població, atesa amb unes plantilles prou dimensionades i amb plena equiparació de tots els treballadors, amb independència de l'operador.

En canvi, continua pendent la recuperació de la dotació de professionals que els equips d'atenció primària tenien el 2010 i cobrint les absències, o posar en marxa un pla de xoc per jubilacions o per retenir els metges interns que marxen de Catalunya a l'acabar la formació.

Seguim tenint un greu dèficit de professionals, i vostès ja ho saben. I en aquestes condicions no és possible garantir l'atenció en cinc dies, assegurar la realització d'avenços en salut mental o garantir el vint per cent del pressupost de salut.

Ah, no –perdó–, acabo de recordar que no només no estan en condicions de fer-ho, sinó que al recent debat sobre política general el Grup d'Esquerra Republicana va votar en contra de la proposta d'En Comú Podem de donar compliment a aquesta ràtio a 31 de desembre. És a dir, no només no tenen l'impuls polític per fer realitat un canvi de model, sinó que no tenen cap recança a expressar públicament la seva falta de voluntat política de donar compliment a aquells acords que avancen en la direcció correcta.

Com poden afirmar amb aquesta rotunditat que s'augmenta la capacitat per destinar temps a cada consulta, tenint en compte que els professionals de primària han d'ocupar-se cada cop de més programes i tasques, o, fins i tot, del seguiment del possible control del frau a la sollicitud de la targeta sanitària per part de persones migrades, a qui se'ls orientava amb un correu electrònic aquest mes d'agost, mentre han d'atendre xifres creixents de persones, qüestió respecte a la que En Comú Podem ja vam registrar preguntes al seu moment?

Quan parlàvem de garantir la reobertura de tots els consultoris mèdics amb els mateixos serveis horaris anteriors a la pandèmia i d'aturar el procés de concentració al conjunt del territori..., processos que ara justifiquen responen a criteris de fidelització del col·lectiu de metges, en lloc de buscar un necessari equilibri en la qualitat del servei o mantenir la longitudinalitat com un principi bàsic del nostre model

d'atenció primària. I, malgrat aquest fet, tot sovint es canvia el metge assignat en base a elements de reducció de ràtios, sense demanar opinió a la persona afectada.

I permetin-me que em detingui aquí un moment. Si considerem la salut com una eina útil per garantir l'equitat territorial..., no és possible si trenquem el principi de proximitat amb la centralització. O garantir que els equips d'atenció primària siguin els que assumeixin l'atenció sanitària dels usuaris de les residències, però sense dotar-los dels recursos necessaris, amb la creació d'equips de geriatria.

O l'obertura d'un procés de debat sobre model d'atenció pediàtrica, procés que sembla dormir el somni dels justos. O posar en marxa un programa d'atenció psicològica gratuïta i sense hora demanada per a menors de vint-i-dos anys amb cobertura a tot Catalunya, quelcom que En Comú Podem hem tornat a situar al recent debat de política general perquè, un any després, ni està ni se l'espera.

O, més enllà de la positiva introducció a l'atenció primària de l'higienista dental, la implantació del dentista públic, també amb una clara mancança d'accions per ampliar beneficiàries entre grups vulnerables i amb problemes de salut, i d'ampliació de la cartera de serveis bucodentals.

O la definició d'un calendari d'equiparació de condicions laborals i econòmiques de les treballadores del sector sanitari, amb independència del proveïdor o organisme de prestació de serveis, amb un pla de fidelització que, permetin-me dir-ho, presenta dèficits, perquè no inclou col·lectius com el de les TCAI ni tampoc contempla tota la complexitat del desenvolupament professional.

O es comprometia a impulsar de manera decidida la internalització del transport sanitari i del 061, mentre el departament incompleix l'acord d'equiparació salarial en tres anys, que, malgrat l'augment de partida pressupostària, enguany no s'ha aplicat encara, tot i els gestos de les treballadores davant de l'amenaça de no convocar mai més la taula d'equiparació i a risc de que la publicació de la licitació cristal·litzi aquesta situació de desigualtat cinc anys més. Al respecte, sí que ens semblaria important un compromís clar i nítid del departament de compliment de l'acord d'equiparació salarial del transport sanitari, sense matisos. Estic segura que trobarien la determinació però també la flexibilitat de les treballadores afectades, com, de fet, ja estan demostrant a hores d'ara.

En són només alguns exemples, però coherentment i directament vinculats a alguns elements clau per a aquest canvi de model.

És el cas de l'accessibilitat a l'atenció primària; una atenció primària de proximitat amb un enfocament comunitari que incideixi sobre el benestar de les persones com a element imprescindible per a la igualtat de drets i el benestar del conjunt de la població. I per a això és imprescindible dotar els CAPs dels recursos humans i materials per a una atenció de qualitat i garantir l'accessibilitat de l'atenció primària en aquests cinc dies, però en l'horitzó de les quaranta-vuit hores d'espera màxima que les comunitats autònomes i el Ministeri de Sanitat van fixar fa ara quatre anys a través del marc estratègic per a l'atenció primària, així com dotar de recursos els serveis de guàrdia per donar cobertura suficient a les necessitats no programades.

I, en un context com l'actual, en que la principal causa de mort prematura entre la joventut catalana continua sent el suïcidi, cal articular i desplegar unes polítiques públiques per a la promoció de la salut mental i el benestar emocional de la població des d'una perspectiva de drets i sense desigualtats.

Com és igualment urgent elaborar una diagnosi sobre la incidència i els recursos existents per a una estratègia de resposta ràpida i eficient a les necessitats de tractament psicoterapèutic per a les persones afectades de trastorns de conducta alimentària i addiccions. Un prec: si us plau, que el seu departament es posi al capdavant d'aquest canvi de model i deixi de ser un pou gravitacional que xucli recursos sense cap impacte definitiu sobre la població. Perquè sento dir, conseller, que si al juny algunes veus començaven a preguntar-se quines eren les diferències entre la seva gestió i la del conseller Argimon, aquesta incògnita comença a estar

solucionada. Hi ha una forma de fer o, millor dit, de no fer amb la que estem més que familiaritzades.

Quina diferència li aporta a la ciutadania que la titularitat de la conselleria correspongui a un conseller d'Esquerra? Ja li avanço que la pregunta és retòrica: cap ni una. Perquè xifres d'accés a l'atenció primària que abans a vostè li semblaven insostenibles ara no només són tolerables, sinó que fins i tot el seu grup es permet el luxe de rebutjar públicament el compliment de l'acord d'accessibilitat de la primària. Són vostès conscients que estem entrant a l'últim trimestre de l'any? Com pensen garantir la plena implementació de prioritats com el dentista públic, l'extensió de l'atenció a la salut mental infantil i juvenil sense cita prèvia, els cinc dies de l'atenció primària abans del 31 de desembre, és a dir, abans de tres mesos?

Està disposat el Departament de Salut a liderar aquest canvi de model i traslladar aquest lideratge al terreny del real amb mesures amb impacte pràctic sobre la vida de les persones? O seguiran amb els braços caiguts? En definitiva, quin és el minso balanç de gestió que es pot exhibir des de la seva incorporació al departament? Estem igual?, estem pitjor?, estem millor? Com a mínim, un any, uns quants plans i uns quants informes després, estem igual, i la ciutadania i aquest Parlament no es mereixen cap excusa. Si us plau, liderin i governin, i deixin d'arrossegat els peus.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Bé; molt bon dia. Gràcies, presidenta. Diputada Núria Lozano, vostè em demana un balanç del primer any de la meua incorporació. Efectivament, fa un any. A la Comissió de Salut que hem tingut fa poques setmanes vam tenir temps, molt de temps, per debatre i per explicar..., ara en deu minuts li faré una repassada dels temes claus, perquè el balanç ja el farem adequadament i amb temps. Però sí que, així com amb el diagnòstic de partida, doncs, estàvem d'acord, en lo que sí que no hi estic d'acord en absolut és en el que vostè diu de que no estem fent re, que no liderem, que no estem fent la transformació.

Miri, estem liderant, estem impulsant i estem fent la transformació del sistema. I això no és fàcil i no es fa en dos dies. I el símil de que el Departament de Salut és un transatlàntic el fa servir tothom, però és veritat. És a dir, tu fas un cop de timó, i fins que això es comença a moure passa un temps. Però el cop de timó està fet, i està fet en les línies adequades.

I l'hi explico, l'hi explico una mica, perquè l'estat de situació fa un any era complex –jo dic «una mica desendreçat». Era complex: sortíem de la pandèmia i hi havien unes llistes d'espera grans, una insatisfacció dels professionals molt gran, un malestar emocional també dels professionals, dels pacients, de tothom; una atenció molt gran en la primària, que va desembocar, com vam saber, en una vaga reeixida, no?

I s'han posat en marxa tots els canvis necessaris per revertir aquesta situació amb una transformació del model que no esperem a que hi hagi el pacte nacional. No ens confonguem: el pacte nacional servirà per arreglar els grans principis que ens posem d'acord que han de primar sobre ara i sobre després, però la transformació ja està en marxa, i la transformació ja s'ha de fer, perquè és necessària.

I comencem pels professionals. Els professionals..., en el decurs d'aquest any s'ha tancat el conveni de la concertada al Siscat i estem en la fase final del conveni de l'ICS. Això aplega més de 126.000 treballadors i treballadores de tot el sistema, que veuran millorades les seves condicions laborals –ja l'han vist la meitat, més de seixanta mil, amb el Siscat– d'una forma molt substancial. Estem tancant el de l'ICS. M'agradaria dir-li que està tancat, però no està tancat; això depèn de les negociacions amb els sindicats. Espero que en les properes setmanes puguem anunciar el

conveni, el tercer conveni de l'ICS, que millorarà de forma substancial –si efectivament l'acabem tancant– les condicions laborals.

Això és un gran canvi, això ja és una transformació, però no és suficient, ni molt menys. Cal canviar el model. I el model passa, efectivament, per la primària; en això hi estem tots d'acord.

Aleshores, què hem fet amb la primària? Donat el greu problema d'accessibilitat, vam posar en marxa unes mesures urgents per a l'accessibilitat i les hem pactat, i comencen a veure's els canvis –ho vaig comentar en la comissió. A vostès els hi agradaria –a mi també– que això ja fos una realitat absoluta, i hi anem anant, les coses van canviant. Sobretot perquè, amb aquestes mesures d'accessibilitat... Que lo fàcil seria, doncs..., posem molts més metges de capçalera, metges de primària, posem més infermeres –que tampoc és el cas–, sinó que hem d'aconseguir que hi hagi més temps per fer de professionals sanitaris, metges, infermeres, TCAIs, etcètera, desburocratitzant, canviant les agendes, canviant el model assistencial, canviant el model també de la teleassistència, donant més facilitat a aquesta proximitat.

Però amb això no canvia tot, perquè el que hem d'aconseguir són moltes més coses: que la primària sigui més resolutiva, que la connexió entre la primària i l'atenció intermèdia sigui millor. Per tant, hem posat en marxa un pla per a l'atenció intermèdia, que, efectivament, començarem a veure els seus resultats un cop estigui en marxa. L'atenció intermèdia és clau, perquè és aquest espai entre la primària i l'atenció hospitalària de malalts crònics, pluripatològics, que necessiten a vegades una atenció específica, d'hospital de dia, etcètera.

Però també l'atenció residencial era un tema clau, i és un tema –que vostès ho saben, i jo ho he dit, i el presentarem en properes setmanes– de com canviem el model d'atenció assistencial, que també necessita, en aquest sentit, reforçar l'atenció primària. L'atenció primària, que hem anat reforçant amb els nous perfils professionals: els fisioterapeutes, els RBECs, els higienistes dentals –després hi entrarà–, que també han de permetre una millor connexió amb l'atenció comunitària.

Per tant, l'esforç de l'atenció comunitària, que precisament va amb la prevenció i la promoció, ens ha de permetre descarregar també la càrrega assistencial en els professionals de primària i ens ha de permetre una visió molt més holística, que va amb molta connexió, també, amb els hospitals de referència. Que aquest és un dels grans temes també pendents; és a dir, en tot el territori ens hem trobat i ens trobem moltes vegades que entre la primària i l'atenció especialitzada hospitalària no hi ha..., o hi ha poca connexió.

Això passa per un nou model de mapa sanitari. I això és gruixut, seria el tercer mapa sanitari de tota la història de la democràcia. Això vol dir canvis, canvis de relació entre la primària i els hospitals, i canvis de relació entre els hospitals. Perquè l'objectiu final és que el ciutadà i ciutadana no notin quin proveïdor hi ha, sinó que va al sistema nacional de salut i se l'atén amb equitat en qualsevol part del territori.

Això passa per canvis, també, en com es planteja aquest model i, sobretot, en com es fa el pagament del sistema. Per tant, són canvis estructurals que a la ciutadania en general li interessin poc. A la ciutadania lo que li interessa són els resultats en salut; per tant, la forma és avaluar els resultats en salut.

Per fer això hem hagut de posar en marxa de nou l'agència de qualitat assistencial, l'Aquas, que estava en hores baixes i a la qual li donem un replantejament, i tornem a activar la central de resultats. És a dir, canvis estructurals tant a la primària..., a l'ICS, globalment, perquè és el proveïdor més important –en el vuitanta per cent– de la primària; en el model de relació amb els hospitals; en el model de relació dels professionals; en els propis professionals... Canvis estructurals que aconseguiran que aquests resultats que busquem els tinguem.

Això no es fa en dos dies, però s'està fent. Vostès poden dir que no i poden dir que no liderem, però el sector sap que liderem. I a vegades el sector es queixa que liderem massa, perquè diu: «És que nosaltres voldríem més autonomia de gestió.»

I nosaltres diem: «Autonomia de gestió, sí; la planificació, no.» La planificació es fa des del departament. I per una vegada, i perquè serveixi de precedent, el Departament de Salut treballa colze a colze amb el Servei Català de la Salut i amb l'ICS. Per tant, va a l'una tot el sistema. I el sistema concertat està sota la planificació, i aquesta també és una novetat. És a dir, ara, a dia d'avui, ja no tothom fa el que creu que ha de fer per espontaneïtat, sinó que les aliances estratègiques es van reconduint en el sentit d'aquest nou mapa sanitari. Per tant, gran transformació.

Això passa només per aquí? No. Hi ha la salut mental. La salut mental és un tema que ens ocupa. Ens preocupen la salut mental infantojuvenil, el risc de suïcidi, els suïcidis. I, en aquest sentit –i vostès també ho saben–, hem impulsat i estem desenvolupant tot el codi suïcidi; estem impulsant, amb el Departament d'Educació..., tot l'impuls, també, del programa Salut i Escola per entrar directament allà on cal; estem entrant en les universitats, també, a nivell de la formació dels seus docents, etcètera, per detectar el risc de suïcidi; estem impulsant i posant fortaleza en els CSMIJs i en els centres de salut mental d'adults. Perquè la salut mental ens preocupa; no només la seva prevenció, sinó el seu tractament, també, amb els trastorns de conducta alimentària, etcètera. Per tant, salut mental.

I aquí hi afegiríem la capa de la innovació. I aquest és també un gran impuls que estem donant en aquest darrer any: el Centre de Teràpies Avançades de Catalunya és la gran aposta per les teràpies avançades personalitzades. I el tema de la incorporació de la innovació al sistema és també una novetat. Vam presentar l'altre dia el *fast track* d'innovació amb tot el sector, amb la qual cosa el que estem fent és que la innovació estigui al servei del canvi de model.

En el segon torn entraré més en detall en alguns dels aspectes, però, per a la seva tranquil·litat, la transformació està en marxa. En un any se'n comencen a veure alguns dels fruits; és aviat, hi seran. I, a més a més, complirem amb els compromisos pressupostaris que el seu grup va pactar, i ho farem en temps i forma.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Jo no havia sentit la metàfora del transatlàntic, però esperem que no sigui el *Titanic*.

Bé, en qualsevol cas, en matèria de condicions laborals sí que..., una reflexió: tenim, d'una banda, el SEM i el transport sanitari, i, d'una altra, el Siscat i l'ICS, i, cada cop que els que s'han d'equiparar pugen, a continuació ve el conveni nou i, per tant, tornem a eixamplar la bretxa. Per tant, per això parlem de calendari d'equiparació, i no d'una situació d'aquestes característiques.

En matèria d'accessibilitat, les dades semblen positives. Hi ha una millora de les xifres, però després hi ha situacions profundament desiguals al territori, perquè no deixen de ser xifres mitjanes i, permeti'm que l'hi digui, amb millores només d'un deu per cent respecte a l'últim cop que vam debatre al respecte. Un exemple el tenim al col·lapse aquest estiu de la primària a Terrassa, que s'ha traduït en un correlatiu col·lapse de les urgències a la ciutat i que ha donat lloc, doncs, a una situació assistencial molt greu a la ciutat.

Però per això és imprescindible també un mapeig de professionals i recursos materials arreu del territori que inclogui també els operadors concertats. Perquè aquesta falta d'equitat té a veure molts cops amb la inexistència de determinats perfils professionals en alguns territoris del nostre país.

I entre els elements a aplicar, doncs, cal tenir en compte que, tot i l'inici de desplegament del pla individual pels equips d'atenció primària, cal culminar-lo. I, a més a més, s'ha d'actuar des d'una perspectiva de paràmetres clínics; ni teòrics ni simplement d'indicadors, sinó de la realitat clínica que té cadascun d'ells, i valorar la si-

tuació dels professionals i de l'organització, redissenyar agenda, revisar els circuits. I, en canvi, el que estan fent és carregar el compliment sobre el personal, perquè l'han definit com un dels objectius a cobrir, tant pel que fa a objectius d'equip i als individus com als programes. I un dia a la setmana a les sis del matí verifiquen que a la programació hi hagi un mínim de deu forats a les agendes a cinc dies vista, però que això es tradueixi en accessibilitat real és una història ben diferent.

I res m'agradaria més que dir-li que, més enllà de la millora d'indicadors, doncs, a les zones més poblades s'està produint aquesta millora, però no sembla ser el cas. Si parlem d'algunes dades mitjanes, que, clar, això sempre té parany, perquè vol dir que en uns llocs estan molt bé molt bé i en d'altres molt..., però, si fem una mica de comparativa, el temps d'espera mitjà de metge de família són 6,9 dies hàbils, és a dir, entorn de nou o deu naturals, molt superior a aquest objectiu de cinc dies i, naturalment, a les quaranta-vuit hores d'espera.

I, a més a més, en el cas de la cita telefònica, en alguns llocs estem parlant de 5,5 dies. I si parlem de consultes presencials amb infermeria la demora és de 3,9 dies, també la més alta en comparació amb altres comunitats autònomes. I si parlem de la consulta en pediatria, doncs, també se supera aquest objectiu de dos dies: estem parlant de 3,9 dies de mitjana per poder dur els nens al metge, que també és la xifra més elevada de l'Estat, on les consultes se situen entorn de 2,9 dies hàbils, 2,7 en el cas de les telefòniques. I aquests dies, fent una prospecció sobre el temps d'espera, hem trobat CAPs que fins i tot han parlat de quinze dies.

I aquesta situació dibuixa un escenari de desigualtat en l'accés al servei públic de salut que pensem que no és acceptable, de forma que els drets que es poden exercir són diferents en funció del lloc de residència. I, en certa manera, doncs, tenim ciutadans i ciutadanes de primera i de segona pel que fa al seu accés a la primària. Sí que és cert que ho han traduït en una bossa de diners que han assignat a cada equip i respecte als quals tenen capacitat de decisió. I, per tant, això vol dir, en alguns casos, contractar metges en jornada parcial –la dotació no arriba, molt estranyament, per a una jornada completa–, administratius i infermers per reforçar el servei, i, en d'altres, destinar la partida a remunerar l'allargament de jornada per augmentar la ràtio diària.

I, tornant al tema de la situació de les condicions laborals de les professionals, miri, les percepcions sempre són subjectives, però els col·lectius de professionals no traslladen aquesta satisfacció per la situació en cap cas. I no només no traslladen aquesta satisfacció, sinó que en alguns casos manifesten un descontentament bastant important. I el que estan traslladant és que tenen una necessitat d'allargar jornades per donar cobertura a tots els programes i a totes les qüestions a les que han de dedicar atenció. I això no necessàriament es tradueix en destinar-hi més temps.

I una última cosa, per acabar: he pres nota del que ha dit en matèria de pressupostos. A 31 de desembre li posarem el tall, a veure si tenia raó, o si potser el nostre pessimisme enfront del seu cofoisme, en canvi, estava més fonamentat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part de la rèplica del conseller, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Sí; moltes gràcies, presidenta. Diputada, alguns temes que m'he deixat abans al tinter per qüestió de temps.

No ens oblidem de l'infrafinançament del sistema –no ens n'oblidem. I no ens n'oblidem sobretot ara que es parla de negociacions amb l'Estat, que vostès hi tenen un paper i que tothom està d'acord en el dèficit fiscal que té Catalunya. I l'infrafinançament del sistema sanitari que tenim nosaltres també el tenen a la resta de l'Estat, però nosaltres parlem del que ens interessa, del que ens ocupa, no?

Més diners, bastants més diners per mantenir la qualitat del sistema que necessitem; però no n'hi ha prou amb més diners. Aquest és l'altre tema. Però els diners són necessaris, eh?, però no n'hi ha prou. Per tant, hem de canviar el model assistencial, i en això estem. Canviar el model perquè els diners s'ocupin bé en els llocs que toca, sobretot per a aquestes millores de resultats en salut.

Algun altre tema que ha sortit i que no l'hi havia respost: el model de pediatria. La pediatria és un tema que surt dia sí dia també, a tot arreu. El model de pediatria està a punt i el presentarem. I el model de pediatria, ja els hi avanço, no és estrany que vagi amb equips territorials, però explicarem exactament com. I aquest és el plantejament que ens sembla més correcte des del punt de vista acadèmic, científic i territorial per donar resposta a les necessitats. Per tant, la pediatria..., tindrem en pocs dies una explicació ben interessant sobre com abordar aquesta necessitat de donar la cobertura pediàtrica.

Altres qüestions..., que jo hi estic d'acord, el pati estava desendregat i la situació d'inequitat és existent encara ara pel que fa a l'accessibilitat. I, per tant, vam posar en marxa aquest pla d'accessibilitat que vam explicar i que té la novetat de que, efectivament, hi han uns recursos *directament* cap als equips d'atenció primària, sense passar per intermediaris, per poder donar resposta amb l'autonomia de gestió, que pot..., que, a més a més, la reclamem i que és necessària perquè cada equip s'ho pugui gestionar per millorar aquesta accessibilitat.

I, ahora, hem pogut comprovar que, efectivament, la mitjana va millorant, però que hi ha llocs que van molt bé i hi ha llocs que no van tan bé. I els llocs que no van tan bé són els que ens ocupen especialment una atenció directa, de suport directe, a veure què passa. Perquè, efectivament, en el territori hi ha moltes diferències; hi ha equips que amb el mateix entorn, la mateixa població i el mateix índex socioeconòmic van bé i altres que no. Llavors, què és el que condiciona això? Doncs són moltes qüestions: si l'equip a vegades és docent, si no, si fa recerca, si tots els seus professionals estan titulats en especialitat o no... En fi, la motivació, la història... Hi ha moltes qüestions. I a vegades, fins i tot, lideratges, etcètera. Per tant, hi ha una atenció específica en cada un d'aquests equips.

En el tema de les condicions laborals, convenis col·lectius amb les taules de negociació i la taula d'harmonització, que té precisament la voluntat, i va néixer en aquest sentit, d'anar homologant el sistema. Perquè, al final, anem confluint amb els diversos convenis cap a un sol sistema nacional de salut amb les mateixes condicions homologables. I aquest és un camí, és un camí que hi estem avançant i és un camí que ens ha de permetre que els treballadors i treballadores de la categoria que siguin es puguin moure per tot el territori amb les mateixes condicions, amb la seva mateixa motxilla de carrera professional, etcètera. Per tant, la taula d'harmonització està funcionant.

Transport sanitari, eh?, que no vull tampoc deixar-ho, amb el poc temps que tinc. El transport sanitari està en converses. La internalització no podrà ser –no podrà ser–, però sí l'equiparació salarial de forma progressiva, i així ho veurem els propers dies. És a dir, també hem de saber fins on arribem i on no arribem.

Pel que fa a les persones immigrades, mirin, ho he dit i ho repeteixo: tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que estan a Catalunya i estan censats a Catalunya, tenen una sanitat de qualitat i universal, i s'atén a tothom. I un altre debat serà què fem amb els infants, amb les persones que venen d'altres països, per tractar-se d'una patologia concreta. I haurem d'establir quines són les maneres, de centre a centre, de país a país, per venir a tractar-se d'una patologia determinada, a fer una atenció sanitària determinada, que és diferent de la situació de la immigració.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Acabada aquesta interpellació, continuem amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat lingüística, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, molt bon dia. Tres consideracions prèvies.

La primera és que cau pel seu propi pes que Catalunya és una regió secularment bilingüe on conviuen amb tota normalitat, des de fa segles, el castellà i el català, malgrat el negacionisme del bilingüisme per part dels grups separatistes, el Partit Socialistes i Podem. Malgrat que obviïn aquesta realitat, avui en dia el cinquanta-cinc per cent dels catalans tenen l'espanyol com a llengua materna.

Dos: sentit comú. És de sentit comú que rebre l'educació en la llengua materna de cada infant és el que facilita un millor i més àgil aprenentatge. És de sentit comú. Per tant, rebre l'aprenentatge, sobretot en les etapes inicials, en una llengua que no és la materna, com és el cas dels castellanoparlants a Catalunya, pel model d'imposició lingüística del monolingüisme en català, perjudica i alenteix l'aprenentatge d'aquests alumnes. I si amb el sentit comú no n'hi ha prou, doncs, tenim proves, estudis dels sociolingüistes, com el cas de la professora Serrano Zapata, de la Universitat de Lleida, o dels professors Calero i Choi, que ho corroboren científicament.

I tercera consideració: és una anomalia democràtica que els successius governs de la Generalitat de tot tipus de colors s'entestin, s'obsessionin, estiguin obstinats en erradicar l'espanyol a la vida pública i també fins i tot a la privada. Prohibició de retolar els comerços en espanyol; prohibició de l'ús de l'espanyol a l'Administració, a la via pública, als mitjans de comunicació, a l'escola, i també la segregació dels programes i de les produccions culturals catalanes fets en espanyol a Catalunya, segregant-los de les subvencions i dels concursos.

Bé, és per això que nosaltres presentem aquesta moció, que resumidament passaré a comentar, perquè és necessari que Catalunya esdevingui una regió lliure del totalitarisme lingüístic que proposen tots els grups separatistes, el Partit Socialistes i Podem.

Bé, en primer lloc, demanem la supressió del projecte de decret del règim lingüístic del sistema educatiu i el pla de promoció de la llengua catalana, ja que eliminen el caràcter de vehicular de la llengua espanyola, de l'espanyol. Això, a més a més de vulnerar el sentit comú i la realitat sociolingüística de Catalunya, és vulnerar la doctrina constitucional que diu que les llengües oficials han de ser vehiculars i sense cap preferència d'una envers l'altra.

Dos: reconèixer el català i l'espanyol com a llengües vehiculars. Només així aconseguirem una plena cohesió social, perquè fent servir amb tota normalitat aquestes dues llengües estem al costat de la realitat sociolingüística de Catalunya. I, per tant, això és el que ens cohesiona, no només una llengua.

Tres: respectar el dret dels pares d'escollir l'educació que volen per als seus fills en la llengua que volen, sense intromissions ideològiques del Govern.

Quatre: complir les resolucions judicials, no estar per sobre de la llei. Concretament, l'última sentència, del 10 de gener del 23, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que, a més de la matèria o àrea de la llengua castellana, s'ha d'impartir com a mínim una assignatura, matèria o àrea principal també en llengua espanyola. A més a més, nosaltres el que defensem és que no hi hagi ingerències del poder executiu de la Generalitat envers el poder judicial, perquè la separació de poders nosaltres sí que la respectem, però aquests senyors i el Govern en general de la Generali-

tat no la respecten, amb la qual cosa no estan donant exemple –i haurien de fer-ho, per responsabilitat democràtica.

Cinc: que el C1 no sigui un requeriment per a la docència; d'aquesta manera podrien venir més professors d'altres parts d'Espanya. Hem de tenir en compte que tenim una mancança de professors, sobretot en certes especialitats. Això enriquiria el nostre sistema educatiu.

I sis: implementar proves d'avaluació comunes de llengua castellana a tot Espanya per analitzar quin és el nivell real dels alumnes catalans, diagnosticar correctament i trobar les solucions més adients en l'ús de la llengua castellana.

Finalment –acabo–, a diferència dels grups separatistes, el Partit Socialistes i Podem, nosaltres defensem la llibertat lingüística i l'ús del bilingüisme. I com que ja sé que algú després vindrà i dirà: «És que vosaltres prohibiu l'ús del català a Balears o a València», jo els diré que, clar, *piensa el ladrón que todos son de su condición*. No, nosaltres no fem això; nosaltres diem que només en català, no.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Atès que no hi han esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Sí; bon dia, consellera. Gràcies, presidenta. Bé, no ha d'estranyar a ningú que la intervenció del Grup Socialistes i Units per Avançar amb relació a la moció sigui contrària i contraposada al model que ha exposat VOX de llibertat lingüística.

Una suposada llibertat lingüística que passa per eliminar qualsevol pla de promoció de la llengua catalana, per articular dobles línies educatives i segregat l'alumnat en funció de la llengua –que seria el resultat de permetre a les famílies triar la llengua d'escolarització–, per eliminar els requisits lingüístics d'acreditar el nivell de català per exercir la docència, donant, per tant, per assumit que no és una llengua necessària per impartir la docència, com si Catalunya es tractés d'una comunitat sense llengua pròpia.

I, bé, de fet –m'ha endevinat el pensament–, un seguit de mesures que ja hem vist que comencen a anunciar en algunes comunitats on governen amb el PP, com Balears, on el nou Govern –de retrocés– proposa la lliure elecció de la llengua a les primeres etapes, una mesura que si acaba tirant endavant posarà punt i final al model lingüístic de les Illes Balears, o una oficina de drets lingüístics amb un règim sancionador que preveu multes de fins a cent mil euros per l'incompliment de l'ús del castellà; per tant... Per no mencionar les prohibicions de revistes infantils centenàries del català, per exemple, per part de l'Ajuntament de Borriana a Castelló, de la biblioteca municipal. És un concepte curiós de la llibertat lingüística i d'expressió.

Doncs bé, nosaltres estem orgullosos de la feina feta duta a terme fa poc més d'un any en aquest Parlament, que va permetre actualitzar i consensuar un model lingüístic i regular l'ús de les llengües oficials a l'ensenyament no universitari, i una modificació de llei que va permetre preservar el català com a centre de gravetat, com a llengua vehicular del sistema educatiu, però que també reconeix el castellà com a llengua d'aprenentatge, garantint-ne el coneixement i l'ús curricular. Un pas important endavant en termes de reconeixement, de respecte d'una llengua que no és estrangera, que no podia rebre el tractament d'estrangera, i que també és la pròpia de moltes i molts catalans.

I, a més, ho vam fer adaptant la normativa a la realitat educativa, tenint en compte com mai abans la flexibilitat necessària, l'adaptació de cada projecte educatiu a la realitat sociolingüística de cada centre en base a criteris pedagògics a través dels projectes lingüístics de centre, els resultats de l'avaluació de competències –no només les escrites, com fins ara, sinó també les orals– i els diferents espais d'aprenentatge.

I ho vam fer amb consens, que era necessari refer després d'anys d'un cert esquinçament, prioritzant la millora del sistema educatiu sense atacar cap llengua, perquè la defensa d'una llengua no s'ha de fer mai en contra d'una altra, i acollint-les totes com a llengües d'aprenentatge i curriculars, i, a més a més, fent un servei a favor de la cohesió, de la convivència i sense desafiar tribunals ni buscant la confrontació; buscant les millors solucions possibles.

Doncs bé, aquest és el nostre model. Entenem que és un model amb un ampli suport no només en aquest hemicle, sinó també a la societat i entre la comunitat educativa. I continuarem treballant per preservar-lo i també per millorar-lo, perquè sempre hi ha marge de millora, i n'hi ha molt. Per exemple, ampliar l'oferta pública formativa del català, del C2, per exemple; augmentant els recursos per a les aules d'acollida, revisant-ne la normativa; reforçant l'acompanyament i l'assessorament als centres educatius a l'hora de fer els seus projectes lingüístics –aportant dades, aportant indicadors–, i millorant i fent més transparent l'avaluació.

Sense anar més lluny, s'està tramitant un projecte de decret del règim lingüístic del sistema educatiu, un projecte que no és el que hagués fet el meu grup, en el qual hi podem trobar matisos, i, de fet, els hem fet arribar al Departament d'Educació, però que entenem que és coherent amb el consens que va assolir aquesta cambra recentment i que permet dibuixar un marc normatiu compartit i estable.

Però, en tot cas, on no ens trobaran mai és defensant la doble línia, la segregació de l'alumnat per raons de llengua ni d'origen ni de renda ni de sexe, ni tampoc el dret de les famílies a escollir. No existeix, aquest dret; en tot cas, la llibertat d'escollir projecte educatiu, sempre en el marc de la planificació educativa.

En canvi, sí que ens trobaran promovent l'ensenyament, l'ús, la creació literària i audiovisual de les llengües, de les pròpies, de les oficials, de totes; mai sancionant, com alguns proposen a Balears. Les llengües són una riquesa, són eines de comunicació, d'estima, d'entesa, i la politització no els hi fa cap bé. I, per tant, nosaltres el que farem és votar en contra del conjunt de la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, consellera... Mirin, vostès, els senyors de VOX, tenen tres *hits*: un, que és el primer, que és el que més fan servir, que és la criminalització de la immigració; el segon, que és plorar eternament per la unitat d'Espanya, i el tercer és la croada contra la llengua. I jo tampoc soc qui per donar-los consells, eh?, però jo de vostès em quedaria amb els dos primers, que sembla que més o menys els hi van funcionant, perquè el de la llengua mai guanya –mai.

Potser guanyen algun vot a les Espanyes, però..., ni al País Valencià, ni a ses Illes, ni a Catalunya, ni a Galícia, ni a Euskadi..., enlloc on fan la batalla contra la llengua guanyen. I, si no, mirin Ciutadans, que ocupaven totes aquestes bancades d'aquí, on han quedat. O mirin el Partit Popular, que ni tan sols pot utilitzar el seu nom, perquè es diu Grup Mixt.

A ses Illes, fa uns anys, va arribar al poder el Partit Popular, i tot anava bé fins que van començar els seus atacs contra la llengua catalana. I a partir d'aquí van aconseguir una mobilització tan gran de tota la societat balear..., fins al punt que van tenir la manifestació més gran que mai hi ha hagut a les Illes Balears en defensa de la seva llengua. Per tant, el PP va acabar caient.

I ara al País Valencià i a les Balears vostès hi tornen, torna el PP, de la seva mà. Jo crec que vostès són, vaja, l'eina i la màquina perfecta per tornar a organitzar tota la societat per defensar una vegada més aquest patrimoni que és tan important, que és la llengua. La llengua és un patrimoni, i tots els que tenim la sort de tenir-ne no

una, dues, des de que naixem, tots hauríem de saber que tenim un tresor. Les llengües –ho va dir el gran lingüista Jespersen, danès– són una creació humana. I és el nostre deure sostenir-les, mantenir-les i, sobretot, millorar-les per a generacions futures.

En aquest moment no hi ha dins de la Unió Europea cap llengua de les dimensions i la vitalitat històrica del català tan desprotegida legalment i amb una imposició legal tan forta d'una altra llengua, en aquest cas, el castellà. La carta europea de les llengües minoritàries va ser aprovada pel Consell d'Europa i ratificada per Espanya –no tinguin por, ratificada per Espanya–..., està en vigor des de l'any 98. I tots els estats signants es comprometen a garantir el dret a usar-les a l'Administració pública, a la justícia, als mitjans de comunicació, així com a afavorir-ne l'ensenyament.

Lluitin, doncs, per ratificar el que ja va fer Espanya. Lluitin per la immensa riquesa que suposa per a qualsevol país tenir una llengua pròpia. I defensin el nostre model lingüístic, un model d'èxit, integrador i d'oportunitats.

Haurien de lluitar també pels seus fills, per no restar oportunitats als seus fills; per garantir els drets de tots els catalans.

Hauríem de lluitar pel nostre dret en l'àmbit judicial: un set per cent de sentències en català. Si venen quan compareix el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ell mateix posa els números sobre la taula. Quina és aquesta situació? És un país normal?

Perquè els nostres fills també tinguin els mateixos drets que els seus, perquè no haguem d'anar a quilòmetres en un horari que no li va bé a ningú a veure l'última estrena de Disney en català.

Lluitin perquè quan ens fem grans, al centre de dia o a la residència, tinguem els mateixos drets que vostès: que ens cuidin en la nostra llengua.

Mirin, tots els països europeus que tenen una comunitat lingüística com la nostra tenen aquestes llengües com a llengües oficials d'estat –d'estat. I saben per què? Per protegir i garantir les llengües. La Constitució espanyola només estableix el deure de conèixer el castellà, i ni tan sols anomena la llengua catalana.

I, encara que sigui per la seva causa, que no és la nostra, recordin les paraules del brillant president de la Mancomunitat Puig i Cadafalch, quan deia al Congrés dels Diputats: «Senyors diputats, la unitat d'Espanya algun dia entendran que rau en defensar la seva diversitat.» Malgrat tot, vostès ja van massa tard.

Ja els avanço que no se'n sortiran, perquè la llengua és la nostra identitat i la nostra riquesa. I contra els seus atacs es genera una onada de lluita organitzada per defensar el que és el nostre patrimoni, una lluita que ens uneix a tots i que encara ens fa més forts. I els hi voldria dir: no ho han aconseguit ni Borbons ni dictadors, i encara menys ho aconseguiran deu diputats.

Que tinguin un bon dia.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellera... La veritat és que aquesta obsessió supremacista contra la llengua catalana que ens està envaint al Parlament contínuament per part de la ultradreta, que lamentablement ocupa escons, a part d'intentar intoxicar-nos amb discursos d'odi ignorants i infumables, ens permet, ens dona l'oportunitat, a nosaltres, per dedicar minuts a la defensa contundent de la llengua catalana, de la diversitat lingüística, perquè no dubtin que és defensa antifeixista.

I ho diu molt bé la Yásnaya Aguilar en el seu llibre *Lo lingüístico es político*. I deixin-me que en llegeixi un fragment, «Parlar com a acte de resistència», de la Yásnaya Aguilar, que diu: «Cada vegada que parles en una de les llengües indígenes d'aquest país, cada vegada que estableixes un diàleg en llengua seri, cada vega-

da que un pensament pren forma en les estructures gramaticals del zoque, crees un acte de resistència. A què resistim? Resistim a les campanyes orquestrades de castellanització obligatòria. Els hi diem: “No heu sigut suficients.” A tot el pressupost gastat en programes, mestres i llibres que ens repetien que no podíem parlar en les nostres llengües, en les llengües dels nostres pobles. Resistim a tots els esforços del Govern per extingir les nostres llengües realitzats al llarg de la història de Mèxic com a país.»

És un exemple. Vostès vomiten, moció rere moció, aquest intent, aquesta supremacia i aquest intent de no defensar que el català pugui ser una llengua defensada. I els hi posaré un exemple. Si ara jo els dic: «*Nangua def, naka soubasi, yangui si diame*»*, oi que no m'entenen? I, en canvi, he escollit, he exercit la meua llibertat d'escollir en quina llengua vull parlar, escollint la llengua de molts veïns i veïnes catalans que han vingut del Senegal i que han enriquit, amb la seva llengua, la diversitat lingüística dels Països Catalans.

Però, evidentment, si aquí no tenim un traductor de wòlof, que és el seu idioma, si no tenim un traductor, no ens podrem entendre, perquè hi ha una noció bàsica que vostès, com a diputats, com a representants públics, haurien de tenir en el seu coneixement, que és que, perquè hi hagi un acte comunicatiu, emissor i receptor s'han de poder entendre.

I aquí, a les terres on existeix la parla catalana i on és llengua pròpia, l'única manera de poder exercir la llibertat lingüística, la llibertat d'escollir llengua com a llengua d'ús i de no quedar exclòs en cap interacció, és assegurant que tothom que hi viu coneix les dues llengües oficials per poder-les usar comunicativament. I ho teníem resolt –ho teníem resolt. Està consensuat, comprovat i demostrat que la forma més democràtica de dotar a tothom de la capacitat lingüística que li permeti dominar els dos idiomes oficials per escollir en quina llengua vol parlar és la immersió lingüística, l'acollida lingüística i la promoció de la llengua catalana en tots els àmbits per normalitzar-la.

A vostès el que els hi falta és llegir; han de llegir lingüistes, lingüistes internacionals. Llegeixin i escoltin Juan Carlos Moreno Cabrera, catedràtic de Lingüística General de la Universitat Autònoma de Madrid, que és una de les veus més sòlides en la denúncia d'un nacionalisme lingüístic espanyol que legitima un imperialisme lingüístic espanyol que justifica el lingüicidi de la llengua catalana i de totes les altres llengües que han quedat a les seves mans al llarg dels segles.

Llegeixin la Yásnaya, que els hi parlava abans, de què és el que va passar a Amèrica, quan vostès defensen aquesta idea de que el castellà és la llengua supremacista, que ha d'estar imposada i no pot haver-hi cap altra llengua.

D'aquí parteixen vostès, però la llengua castellana, a més a més de ser la imposada imperialistament, és també la llengua familiar de moltes persones que viuen a Catalunya. I, afortunadament, com que les llengües no són excloents, sinó que són un coneixement acumulatiu, no hi ha cap..., no s'infringeix cap dret a les persones castellanoparlants quan nosaltres estem garantint que tothom té accés al coneixement i al domini de la llengua catalana. Facin el favor de llegir i deixar d'escopir tot aquest discurs d'odi al Parlament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Bé; gràcies, presidenta. Mirin, volent semblar una cosa nova, la veritat és que són una cosa molt antiga. Ho dic perquè a aquest Parlament no hi ha hagut dècada des

* Traducció: «Hola, bon dia, com esteu?»

de que jo tinc ús de raó que no hi hagi un grup que hagin intentat fer de la seva campanya contra el català una raó política.

De fet, ara que estan asseguts junts, que no crec que sigui una casualitat... Això ho va començar el senyor Vidal-Quadras amb el Partit Popular, i això ho vam viure durant els anys noranta. Després va acabar com va acabar, que va ser estampat políticament, clar. Després això va passar també durant els anys 2000 i la dècada del 2010 amb Ciutadans, que també van acabar com van acabar, estampats políticament, clar. I, evidentment, això és el que els hi està passant a vostès. I, per tant, diguéssim que això ja ho hem vist i ho hem viscut de manera reiterada, no?

A més a més, a mi em fa molta gràcia, perquè, clar, vostès parlen de la llibertat lingüística. Si vostès són el partit de la imposició! Si no hi ha res més totalitari a Espanya que vostès! O sigui, vostès estan en contra de totes les llibertats que s'han aconseguit durant quaranta anys de democràcia. De fet, vostès estaven en contra de la pròpia llibertat i de la pròpia democràcia, que ja sabem on estaven vostès als anys cinquanta, seixanta, setanta. Alguns en realitat no havien nascut, però voldrien haver estat allà, com vostè..., que voldria haver estat franquista, eh?, que ja ho sabem per les declaracions que li agrada fer en aquest faristol, precisament, que ja el tenim calat.

Però, en tot cas, vostès estan en contra de les llibertats: estan en contra de les llibertats de les dones, estan en contra de la llibertat de com podem estimar o com estimen els nostres conciutadans i ciutadanes, estan en contra de les llibertats dels joves i, evidentment, estan en contra de la llibertat de parlar català. I això és el que vostès són, són un partit totalitari. I és així. Són el partit de la imposició.

Perquè, clar, vostès parlen de la llibertat. Però, si estan a favor de la llibertat, perquè no estan a favor de la llibertat que es pugui parlar català al Congrés? Allà no podem triar? Nosaltres no podem triar? O a Europa no es pot parlar català? Això no és la llibertat, que nosaltres, els ciutadans catalans i catalanes, puguem triar si volem parlar a Europa en català o en castellà? Aquí no podem triar. O a la justícia: nosaltres no podem triar tampoc en quina llengua ens podem expressar? Hem de fer servir sempre la llengua que vostès creuen? No podem fer servir el català o el castellà, que són dues llengües cooficials?

Per tant, vostès no estan a favor de la llibertat. Estan a favor d'imposar el model de societat que vostès creuen que s'adiu, evidentment, amb la seva manera de pensar i el que vostès representen.

I, miri, jo l'hi dic: clar, si vostè parla de que el castellà està perseguit a Catalunya i de que no es pot parlar castellà a Catalunya –l'hi dic amb tot el respecte–, vostès viuen a Matrix –vostès viuen a Matrix. Trobin un sol nen o una sola nena a Catalunya que estigui escolaritzat en una escola pública –no a les que porten vostès els seus fills, no, no, a una escola pública– que no sàpiga parlar castellà. Trobin-ne un. Deixin de dir mentides. A Catalunya s'ensenya el català i el castellà, i els nens i nenes parlen perfectament el català i el castellà, i la resta és Matrix.

A vostès aquesta... Com els hi he dit moltes vegades, amb tot el respecte, no?, a vegades vostès semblen aquests senyors amb barrets de plata que s'inventen la realitat. I vostès viuen a Matrix. Si és que, a més a més, a Catalunya, precisament, al circuit de mitjans, al cinema, als diaris per exemple esportius, la realitat de la gent..., en realitat no tens cap problema per parlar castellà, no n'hi ha cap ni un. De fet, en realitat la gent no té cap problema per parlar català o parlar castellà i canvia del català i castellà sense cap tipus de problema. Aquesta és la societat que existeix a Catalunya –és la societat que existeix a Catalunya.

El que passa és que vostès..., ja els hi he dit, no són nous. Si això ho hem viscut. Ho hem viscut durant els últims trenta o quaranta anys. El que passa és que electoralment no els hi ha sortit bé –no els hi ha sortit bé–, perquè vostès, amb aquest discurs... I, a més, a mi em sap greu, però a vostès els utilitzen. El senyor Abascal els utilitza per guanyar vots a la resta de l'Estat. El que passa, que els hi ha sortit malament, perquè vostès van voler incendiar Catalunya i van voler jugar a això, i

el problema és que Catalunya ha respost. I, per això, amb el resultat electoral de les eleccions generals...

Precisament, miri, nosaltres, que vam fer una defensa tancadíssima aquí i a la resta de l'Estat, on la vicepresidenta Yolanda Díaz es va comprometre a defensar el català aquí, a Balears, al País Valencià i a la resta de l'Estat, els hem passat per sobre electoralment. I a Catalunya, per començar. Si vol, els hi recordo els resultats: quants escons tenen vostès aquí i quants escons tenim nosaltres a Catalunya.

I, mirin, acabo amb una reflexió. No ho aconseguiran. És a dir, la societat catalana és diversa, és plural, i entén que evidentment la seva llengua és el castellà, la seva llengua és el català. I com diu l'Estatut, per a vostès, que sempre els hi agrada parlar de lleis –per cert, els recordo que l'Estatut és constitucional–..., diu que la llengua pròpia de Catalunya és el català. Està a les lleis i avalat per la Constitució espanyola. A veure si la llegeixen.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Bé, avui no sé si m'he pres la pastilla vermella o la blava; en qualsevol cas, miraré de tocar de peus a terra.

VOX nos presenta una moción dividida en seis puntos que, en un país normal, en lo que debería ser y por desgracia no es la España de 2023, ni siquiera deberían ser objeto de debate, salvo quizás algún punto y algún que otro matiz ideológico del que en democracia no solo se puede, sino que incluso es sano discrepar.

Vamos punto a punto. Quien debería reconocer que el español y el catalán deben ser lenguas vehiculares de aprendizaje en todas las escuelas de Cataluña, sin relegar a la española a la categoría de lengua meramente curricular, como si se tratara de una lengua extranjera, es el Gobierno de España.

Este primer punto debería interpelar directamente al Gobierno de España, supuesto garante de los valores constitucionales y, por tanto, de la igualdad entre españoles, también en Cataluña. Pero no hay más que mirar a la bancada del PSC y seguir su actividad política en esta materia para comprender que esto no es así ni por asomo. El PSC es el garante en Cataluña de la discriminación de los que tienen el español o castellano como lengua materna. El PSC es el garante de la desigualdad de derechos del cincuenta y cinco por ciento de los ciudadanos catalanes que tienen como lengua materna el español. Así que, del Gobierno de España, como del actual Gobierno de la Generalitat, pues, nada hay que esperar.

Por cierto, la dejación de funciones en lo que respecta al uso del castellano o español también como lengua vehicular en Cataluña viene de lejos y salpica tanto a los sucesivos gobiernos del PSOE como a los sucesivos gobiernos del PP. Los catalanes que tenemos como lengua materna el español estamos indefensos ante la imposición nacionalista por la desidia y el interés tanto del PSOE como del PP. Votaremos a favor, pero el PSC y su muleta comunera votarán alineados con el separatismo, como hacen siempre en esta materia.

El segundo punto de su moción es encomiable, pidiéndole peras al olmo. Hay que ser reiterativo. El Gobierno de la Generalitat está empeñado en imponer su política lingüística en los centros educativos públicos y concertados en detrimento de una educación de calidad para todos los alumnos, tanto los que tienen el español como aquellos que tienen el catalán como lengua materna. Una política lingüística que ha demostrado su ineficacia, si hemos de creernos los datos que cacarean desde el Gobierno de la Generalitat, pero que condiciona gravemente las capacidades de aprendizaje de los alumnos en las escuelas públicas de Cataluña.

Por supuesto que este problema no lo sufren los hijos de las élites separatistas, cuyos padres no tienen empacho en escolarizar a sus retoños en centros privados con

enseñanza trilingüe, con el español, el catalán y habitualmente el inglés como lenguas vehiculares. Una barrera educativa que es infranqueable para la mayoría de los ciudadanos catalanes, que, sin embargo, algunos de ellos incluso aplauden la actual política lingüística sin tomar conciencia de la grave repercusión que tiene en el futuro de sus hijos y de sus nietos. Votaremos a favor de este segundo punto, que será rechazado por la mayoría nacional separatista, esa en la que se ha instalado, como ya he dicho, cómodamente el PSC desde hace demasiado tiempo ya.

El tercer punto admite matices. Parece que ustedes abogan por dos o tres sistemas lingüísticos en las escuelas públicas catalanas. Ciutadans tiene un único planteamiento, que es el uso equilibrado como lenguas escolares de la lengua oficial –el español–, la cooficial –el catalán– y de la lengua extranjera –preferiblemente el inglés–, una enseñanza trilingüe. Respecto a la llamada a respetar las sentencias judiciales y la separación de poderes, solo recordarles que corren malos tiempos para la justicia de la mano del PSC-PSOE y de sus socios. Esto, el PSC lo vota en contra con las dos manos. Nosotros votaremos a favor.

Lo de eliminar el requisito lingüístico de acreditar el nivel C1 de catalán para ejercer la docencia..., desde luego que estamos de acuerdo con eliminar el requisito previo para permitir el acceso de profesionales de la docencia de otras comunidades autónomas en igualdad de condiciones con los residentes en Cataluña, con el compromiso, eso sí, de alcanzar el nivel adecuado en el uso del idioma catalán en un plazo prudencial. Tampoco se aprobará.

Por lo que respecta a su propuesta de instar al Gobierno de España a implementar pruebas de evaluación en primaria y secundaria comunes para toda España, tampoco se aprobará, por muy sensato y razonable que sea o pueda parecer. Lo lógico sería que la propia Generalitat quisiera demostrar la solidez de su tan cacareado modelo de éxito participando en pruebas homogéneas y homologables para toda España. No lo hace ni querrá hacerlo por miedo a dejar patente su fracaso.

Malos, ya les he dicho, muy malos tiempos para la política democrática.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gràcies, presidenta. Des de l'escó, per expressar el nostre suport a la moció. Una moció que bàsicament el que demana és que la llengua espanyola sigui vehicular conjuntament amb la llengua catalana a les distintes etapes educatives a Catalunya. Com bé diu la moció, la llengua espanyola no pot ser tractada com una matèria curricular més, sinó que ha de ser llengua d'aprenentatge per tal de que els alumnes aconseguixin un domini òptim de la llengua. Catalunya és una comunitat bilingüe i, per tant, el sistema educatiu català ha de reflectir també aquesta realitat.

D'altra banda, compartim també el dret dels pares a escolaritzar els seus fills a les primeres etapes educatives en la llengua materna oficial que estimin convenient. Ho creiem oportú i ho considerem també desitjable. Compartim també..., sembla una obvietat, però compartim també el fet de que la conselleria d'Educació ha de complir amb les resolucions judicials. És una obvietat, però és que s'ha de reproduir una i una altra vegada fins que es compleixi. Les resolucions judicials s'han de complir per tothom, també pels poders públics.

I, per últim, compartim també el fet de que s'han d'implementar proves comunes a tot Espanya per tal de valorar i avaluar el nivell de llengua espanyola dels estudiants catalans per tal de poder diagnosticar correctament i per aplicar solucions eficaces per tal de reduir els dèficits existents en aquestes àrees.

Per tant, i per tot això, nosaltres donarem suport a la moció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. ¿No les parece vergonzoso que solo los alumnos catalano-parlantes puedan estudiar en su lengua materna? ¿No les parece vergonzoso? ¿No les parece que no es casualidad que en ningún país de Europa se aplique el modelo de inmersión lingüística similar al que se aplica aquí en Cataluña? ¿Acaso son tontos todos los países europeos con una situación lingüística similar a la catalana?

¿Creen que todo esto no está relacionado con el patético ridículo nivel educativo de los alumnos catalanes acreditado en diversas pruebas internacionales? ¿Esto también es por casualidad? ¿A qué esperan para respetar las sentencias de los tribunales y para respetar a los castellanoparlantes?

Bueno, dejo ahí esas cuatro preguntas retóricas.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Bé, «suprimir» i «eliminar»; són aquests els infinitius que utilitzen en la majoria de les seves mocions, sempre en la línia de retallar i eliminar tot allò que sigui un model català. I, a més a més, si és un model d'èxit, encara hi posen més ganes. Vostès volen imposar un model més propi del gris del segle passat que no pas del segle XXI.

I, per parlar clar, a la moció d'avui el que busquen és carregar-se una eina que suposa la igualtat d'oportunitats i la cohesió social. Volen fomentar la segregació lingüística i, en conseqüència, fomentar la segregació escolar, fer que els infants i joves estiguin separats per raó de llengua. Volen una divisió. Volen carregar-se tot allò que ha aconseguit el model de normalització lingüística, el consens social i polític que existeix amb una majoria explícita d'aquest Parlament.

Ho diem i ho direm sempre: deixin l'escola catalana en pau, deixin el model català d'èxit en pau i, sobretot, deixin l'alumnat i els professionals en pau. L'extrema dreta predica i s'entesta en buscar enfrontaments i confrontacions on no n'hi ha. I, malgrat que persisteixin en crear realitats paral·leles i manipulin amb els seus discursos excloents, malgrat que vulguin veure una ciutadania dividida i enfrontada, no se'n sortiran. No se'n sortiran perquè no se'n van sortir durant quaranta anys perseguint-la i no se'n sortiran molt menys vostès ara.

I ara parin atenció, perquè això que els hi explicaré encara els farà posar més els pèls de punta. Més recursos, més recursos a la inclusiva, més política lingüística per incrementar l'ús del català entre l'alumnat, entre els docents i el personal no docent i aconseguir que el català sigui la llengua de relació en la comunitat educativa.

Pla 23-28 de foment de la llengua catalana en els centres educatius, amb el decret del règim lingüístic del sistema educatiu, amb l'objectiu de donar seguretat jurídica als centres i perquè el català sigui l'eix a partir del qual s'articuli el projecte educatiu dels centres i les activitats, també, que s'hi despleguen.

Vuit-cents centres que es formaran en els tallers d'usos lingüístics en l'àmbit educatiu. S'impulsaran accions noves per potenciar l'ús del català amb metodologia d'immersió lingüística. Plataforma de continguts audiovisuals educatius en català per tal que els centres educatius i les famílies disposin de material didàctic en llengua catalana –amb vídeos, àudio i formats interactius.

Aules d'acollida. Aules d'acollida per dotar de competències lingüístiques l'alumnat nouvingut, perquè la seva participació sigui activa en la nostra societat. I les au-

les del nostre país mai –mai– estaran dividides per raó de l'idioma, com, malauradament, pretenen fer amb l'actual sistema educatiu al País Valencià i a les Illes Balears.

Estan obsessionats contra la llengua, amb la desaparició de la Direcció de Política Lingüística. Mesures regressives per a la modificació dels centenars i centenars de disposicions legals estatals que contenen clàusules lingüístiques discriminatòries, que privilegien el castellà i releguen el català. Des d'aquí tot el nostre suport al conjunt dels Països Catalans, perquè València sempre –sempre– portarà accent obert.

L'extrema dreta reivindica tornar la competència educativa a l'Estat i apella a modificar el currículum d'història d'Espanya. I diuen: «La aportación de España a la civilización, con especial atención a las gestas y hazañas de nuestros héroes nacionales, así como a los símbolos de la nación.» És que ja ni pretenen dissimular. I defensen un model, per tant, d'adoctrinament en els valors suposadament eterns, sagrats i immutables de «la pàtria».

Per tant, proposen un model basat en el fanatisme, en el sectarisme lingüístic, que segrega; segrega i condemna l'alumnat al monolingüisme i, per tant, va en contra dels drets culturals, dels drets lingüístics i dels drets socials. I, a més a més, és que ens donen lliçons de com respectar la separació de poders, quan vostès provoquen contínuament ingerències judicials en l'àmbit polític.

Per tot això, sempre ens trobaran davant, perquè els seus deliris i els seus disbarats mai –mai– puguin arribar a bon port. I ara, avui, una vegada més, un mur democràtic davant del feixisme, perquè precisament per això aquesta moció no tirarà endavant.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació

302-00324/13

I ara passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Buenas. Parece que fue ayer, pero fue la semana pasada cuando celebramos aquí un debate de política general perfectamente inútil en términos de proveer un mejor gobierno para la buena gente de Cataluña. Menudo fin de semana nos han dado ustedes arrojando esos Tupperwares que llaman «urnas» del Uno de Octubre a las puertas de la comisaría de Via Laietana, la comisaría de la sufrida Policía Nacional en la Via Laietana, colgando esteladas tamaño Godzilla en la escuela..., antigua escuela en Girona de las hijas de Carles Puigdemont, amenazando día sí día también con lo que a ustedes más les gustaría hacer si les dejan, que es romper España y abrir Cataluña en canal...

Es fantástico que en Madrid y algo más cerca haya gente empeñada en hacernos creer que esto va de generosidad, de *retrobament*, de *diàleg* y de *concordia* para que luego salgan ustedes jactándose de haber derrotado al Estado –o de haberlo soñado en estado de trance, por lo menos. La verdad es que empezamos a dudar de que de verdad quieran ustedes ser amnistiados. Tanto estómago tendrá que tener el que lo proponga, si finalmente se fía de ustedes y lo propone. Están ustedes llevando su deslealtad institucional a niveles sadomasoquistas.

Però, en fi, nosaltres no renunciem a anar per feina, que no sé qui deia que la feina ben feta no té fronteres –o no n'hauria de tenir. Avui, que és el Dia Mundial

dels Docents, portem aquí una moció d'educació que ens permetria esplaïar-nos fins a l'infinit sobre allò que vostès entenen com un model d'èxit i de consens de país. Doncs mirin, no tenim ni èxit ni consens ni país.

Per cert, ja els vaig dir la setmana passada, i els ho recordo avui, que Ciutadans ha demanat, demana i demanarà reformar l'Estatut per acabar amb la discriminació com una casa de pagès que és no reconèixer que el castellà és tan llengua pròpia dels catalans i de Catalunya com el català, l'aranès o la llengua catalana de signes.

Però, en fi, evidentment, dissortadament, el que tenim aquí és un model de fracàs. I en posarem un exemple punyent i sagnant: els barracots, altrament dits –com els anomena el llenguatge ritual a l'ús– els «mòduls prefabricats» o «espais provisionals». N'hi ha a l'entorn de mil en el sistema educatiu català, la mateixa xifra que fa vint anys. Hi ha vora dos-cents centres que funcionen íntegrament en barracots.

Ciutadans va presentar una proposta de resolució a principis del 2022, i el més calent, a l'aigüera. Els informes de control de compliment fan plorar, es remeten al pla director d'infraestructures, i el més interessant és que diuen que en cap cas suposen un decrement de la qualitat educativa. Crida l'atenció. Crida l'atenció que es pretengui que estudiar en barracots no és un decrement de la qualitat educativa. El pla d'infraestructures, el pla director, demanava reduir el parc de mòduls provisionals, eliminar els mòduls provisionals i evitar la instal·lació de nous mòduls provisionals. S'ha fet re, de tot això? No. Cal qualificar aquestes afirmacions de sorprenents, quan no de cíniques.

Són de la mateixa opinió que el Govern, els afectats pels barracots? Donem la paraula al portaveu de l'AFA de l'Escola Mediterrània, de Viladecans, senyor Ruben de la Cruz, que avui ens acompanya des de la tribuna –el saludem des d'aquí. I diu textualment el senyor Ruben de la Cruz –i ho dic jo en el seu nom–: «Les famílies de l'Escola Mediterrània porten més de quinze anys reclamant un edifici digne per als seus infants. Volem recordar que els barracots on estudien actualment al voltant de nou-cents alumnes tenen vint anys, perquè ja eren de segona mà quan es va instal·lar allà l'escola. La lluita de les famílies dura ja quinze anys i s'ha convertit també en un aprenentatge de transaccions i gestions que són responsabilitat dels representants polítics.

»En aquest sentit, durant la seva lluita han participat en l'elaboració de propostes de resolució i han mantingut reunions amb els representants polítics, amb tots els representants polítics de tots els partits, que s'han trobat al seu llarg i infructuós camí. Ni les reunions ni les propostes ni les partides pressupostàries que havien de permetre licitar el projecte executiu de construcció han servit per activar el procés. A data d'avui, els infants de la Mediterrània, de Viladecans, continuen en uns barracots metàl·lics que tenen vint anys i forats a les parets pel rovell.

»A l'estat deplorable de les instal·lacions actuals, s'hi uneix la situació d'indefensió que estan vivint les famílies en no rebre respostes ni solucions. Preguntes sense resposta, compromisos que no es compleixen sense cap tipus de justificació ni explicació. La manca de transparència en el procés i el compliment dels documents esmentats anteriorment és alarmant. Els infants no es mereixen més promeses incomplertes i és necessari que des de les més altes instàncies (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) del Govern es posi fi urgentment a aquesta situació.»

Acabo, presidenta. Què pensen fer per solucionar definitivament aquest problema? I què més han de fer les famílies en aquest Parlament?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Molt bon dia. Bé, abans de tot, tenint en compte el punt anterior, sí que vull deixar clar que des de VOX no anem en contra del català. (*Remor de veus.*) El que defensem des de VOX és la llibertat. Si anéssim en contra del català, el meu company diputat Manuel Acosta i jo no parlariem en català. Simplement volia deixar clar això, perquè, sincerament, a mi em toca la moral, com a catalana que soc, que es diguin aquestes fal·làcies del nostre grup parlamentari. (*Alguns aplaudiments.*)

Bé, i anant a la moció que ens presenta el Grup de Ciutadans, l'any 2003 teníem 527 barracons i en l'actualitat en tenim quasi mil, concretament 961, xifra que porta estancada pràcticament una dècada, convertint-se així en un mal endèmic. De fet, hi ha nens que ja no són tan nens que van veure com a les seves escoles en el seu dia s'installaven barracons com una mesura transitòria, o almenys així els hi van explicar i els hi van vendre a la comunitat educativa en el seu dia. I, tot i així, es van trobar que van anar passant els anys i van veure i van ser testimonis d'un govern que no només incomplia sistemàticament les seves promeses, sinó també de com malgastaven els recursos públics en els seus deliris separatistes. Nens que, de fet, ja han finalitzat l'escola i no han trepitjat una altra cosa que no sigui un barracó.

De fet, el 8 de setembre de 2021, des del nostre grup parlamentari vam registrar unes preguntes precisament per conèixer quin era el nombre de barracons destinats a centres educatius per al curs 2021-2022, per conèixer també quin era el nombre total d'alumnes que estudiarien en barracons i quina comarca liderava el nombre més elevat de barracons. I gràcies a aquestes preguntes, i encara que el Govern no ens respongués a la totalitat d'aquestes –com, malauradament, ja ens hi tenen acostumats–, vam poder saber que comarques com el Gironès compta amb vuitanta-cinc barracons; l'Alt Empordà, amb setanta, i que l'Escola Ponent de Tarragona està formada amb onze barracons. I considerem que això és una autèntica barbaritat.

Però és que, de fet, el tema dels barracons no és cap novetat ni per al Govern ni per als grups de l'oposició. Sense anar més lluny, l'any 2018 es va aprovar una moció al Parlament de Catalunya en que s'instava precisament a eliminar-los. En concret, es proposava dissenyar un pla per a l'eliminació gradual dels barracons, assegurant la seva retirada en el termini de quatre anys, i que només es farien servir com una mesura extraordinària, en situacions molt concretes i per un període de temps molt limitat, que en cap cas –i escoltin bé– podria superar els dos cursos acadèmics. I estem parlant de l'any 2018, i ens trobem en l'any 2023. I és molt trist, en aquest sentit, constatar que moltes de les coses que s'aproven en aquest Parlament acaben sent paper mullat i que no tenen cap validesa per al Govern de la Generalitat.

És més, en els pressupostos de l'any 2023 podem veure que en la contractació de programes s'estableixen una sèrie de barracons; creiem que és vergonyós que això segueixi passant. Per posar-ne exemples, ens trobem amb 200.000 euros per a la instal·lació de barracons a l'Escola Europa, de Salou; amb 150.000 euros per a l'Institut Vilafranca del Penedès; amb 114.000 euros per a barracons a l'Institut Escola Greda, a Olot. I podria seguir, perquè aquesta llista és molt més llarga.

Però és que, de fet, hi han casos molt preocupants que vull exposar per posar-ne un exemple. Com l'Escola La Mirada, de Sant Cugat, que porten set anys en unes instal·lacions provisionals en barracons esperant a que es construeixi el seu centre educatiu. I, en aquest cas, tenim més de quatre-cents alumnes que estan en una situació precària i en unes condicions indignes, i volem aprofitar aquí, avui, aquest faristol per denunciar-ho. (*Alguns aplaudiments.*) I és que, en aquest cas, ens trobem que el Govern de la Generalitat en excuses no els guanya absolutament ningú, perquè quan no hi ha pressupost, hi han retallades; quan no són retallades, ve una pandèmia, i així ens trobem que han passat deu anys i seguim..., exactament igual? No, seguim pitjor, en aquest cas, a Catalunya.

I, miri, nosaltres no ens cansarem de denunciar que el sistema i el model d'escola catalana que alguns de vostès tant s'omplen la boca de defensar és un model fracas-

sat i és un model absolut. Ja no només pel deficient nivell educatiu, sinó també per les precàries infraestructures en que han d'estudiar els nostres infants i els nostres adolescents a Catalunya. I és que ens trobem que el Departament d'Educació concentra tots els seus esforços en implementar un model (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) al més pur estil soviètic per imposar –sí, per imposar– la imposició lingüística a les aules, quan tenim aproximadament vint mil alumnes...

La presidenta

Moltes gràcies...

Mònica Lora Cisquer

...–i acabo– a Catalunya en unes situacions precàries, que estan estudiant en barracons. I esperem que aviat acabi aquesta situació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Mònica Palacín París.

Mònica Palacín i París

Bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Benvinguts, també, els membres de l'AFA de l'Escola Mediterrània, de Viladecans.

Bé, aquesta moció que ens ha presentat avui el Grup de Ciutadans..., crec que, en tot cas..., malgrat que discrepem en moltes coses, crec que al final, menys el minut i escaig primer que no ha utilitzat per parlar de la moció..., en tot cas, debatre sobre aquests aspectes ja està bé, és productiu i, per tant, porta a un debat útil. Deixin, en tot cas, com ha passat avui, el debat estèril de la llengua per als de VOX, que sempre el que fan és apujar l'aposta, augmentar l'aposta de totes les farses, de tots els tòpics que fan servir contra la llengua catalana.

En tot cas, agrair a la diputada Grau la sinceritat a la nostra proposta, no acceptada, d'esmenes. En tot cas, posem cadascú sobre la taula el posicionament i ho explico clarament. És a dir, jo crec que aquí diferim moltíssim del primer punt..., d'altres també, però del primer punt pel que fa a l'afirmació que diuen, que els mòduls prefabricats o l'educació dels nostres alumnes en mòduls prefabricats *per se* afecta la qualitat educativa, per una banda. Això ho neguem rotundament.

I jo voldria que aquí hi hagués responsabilitat per part dels grups parlamentaris de no votar a favor d'aquesta afirmació. Entre d'altres coses, perquè afirmar que l'educació en mòduls prefabricats –si ens posem tots en el context educatiu– afecta l'educació vol dir menystenir la tasca dels i les docents d'aquest país, que, independentment que treballin en escoles de pedra o independentment que treballin en mòduls prefabricats, la seva qualitat educativa per davant de tot és la que fa que els nostres nens i nenes estiguin..., i es garanteixi una bona educació. (*Aplaudiments.*) Per tant, fer aquesta afirmació no fa bé a ningú, en aquest cas, de la comunitat educativa.

I, després, parlen del tracte discriminatori. Per nosaltres, sincerament, el que genera i ha generat sobretot tracte discriminatori als alumnes i a les alumnes d'aquest país ha estat l'escola segregada, ha estat la manca d'igualtat educativa, han estat les retallades –que durant aquests anys governs de Convergència han fet any rere any... Això és el que ha generat un tracte discriminatori als alumnes i a les alumnes, no estar en escoles amb mòduls prefabricats, sincerament. Per tant, aquesta frase nosaltres, per començar, o aquest punt primer, no el podem acceptar.

Hem de parlar de quin és l'objectiu de la instal·lació dels mòduls. N'hem parlat molt; de fet, a la Comissió d'Educació és un dels punts que... Nosaltres ho entenem, el grup republicà entenem que perdem totes aquestes..., o que vostès, tots els grups parlamentaris a l'oposició, no?, puguin posar-se d'acord en això, perquè al final és fàcil. Tots volem el mateix. El que passa és que aquells que donem suport a qui té la

responsabilitat i qui té els recursos i qui té les eines que té i que ha de prioritzar..., doncs, aquí no ens podem posar d'acord.

Recordem una cosa: en pandèmia, sort en vam tenir, de que hi havien mòduls prefabricats en molts centres educatius. I no es van tocar. Per què? Perquè tenir mòduls prefabricats a molts centres educatius va permetre complir la normativa, en el seu moment, de les distàncies o dels espais necessaris. Per tant, hi ha moments on aquests fets conjunturals de tenir ubicats aquests mòduls, doncs, no presenten, precisament, mancances o disminucions de la qualitat.

Hi ha un setanta per cent dels mòduls que responen a futures construccions, i el pla d'infraestructures hi donarà resposta. El pla d'infraestructures és un pla que durant set anys planteja les prioritats i les necessitats. Per tant, aquests mòduls aniran rebent resposta amb la construcció d'aquests centres.

Hi ha un trenta per cent que responen a necessitats puntuals d'escolarització. I en aquest trenta per cent, que es podrien anar retirant quan aquestes demandes ja no són necessàries, o aquestes situacions, dir que aquí hi ha una cosa que no ha de passar a menor, i és, tot i que hi ha hagut una baixada de natalitat, que es podria haver decidit per part del Govern retirar mòduls, perquè ja no hi ha tant naixements i, per tant, es podrien haver tancat grups, es podrien haver retirat mòduls, es podrien haver mantingut ràtios, aquest Govern ha decidit seguir reduint les ràtios, i, per tant, no ha tancat grups i ha mantingut mòduls.

Per tant, creiem, en tot cas, que, d'aquesta moció, l'únic element en el que ens tindran sempre al costat és a seguir treballant per al millor sistema educatiu.

La presidenta

Diputada...

Mònica Palacín i París

Tot el suport a l'escola Mediterrània, que saben perfectament que ja està el projecte de licitació en marxa a Infraestructures.cat, i, per tant, evolucionarà ràpidament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Moltes gràcies de nou, presidenta. Consellera... Bé, Ciutadans presenta una moció una mica pobra, per no dir-ho, però que posa el focus en un problema estructural dels darrers anys del Govern de la Generalitat, que és el dèficit d'inversió, i hi afegeixo, també, de capacitat de gestió i d'execució en infraestructures educatives, sobretot construccions escolars.

Hi ha, a dia d'avui, amb fonts oficials, vuitanta-cinc centres educatius pendents d'edifici, en mòduls. No tenim les dades concretes, però, segurament, una majoria d'aquests centres fa més de quatre o cinc anys que es troben en aquesta situació, sinó més, com és l'Institut Mediterrània de Viladecans –aprofito per saludar els representants de la seva comunitat educativa–, que estan en barracons fa quinze anys, on han sortit promocions d'estudiants que no han conegut un edifici en tota la seva escolarització obligatòria.

Parlem d'un centre que, tot i no ser una excepció, m'hi vull detenir, perquè es menciona en l'últim punt de la moció, i perquè he tingut la sort de conèixer-lo aquests últims anys en el Parlament, i puc donar fe que han lluitat moltíssim.

Famílies molt implicades, acompanyades per la direcció, per l'ajuntament, que han assistit a la majoria de comissions d'Educació que s'han celebrat aquest any, esperant el seu moment, que han aturat tres intents de tancament de centre, als quals

se'ls va prometre, el 2018, una construcció per al curs 2020-2021, i que, després de la promesa, ni tan sols van aparèixer en el pressupost d'aquest any.

Quatre anys més tard, finalment, van entrar en el pressupost del 2022, amb una partida per a la licitació del projecte educatiu i la construcció. I, a dia d'avui, un any i mig després, ni tan sols ha sortit.

On han passat, com deia, alumnes que han acabat l'ESO sense conèixer un gimnàs, un laboratori, una biblioteca, una aula de música. I ho sento, però els espais sí que també determinen la qualitat educativa.

Però no m'oblido de l'Escola del Bosc, de Rubí, fa més de dotze anys; l'Escola Ponent, de Tarragona; els Ganxets, de Reus; l'Escola Badalona Port; Montigalà; l'Institut La Riera, de Badalona; el Sunsi Móra, de Canet; l'Escola Norai, de Montgat; l'Escola Maria Miret, de l'Hospitalet; el Cinc Sènies, de Mataró; l'Arraona; el Narcisa Freixas, de Sabadell; el Cairat, d'Esparreguera o La Mirada, de Sant Cugat, per no dir-ne molts altres més.

I cada curs que passa, la comunitat educativa va perdent l'esperança i s'imposa la frustració i el cansament. I vull donar una dada, perquè, com dèiem, no és només una qüestió de recursos, sinó que és també un tema de capacitat d'execució. Ho deia l'altre dia el president del meu grup en el debat de política general: «No falla el país, no falla la gent, no falla la comunitat educativa, però falla el Govern.»

Els governs de Pasqual Maragall i Montilla van construir una escola cada quatre dies –una escola cada quatre dies. Es van fer, en set anys, 410 noves escoles a Catalunya. I avui, 2013, però també el 2022..., perdoneu, 2023 i també el 22, parlem d'una dotzena, si arriba, de nou centres cada any. I portem molts anys estancats en mil barracons. I, com deia, falla el Govern.

No som capaços tampoc de tirar endavant en temps i forma les licitacions que ja estan pressupostades. I això és molt preocupant. I, en definitiva, fa massa temps que ens parlen d'un calendari de sis o set anys per construir nous centres, les infraestructures definitives. Un calendari que va variant, que ja ningú no es creu, i que també porta molts anys de retard, i que és el que permetria retirar el setanta per cent dels mòduls actuals.

Per no parlar de l'altra via de construcció mitjançant els convenis amb els ajuntaments, que acaben exigint als governs locals, doncs, un volum de recursos dels quals, molt sovint, no disposen, o, directament, ajuntaments que han assumit aquest cost i que, a vegades, no sempre ha estat retornat.

No vull entrar tampoc en el dèficit d'inversions en reforma, ampliació o millora. En podríem parlar també moltíssim. Però, en tot cas, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, per tots aquests motius, votarem a favor de la moció, perquè una educació de qualitat com la que tots volem també requereix equipaments educatius dignes i la provisionalitat estructural d'instal·lacions educatives precàries, doncs, senyora Palacín, no hi ajuda.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats, l'AFA que avui ens acompanya de l'Escola Mediterrània i totes les persones que ens estan seguint pel Canal Parlament.

Avui, Dia Mundial del Docent, parlem d'aquesta proposta de resolució sobre les infraestructures educatives. Ho fem en un ple ordinari, després d'unes setmanes de l'inici del curs 23-24, cosa que ens permet situar algunes qüestions, alguns dels deures pendents i temes rellevants en matèria d'ensenyament.

Com dèiem, una proposta presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans que no podia estar exempta de qüestionar el model d'èxit educatiu. En aquest cas, a ells sempre els molesta un dels pilars fonamentals d'aquest èxit, com és la immersió lingüística. Una qüestió que tampoc ens sorprèn, malauradament, des d'aquest faristol, per l'històric de polititzar constantment les aules, de qüestionar el català, de qüestionar aquest model d'èxit educatiu de l'escola catalana, fer-ho a través d'imposició de togues i tants per cents. Una estratègia, com deia la diputada Freixa en la intervenció anterior, que no els està traient rèdits polítics i, per tant, podrien començar a canviar el seu full de ruta.

Tot i així, malgrat les discrepàncies, permeteu-me que avui parli d'aquesta majoria parlamentària que vam consensuar al passat Ple monogràfic d'educació, per la necessitat de renovar les infraestructures educatives de molts dels centres i fer-ho amb caràcter urgent. De fet, s'ha situat que cent centres estan actualment en barracots i que actualment també hi ha 961 escoles que part de les seves aules també comparteixen mòduls provisionals. Com bé saben, aquests van ser creats amb l'objectiu de donar una resposta conjuntural, una resposta temporal limitada per donar aquesta solució a l'augment de la natalitat, i avui urgeix un replantejament del seu ús i també de la seva temporalitat.

En aquest sentit, des de Junts per Catalunya, com indicava al principi, en el Ple monogràfic d'educació vam fer extensiva aquesta proposta per un pla d'infraestructures educatives que recollís les necessitats del centre; també, les construccions dels nous equipaments i les reformes durant el període dels propers deu anys. Un pla que ni més ni menys ha de preveure la prioritització de les diverses classes d'obra –em refereixo tant a la nova construcció com a les obres de millora dels centres actuals–, i fer-ho atenent les demandes territorials i la sostenibilitat de cadascuna.

En aquest sentit, també posàvem èmfasi en un tema actual i que avui, doncs, no s'ha comentat per part de cap dels diputats i diputades, que és el futur d'aquestes infraestructures educatives amb relació a la climatització i per combatre les altes temperatures de les aules, que ja no només afecta els mesos de juny i setembre purament i que s'estén entre l'inici i la fi del curs. I, per altra banda, també, des de Junts per Catalunya hem treballat aquest tema. Ho vam fer extensiu l'any passat reivindicant i denunciant l'anunci del Departament d'Educació sobre la construcció de nous centres educatius, vint i un centres educatius, per als quals no hi havia un equilibri territorial. Unes actuacions que, si bé ho recorden, en aquell mapa es centraven en els territoris del Barcelonès i el Gironès i deixaven de banda infraestructures comarcals importants a zones com Tarragona, les Terres de l'Ebre, Lleida i el Pirineu.

Per tot l'exposat i amb la mateixa finalitat i algunes de les qüestions que ja havíem aprovat en comissió i en aquest Parlament, donarem suport a l'ús, a posar fi a aquest ús indefinit i aturar aquestes diferències entre el propi alumnat i la família. Fer-ho amb la importància, com dèiem, d'aquest compliment del pla director d'infraestructures educatives i d'incorporar nous criteris, nous criteris tant de prioritat com de temporalitat dels mòduls prefabricats; que sigui realista, sigui realista, sobretot, amb un mapa de necessitats que tingui en compte tots els centres –el volum de centres que actualment hi ha al nostre país–, i donar-hi sortida, que sabem que no és senzill i que no és una qüestió d'avui per a demà, però sí que requereix una calendarització i, en aquest cas, també de presentar un pla calendaritzat de properes licitacions dels projectes constructius d'edificis.

I, per últim, també donarem suport a aquesta necessitat compartida de la resposta de l'AFA a l'Escola Mediterrània, de Viladecans, davant d'aquestes promeses incomplertes davant, doncs, del Departament d'Educació, en aquest cas a través del conseller Bargalló, i a la que també s'hi sumen altres exemples, com podrien ser Argentona, Lloret, Mont-Roig del Camp, Olot, etcètera. Per tant –i responent a alguna de les intervencions dels companys i companyes–, que cadascú aguantant les seves pròpies pressions i també les seves pròpies contradiccions, inclòs el Govern.

I ja acabo, presidenta. Per tot l'exposat, i en coherència amb la proposta de Junts al ple monogràfic, votarem favorablement a la majoria dels punts resolutius sobre aquest dèficit d'infraestructures.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Des de l'escó. Bon dia. Bé, ens trobem davant d'una nova moció al més pur estil de Ciutadans. Aprofitant que parlem de barracons, doncs, ens dediquem a parlar de l'U d'Octubre, de les urnes i de la suposada marginació i exclusió de la llengua castellana a les escoles catalanes, cosa que sembla una broma, tenint en compte totes les dades que tenim pel que fa a l'evolució dels usos lingüístics a les escoles catalanes, en clar detriment i retrocés de la llengua catalana. Per tant, tot plegat, com sempre, una presa de pèl oportunista.

Ara bé, escolti'm, nosaltres estem d'acord en que s'han de retirar els barracons i substituir-se per edificis definitius, estables i sostenibles. Evidentment que sí. Que sobre aquesta qüestió, no aquest, els successius governs de la Generalitat van tard i malament? També. Estem d'acord amb com vostès plantegen aquesta moció? No. Per tant, no podem donar-hi suport, excepte en el darrer punt, el que fa referència a l'Escola Mediterrània, de Viladecans, que, sincerament, també sembla una broma que a hores d'ara encara estigui en barracons. I, per cert, una broma, a aquestes alçades, de molt mal gust. I, per tant, considerem, efectivament –i en aquest punt sí que votarem que sí–, que l'Escola Mediterrània, com tantes altres, s'ha guanyat, mereix i té dret a tenir un edifici definitivament estable i sostenible.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, bon dia a totes i a tots. Una salutació als representants de les famílies de l'Escola Mediterrània, de Viladecans. Benvinguts al debat aquest. Jo crec que aquest debat evidencia que a l'educació no anem bé. Ja hem repassat altres aspectes en què no anem bé, però crec que avui estem constatant que no anem bé en inversió educativa en infraestructures, eh?, ni en el pla d'infraestructures educatives, ni en els recursos per a obres de reformes i millores en els centres educatius. Tenim problemes de planificació educativa, específicament o especialment pel que fa a les infraestructures educatives, i això s'evidencia amb la realitat, pel que fa als barracons, que portem deu anys, diguéssim, amb un nombre de barracons –al voltant dels mil– sense gaire moviment i que arriben, d'alguna manera, a quasi 450 centres de Catalunya que, d'una manera o altra, tenen barracons; uns només amb barracons i altres compartint edifici i barracons.

I quan parlem de barracons estem parlant de qualitat educativa. També estem parlant d'arrelament educatiu. Estem parlant de qualitat educativa, perquè a ningú se li escapa que un centre educatiu que està amb instal·lacions provisionals té dificultats per desenvolupar pedagogies més actives, per fer polivalència, per buscar flexibilitat, per, en definitiva, fer innovacions en el terreny educatiu que facilitin, que millorin els processos d'aprenentatge de l'alumnat. Però també, per contra, genera menor arrelament educatiu dels infants i de les famílies amb relació a un centre que no veuen com a seu perquè el veuen sempre provisional, no? Per tant, estem parlant de coses que no són «baladís» quan estem parlant de l'educació, que és un dret fona-

mental en una societat democràtica com la nostra i que han de rebre els infants i els joves en condicions de qualitat.

I crec que quan, en aquesta moció, se situa en l'últim punt la necessitat de donar resposta a les aspiracions de l'Associació de Famílies de l'Escola Mediterrània, de Viladecans, s'està posant, diguéssim, una realitat; però és una realitat paradigmàtica, perquè és un centre molt clar i molt concret, que porta més de quinze anys en aquesta situació, que va i ve del departament amb promeses incomplertes. Però és que resulta que això podríem també generalitzar-ho a altres centres educatius de Catalunya, que demostra també aquesta falta de sensibilitat pel propi Departament d'Educació.

No es pot anar donant promeses a les famílies, que queden incomplertes dia rere dia, quan fan la *retahíla*, diguéssim, d'històric –que des de l'any 2008 han anat passant aquestes famílies–, amb relació a les demandes fetes al departament i les respostes fetes pel departament..., doncs ens trobem amb respostes el 2010, respostes el 2018, respostes el 2021, respostes el 2022, però que les coses no avancen i que la situació queda inamovible. Per tant, crec que no es tracta només de donar suport a l'Escola Mediterrània, de Viladecans –que sí–, sinó constatar també, i sobretot, que aquest, malauradament, és un problema endèmic del Govern de Catalunya i del Departament d'Educació.

Si volem prioritzar l'educació, si volem que l'educació sigui realment un dret al servei dels infants i dels joves, doncs cal inversió educativa, cal planificació educativa, calen esforços concrets per dotar els recursos materials i els equipaments que permetin els processos d'educació. I no es tracta d'escudar-nos en si el finançament és un o és un altre; es tracta de planificar bé i d'organitzar bé el pressupost que tenim, i, amb relació a allò que tenim, fer les polítiques públiques necessàries per donar satisfacció a les demandes socials i a les necessitats socials.

I, clar, deia que aquest no és un fet aïllat, eh?: hem parlat de centres a Mataró, a Badalona, a Sant Cugat, a Esparreguera, a Sant Joan de les Abadesses. Ahir mateix venien els representants de Vila-seca, dels centres de Vila-seca, i ens explicaven clarament els problemes que tenen amb relació a la climatització. Tenim molts problemes: barracons, tenim els problemes de climatització, tenim problemes d'aïllament tèrmic en determinats centres. Clar, en definitiva, la conclusió és que tenim una mala planificació d'infraestructures en el terreny de l'educació, i, malauradament, se'n ressenten els infants i els joves.

Per tant, votarem que sí en aquesta moció, perquè crec que alerta i demana que hi hagi un canvi de rumb en les polítiques d'inversions educatives.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición a esta moción de Ciudadanos; una moción que lo que pone de manifiesto es la falta de inversiones del Govern en el sistema educativo catalán. Porque un sistema educativo con mil barracones no puede ser nunca un modelo de éxito. Y por mucho que se repita este mantra de modelo de éxito, el sistema educativo catalán no es un modelo de éxito; hay muchas carencias, hay muchos déficits, y se pone de manifiesto, en concreto, en el tema de los barracones. Pero hay otras muchísimas carencias en el sistema educativo que no nos pueden permitir afirmar, con esa rotundidad como hacen ustedes, de que el modelo educativo catalán es un sistema de éxito.

Y, en este sentido, el Partido Popular de Cataluña ha dado muestras de su compromiso con acabar con los barracones. De hecho, presentamos en su día una propo-

sició de ley para que se terminara con los barracones en un plazo máximo de cinco años, pero es que ni siquiera se admitió a trámite el debate de esta proposición de ley. Por tanto, por parte del Govern y de sus socios –cada vez menos–, pues, poco compromiso, en ese sentido, con finalizar, con acabar con los barracones. Y, de hecho, también, en el último debate de política general también se presentaron proposiciones de resolución en ese sentido, para terminar con los barracones. Porque nosotros no queremos resignarnos. Y ustedes se resignan a vivir con esta realidad. ¡Es que son casi mil barracones! Y lo de la AFA de Viladecans, con..., quince años que los estudiantes vienen estudiando en un barracón. Es que eso nunca puede ser un modelo de éxito.

Por tanto, en ese sentido, nosotros compartimos el fondo de la moción; compartimos el compromiso, en concreto, para acabar con el barracón de la Escuela Mediterrània, que después de quince años creo que ya tienen derecho a que los estudiantes puedan estudiar en un edificio como es debido, porque no es forma ni de aprender ni tampoco es forma de enseñar, porque también tenemos que ponernos en la piel de los profesores y de las personas que tienen que enseñar en esas condiciones.

Por tanto, nosotros..., nuestro compromiso con la Escuela Mediterrània, con todas las familias que se ven obligadas a tener que sufrir que sus hijos, que sus hijas tengan que estudiar en estas condiciones, y, por tanto, por ese motivo, nosotros apoyaremos la moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Como han dicho, en Cataluña hay más de mil barracones; es la región de España con más, y con diferencia. ¡Vergonzoso! Dicho esto, los señores de Esquerra dicen que..., l'escola catalana és un model d'èxit, de qualitat i d'excel·lència..., sin sonrojarse, y supongo que luego se fuman un puro. Cinismo en estado puro. ¿Mantendrían ustedes estos mil barracones si alguno de sus hijos estudiara en ellos, si de verdad les preocupara la educación, y no solo de boquilla? en el año 2024 yo creo que a todos los diputados de esta cámara nos gustaría ver una partida presupuestaria notable y generosamente dotada que elimine este tipo de infraestructuras precarias que sufren muchísimos miles de alumnos catalanes.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats, bé, mai ve malament llegir, repassar el que diu la part resolutiva de la moció. Punt 1: «Prendre consciència que l'ús indefinit en el temps dels mòduls prefabricats sí que afecta la qualitat educativa i que constitueix un tracte discriminatori per als alumnes i les famílies afectats.» Dos: «Adoptar com a criteri de màxima prioritat en el pla director d'infraestructures educatives que cap centre educatiu no pot estar íntegrament en mòduls prefabricats durant un temps superior als dos cursos acadèmics.» Tres: «Comprometre's a elaborar urgentment un pla calendaritzat que prevegi la immediata licitació dels projectes constructius d'edificis d'obra definitius per als centres docents que es troben actualment en aquesta situació, i a presentar-lo en seu parlamentària en el termini de tres mesos.» Quatre: «Donar resposta a les legítimes aspiracions de l'AFA de l'Escola Mediterrània de Viladecans i, per extensió, de tots els centres educatius que visquin les mateixes circumstàncies.»

Agrair a tots els diputats que, d'una manera o d'una altra, uns arrossegant més els peus que d'altres, ens hagin donat la raó.

No hem acceptat les esmenes que s'han presentat, tot i que també les agraïm, perquè ens semblava o que no aportaven res o que, en el cas d'Esquerra, incloïen una mena de contradicció, de voler donar-te la raó sense donar-te la raó. A veure, nosaltres donem les gràcies a la diputada Palacín i a la consellera Simó, que sabem, doncs, que estan per la feina i que aquest és un «marron» que han heretat d'altres departaments d'altres partits. Però, vaja, és un «marron» que vostès han de gestionar. I jo no tinc la culpa de que vostès pretenguin que és un model d'èxit el que no ho és. Si es gastessin menys diners en fracassar i més diners en triomfar *otro gallo nos cantaria*.

Gràcies també a la diputada Niubó pel seu evident compromís amb aquest tema. Només una remarca: el Govern no pita, però l'oposició a vegades tampoc. Si a vostè la moció li sembla pobra, a mi em pot semblar pobra que vostès no utilitzin la seva influència, per exemple, a l'hora d'aprovar els pressupostos, perquè aquestes coses no passin. Tanmateix, jo sé que vostès aborden aquest tema i si fem força tots junts, com s'ha demostrat avui, els problemes es poden com a mínim començar a reconèixer; és el primer pas per arreglar-los.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la immersió lingüística

302-00331/13

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la immersió lingüística; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia. Bé, el debat en aquests moments, pel que fa a la llengua a l'escola catalana, crec que està perfectament focalitzat. I, si no, aprofitem ara l'avinentsa per focalitzar-lo encara més clarament. I el debat està entre immersió lingüística o bilingüisme. Aquest és el debat. Aquest és el debat que hi ha en aquests moments sobre la taula.

És evident que la dreta, que l'extrema dreta, que determinats sectors del poder judicial volen intervenir en aquest debat, volen incidir en aquest debat, fomentant l'opció del bilingüisme. Aquesta és la política d'alguns sectors de l'Estat, que no és gratuïta. Òbviament, en un context en què el català està en retrocés pel que fa al seu ús social a la nostra societat i en un context en què la llengua catalana està en retrocés en el seu ús escolar, a tots els nivells, apostar pel bilingüisme en un context de retrocés de la llengua catalana vol dir consolidar l'hegemonia de la llengua castellana a l'escola i, per tant, a la nostra societat. I aquest és el debat. I aquesta és la batalla política que hi ha sobre la taula.

Òbviament que som i defensem que volem ser –òbviament– una societat multicultural i multilingüe. Per tant, el debat no està aquí; el debat està en què ha de ser allò que són elements comuns i compartits en el context d'aquesta societat. I, en matèria lingüística, nosaltres, legítimament, defensem que el català sigui una llengua de cohesió, una llengua comuna i compartida en el context d'aquesta societat multicultural i multilingüe, que sigui la llengua comuna i la llengua compartida entre les diverses comunitats lingüístiques del nostre país; també a l'escola.

Si a això li sumem constatar, efectivament, com dèiem, el retrocés continuat de la llengua catalana a l'escola, això ens porta a una conclusió ineludible que ens agradaria que compartíssim: la necessitat de polítiques de discriminació positiva de la llengua catalana; també a l'escola. I això és el que ens fa arribar a la conclusió de que la immersió no és només el millor model, sinó l'únic que ens pot permetre assolir amb bons resultats aquesta necessària discriminació positiva.

I saben què passa aquí? Des del nostre punt de vista, si més no, eh? Que fa uns anys Ciutadans va començar a incidir en la necessitat de contravenir aquesta política de discriminació positiva i va començar a fomentar aquelles idees del trilingüisme, del bilingüisme, etcètera. Han tingut èxit, perquè gràcies a això el PSC ha canviat de política. El PSC ja no és aquell PSC que participava del consens de país inamovible al voltant de la immersió; hi ha un canvi de política, hi ha un viratge.

Problema afegit: que Esquerra i els comuns l'encaixen i Junts transacciona. I això és el que ens porta al decret i a la llei que assumeix la decisió judicial d'imposar el bilingüisme. Perquè –ja ho vam parlar en el debat de política general– l'objectiu dels tribunals no és el tant per cent, això és una qüestió merament instrumental; l'objectiu dels tribunals que vostès han assumit és que el castellà també sigui llengua vehicular; és a dir, que també sigui llengua d'assignatures troncales. I, mirin, vostès ho saben –ja sé que fan escarafalls cada cop que els hi recordo–, la darrera sentència del TSJC, precisament, no troba cap inconvenient en la seva legislació per continuar imposant aquesta vehicularitat de la llengua castellana. Per tant, jo crec que s'està fent un flac favor a l'objectiu de la immersió i de la plena normalització lingüística de la llengua catalana a l'escola i a la nostra societat.

I és per això que nosaltres plantejem una moció que en aquest sentit és molt clara: una moció en defensa de la immersió lingüística, en defensa de la immersió lingüística aplicada a tots els centres escolars i educatius del país. Aquest és un objectiu fonamental. I perquè això sigui possible, necessitem un projecte lingüístic comú, a tots els centres educatius del país, basat en la immersió. Després ens podem trobar diferències entre centres educatius en funció del seu context sociolingüístic, en general desfavorables al català. I, per tant, això ens permetrà diversitat de projectes lingüístics en alguns centres escolars pel que fa a les assignatures d'aprenentatge idiomàtic. Després en parlaré, a l'hora de la rèplica.

I una qüestió fonamental: és una moció que pretén que el Parlament deixi ben clar que volem la immersió i no la conjunció, no el bilingüisme i no la segregació escolar per motiu de llengua.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies de nou, presidenta. Hi tornem. Doncs bé, si fa una estona debatíem la moció de VOX, que reflectia una proposta i un model molt perjudicial, al nostre entendre, per a la defensa i la promoció de la llengua catalana, ara en debatem un altre que ens trasllada a un model d'exclusivitat d'aquesta llengua, que ve a proposar que sigui l'única llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu.

I des del nostre grup no hi podem estar d'acord, gairebé pels mateixos motius que no compartim el model lingüístic de la ultradreta, perquè planteja un model que, en lloc d'afavorir la convivència i la cohesió dels centres educatius a la societat, amenaça de trencar-la. Perquè ens trobem en un país, Catalunya, que té una llengua pròpia, però té tres llengües oficials que també són pròpies i maternes de molts catalanes i catalans. I perquè no es pot imposar com a única cap d'aquestes en detriment de les altres. I un model del qual s'ha parlat poc, però aquí sí que podria dir que és

d'èxit, és l'aranès, on l'alumnat acaba l'ESO dominant cinc llengües: l'occità aranès, el català, el castellà, l'anglès i el francès. Totes aquestes llengües d'aprenentatge.

Doncs bé, considerem que tenim ben regulat el marc de l'aprenentatge i l'ús de les llengües oficials en l'ensenyament universitari –abans n'he parlat molt–, amb el català com a centre de gravetat; amb el reconeixement, també, del castellà com a llengua d'aprenentatge i ús curricular; un model que pretén la defensa i la promoció del català com a llengua comuna del conjunt de la societat, de la comunitat educativa, que és un factor fonamental per a la garantia d'igualtat d'oportunitats i de promoció social, i també de cohesió, i que, arran de l'actualització recent de la llei, preveu la flexibilitat, l'adaptació pedagògica de cada projecte lingüístic i educatiu a la realitat sociolingüística i als resultats de cada centre, precisament, per poder aplicar aquelles mesures compensatòries per garantir el que ha de ser l'objectiu polític a defensar i a garantir, que és el domini de totes les llengües oficials al final de l'ESO. I això fa que el català sigui vehicular a tot arreu, precisament, per donar garanties d'aquest ple domini al final de l'ESO, al costat de les altres llengües oficials, però que deixa la metodologia de la immersió en mans dels equips docents per als contextos en què la llengua en què es vol assolir no sigui l'habitual de la majoria d'aquest alumnat i que, per tant, requereixi aquesta immersió per assegurar l'assoliment d'aquests objectius del ple domini.

Per tant, entenem que, si bé la vehicularitat del català ha d'estar garantida a tot arreu, la tècnica de la immersió és una eina al servei dels centres que no té sentit imposar-la a tot el sistema per igual sense tenir en compte el seu context. Perquè, si la realitat sociolingüística és heterogènia al conjunt del territori, doncs, no pot haver-hi o pensem que no pot haver-hi un projecte lingüístic monolític per a tots els centres del país.

I hem de dir que no ens agrada massa com sona la proposta fiscalitzadora de la funció de la inspecció educativa amb relació a la garantia de l'ús del català d'aplicació d'una metodologia lingüística concreta. Pensem que menys control i fiscalització i més recursos i acompanyament als centres, més aules d'acollida, i tant!, això sí, amb dotacions, recursos humans, didàctics, organitzatius, plans d'entorn, fomentant les oportunitats que proporciona la llengua, les llengües, com a element de promoció social i també millorant l'oferta pública formativa dels docents. I tot i que no ens agrada massa tampoc que es parli de continguts de consciència lingüística, pensem que no és tant un tema de consciència, sinó d'objectius per millorar les competències lingüístiques i d'eines pedagògiques clares i a disposició.

I, finalment, estem a favor de totes les iniciatives polítiques i de la societat civil a favor de la llengua, de les llengües, per a la millora permanent del nostre sistema educatiu. Però ara que hem dotat de seguretat jurídica els centres, entenem que és el moment de proporcionar instruccions clares, recursos, acompanyament, i deixar de plantejar escenaris de possibles desobediències, de responsabilitats jurídiques que reobririen debats estèrils que han sigut perjudicials per al conjunt. I, en canvi, pensem que és l'hora de defensar políticament el model del qual ens hem dotat.

I, presidenta, per acabar, demanaria vot separat dels punts 4, 5, 6, 7 i 10, que, al nostre entendre, es podrien votar junts. I, a banda, del punt 9.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judit Guàrdia i Torrents.

Judit Guàrdia i Torrents

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, el nostre posicionament en aquesta moció sobre la immersió lingüística no serà cap sorpresa. Votarem a favor de tots els punts excepte el 7, que hi votarem en contra.

En aquest punt, nosaltres havíem presentat una esmena que no ha estat acceptada. I l'havíem presentat perquè no estem d'acord que hi hagi d'haver un projecte lingüístic compartit per tots els centres escolars. I no hi estem per dos motius. El primer és perquè, en el Decret llei 6/2022, l'article 3.3 diu: «El projecte lingüístic ha de tenir en compte les necessitats educatives i la diversitat cultural i lingüística de l'alumnat.» En aquest sentit, nosaltres pensem que cal un projecte adaptat a l'entorn sociolingüístic, que tots sabem que són ben diferents i, sí, certament, com ha dit el diputat Riera, desfavorables al català, majoritàriament. El segon motiu pel que no hi estem d'acord és perquè pensem que no respecta un dels principis organitzatius del sistema educatiu segons la LEC, que és el de l'autonomia de centre.

Pel que fa a les altres esmenes, agraïm que han estat acceptades. Tres anaven en el sentit que volem destacar. En primer lloc, que és un fet innegable que el català és una llengua minoritzada. Els atacs judicials en contra del model d'escola catalana i en contra de la metodologia de la immersió lingüística en són una prova. I, en contra d'aquesta minorització, la solució és una de les potes que té la normalització lingüística, que és garantir-ne l'ús social en les properes generacions. Entenem que aquest és l'objectiu quan es diu que sigui el català una llengua comuna i compartida per tota la comunitat educativa i vehicular.

En segon lloc, destacàvem també la necessitat de reforçar el cos d'inspecció educativa, que ha de vetllar perquè els projectes lingüístics s'adeqüin a la normativa i és el que ha d'assumir-ne la responsabilitat pel que fa a la legalitat. També ha d'acompanyar en la seva elaboració els centres que ho demanin. Aquest acompanyament també el duen a terme els assessors LIC, que estem d'acord que cal ampliar.

Perquè el català és un element bàsic d'inclusió social, és una llengua d'oportunitats –que també ens ho ha dit la diputada Freixa. I això és el que en tercer lloc destaquem a les esmenes: que és una llengua d'oportunitats; ho ha estat, ho és i volem que ho segueixi sent, i la immersió lingüística és la millor metodologia d'aprenentatge d'una llengua per a aquells que no la tenen com a llengua primera.

Aquest model va començar ara fa quaranta anys, el 83-84, a Santa Coloma de Gramenet, per iniciativa d'unes famílies que, en un context castellanoparlant, volien que els seus fills fossin educats en català. I avui encara té més sentit aquest model en una societat multicultural i multilingüe com és la nostra. Que el català esdevingui una llengua compartida pensem que és una eina de lluita en contra de la segregació, com també ho són les aules d'acollida i els plans educatius d'entorn.

Pel que fa a la correcta aplicació d'aquest mètode educatiu, estem d'acord que cal incloure, en la formació inicial i en els màsters del professorat, continguts lingüístics de sensibilització i consciència lingüística i plurilingüisme. En realitat, totes aquestes idees que hem anat esmentant estaven recollides en la proposta aprovada del monogràfic sobre el pacte nacional en defensa de l'escola catalana, per això la quarta esmena, que anava en el sentit que el que cal és treballar urgentment per aquest consens polític i de país en defensa de l'escola catalana i de la immersió lingüística, que ha estat un model educatiu d'èxit –sí, d'èxit– a Catalunya, i a Junts sempre ens trobaran en la seva defensa.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per part del Grup parlamentari Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Bé, seguint enllaçant aquestes mocions d'avui, d'aquest matí, relacionades amb el tema educatiu, és bo, eh?, vull dir, tenir un debat entorn al món educatiu; jo ho he fet abans amb referència a la moció sobre els mòduls que ha presentat Ciutadans. Està bé, per als grups parlamentaris, no?, el seu to, la seva bel·ligerància. Crec que és bo, perquè posa de manifest la preocupació. També és

cert..., i, sí, té a veure amb la capacitat econòmica. També aquesta bel·ligerància ens agradaria que la demostrassin en la defensa del dèficit fiscal, perquè imaginin, amb 22.000 milions d'euros, quantes escoles, com aquelles del Govern de progrés es van fer en el seu moment, podríem fer. Per cert, Govern de progrés que, dels tres consellers, dos eren d'Esquerra Republicana. Per tant, no cal que ens ho expliqui, senyora Niubó.

Bé, pel que fa a la moció que ha presentat el Grup Parlamentari de la CUP, agrair el to de la negociació, l'acceptació de les esmenes, que n'han acceptat, doncs, la meitat de les que hem presentat. Per nosaltres el català és una qüestió de país; ho ha de ser. Per tant, la defensa, la protecció, la difusió ha d'aconseguir, en aquesta cambra parlamentària i a tot arreu, el màxim consens.

Dèiem que la mostra de que aquesta moció tracta de buscar aquest consens i, per tant, que encara hi ha camí per trobar el consens amb aquests grups parlamentaris és que, malgrat diferents posicions, quan toca aterrar polítiques reals, doncs ens podem posar d'acord.

Defensem que el nostre model educatiu és un model flexible basat en el principi de la no discriminació lingüística de l'alumnat, independentment de la llengua que parli habitualment, el dret, però, i el deure de l'alumnat a conèixer amb suficiència oral i escrita les dues llengües oficials al finalitzar l'ensenyament obligatori, i, evidentment, el dret a rebre l'ensenyament en català. I això s'aconsegueix amb aquest model educatiu, amb aquest sistema educatiu. I, per tant, com a Esquerra Republicana, nosaltres defensarem sempre aquest model i mai permetrem una doble xarxa segregada.

La llei diu molt clar que la llengua vehicular és el català, però sempre la clau són els plans lingüístics de centre i l'autonomia de centre, i aquí divergim, diputat Riera, perquè nosaltres entenem que aquests centres són els que coneixen la realitat sociolingüística dels seus alumnes, les seves alumnes i les seves famílies, i, per tant, aquests projectes lingüístics s'han de definir d'acord amb l'entorn i el coneixement que en tenen la direcció, el claustre, el consell escolar del centre, de quin és el perfil de l'alumnat i les seves necessitats lingüístiques i les seves competències. Per tant, aquest és un punt, l'únic punt on nosaltres votarem en contra.

De l'altre ens abstindrem; hi ha un punt on ens abstindrem, que és el punt 5, que és el que està relacionat també amb una part de disponibilitat pressupostària. Nosaltres, com a grup parlamentari, ens mantenim fermes amb el compromís de millorar, invertir, augmentar recursos en la formació del professorat, d'ampliar la partida d'assessors LIC, dels coordinadors, així com altres coordinacions que hi ha en els centres educatius; per exemple, en el tema digital també mostrem el nostre suport. I també les accions que ha fet aquest Govern les volem posar en valor, tot i que és a la mesa sectorial amb els sindicats que s'ha d'acabar negociant quines són les millores –la revisió d'hores de coordinació, la dimensió dels costos, etcètera.

Altres polítiques que es fan i, per tant, que també defensen la llengua a l'escola, és aquest pla de foment de la llengua catalana als centres educatius, amb deu mesures que defensen el foment del català. En algunes tampoc estem d'acord amb el grup proponent, com és el mateix desplegament del projecte del règim lingüístic del sistema educatiu; però en altres, evidentment, com és els recursos per a la millora de l'acollida, o bé la introducció dels nous continguts i habilitats en gestió i tractament de la diversitat lingüística, el màster de professorat de secundària, la millora de la competència lingüística del professorat, la millora de la competència lingüística de les famílies, també l'ajut, i, evidentment, també amb el món local, doncs, donar suport a les famílies.

Seguirem, doncs, buscant i buscant aquests suports. Ho vam fer al monogràfic; hi vam trobar molt suport –després, al debat de política general alguns grups parlamentaris es van autoesmenar i van votar en contra de propostes d'Esquerra Republicana, evidentment, d'acord?– per seguir treballant i millorant en aquelles pro-

postes..., que al monogràfic, doncs, van posar molts elements per seguir treballant; treballant des del màxim consens –aquí al Parlament també–, per estar a l'alçada de les nostres responsabilitats i el compromís amb el país.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part de Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Señores diputados, señora *consellera*... Empezaré diciendo a la señora Sabater que, ante sus reiterados insultos hacia mi persona en comisión y hoy mismo en el Pleno, es usted misma la que se descalifica; no ofende quien quiere, sino el que puede. (*Alguns aplaudiments.*)

Haré esta intervención en español porque quiero, porque soy libre y porque respeto el bilingüismo, no como Podem –que lo ha demostrado aquí, a través de su portavoz, el señor Cid– y los señores del PSC y los separatistas, que nunca hablan en español en esta cámara ni en ninguna comisión.

El señor Riera, me imagino que, como persona representante de todos los catalanes al ser diputado en este Parlament, habrá leído, seguramente –está perfectamente preparado– *Un mundo feliz*, de Huxley; novela escrita en 1932, que seguramente habrá leído usted o en la versión original o en castellano o incluso en la versión catalana. Por cierto, la traducción de Ramon Camarasa..., perdón, Folch i Camarasa, hijo del insigne Folch i Torres, gran escritor catalán contemporáneo, es muy notable. Si no la ha leído, se la aconsejo, y luego se la pasa a la señora Sabater, que le gusta mucho leer.

Bien, *Un mundo feliz* es una novela distópica, una sociedad futura ficticia es plasmada en este relato en donde un estado, llamado el Estado Mundial, impone al individuo normas que determinan su personalidad, que eliminan su libertad, bajo pretexto de asegurar una felicidad continua y universal. El Estado Mundial, ese Estado de *Un mundo feliz*, manipula a la sociedad, elimina la libertad de elección y de expresión, prohíbe el ejercicio intelectual y la expresión emocional. Le suena un poco, esto, ¿no?

Pues bien, utiliza diversos métodos para llevar a cabo esa manipulación, y uno de ellos, entre otros, es el de la hipnopedia –hipnopedia. ¿En qué consiste ese método de manipulación? En repetir constantemente frases cortas, muy memorizables, y estas frases los científicos, los supuestos científicos, las insertan, las graban en el cerebro de los niños al nacer.

Señores de la CUP, basta ya de imponer el catalán como lengua exclusiva a los niños –basta ya. Que eso de incorporar en las escuelas..., lo llevan ustedes en esta moción soflama que realmente está inspirada en *Un mundo feliz* de Huxley. Eso de incorporar en las escuelas asesores LIC, que son verdaderamente comisarios políticos que dirigen a los niños para prohibirles hablar español en las aulas, en los espacios comunes, en los comedores y en los patios, eso es una intromisión, vamos, que no tiene ni nombre, es fruto más bien de una novela de ciencia ficción como la que les propongo, que ustedes realmente han utilizado como fuente.

Dejen en paz a los niños –déjenlos en paz. Paren ya de su hipnopedia lingüística –paren ya.

Bien, los negacionistas lingüísticos de la CUP persisten en negar la evidencia: el español y el catalán son lenguas propias, mayoritarias, oficiales en Cataluña. Además –si no lo saben, se lo vuelvo a recordar–, el cincuenta y cinco por ciento de los catalanes tienen el español como lengua materna.

El bilingüismo es secular en Cataluña. Y dejen ya de mentir que esto fue a partir de 1714 porque lo impusieron los Borbones. ¿Saben que, en la centuria de 1500, el poeta Juan Boscán componía sus versos en español y en catalán? ¿Saben, acaso,

que també havia lo propi el rector de Valfogona? ¿Saben que *Sueños y discursos* de Quevedo se editó per primera vez en Barcelona en 1627? En castellano, se editó.

Bien, voy acabando. Ustedes son unos supremacistas y creen que están por encima de la ley, y vomitan su odio hacia los padres y los hijos, segregados por razón de lengua, con insultos y linchamiento secundado por la Generalitat y sus medios afines, como pasó en Canet.

«Me apunto a apedrear la casa de este niño. Que se vayan fuera de Cataluña», escribió en su tuit Fàbrega, profesor de la Universitat Autònoma de Barcelona. O «este niño debe encontrarse absolutamente solo en clase; las horas que se realizan en castellano los demás niños deberían salir de clase», escribió en su tuit el *mosso d'esquadra* Donaire.

Bien, con discursos de odio hacia el español y contra el bilingüismo, como los que hemos visto y oído hoy aquí, lo que hacen ustedes es perjudicar enormemente el cultivo y el fomento de la lengua catalana.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, obviaré la darrera intervenció, intentaré parlar una miqueta sobre la moció. Deia el senyor Riera que el debat és immersió lingüística o bilingüisme. Jo crec que no és el debat, avui, immersió lingüística o bilingüisme. Crec que no hi ha qüestionament social majoritari de que el català és la llengua pròpia de Catalunya i que és la llengua vehicular al sistema educatiu. Crec que això no està en qüestió.

Malauradament, per mi el debat és si fem de l'escola camp de batalla polític al voltant de la llengua o no. Crec que la darrera intervenció evidenciava aquesta voluntat de fer de l'escola camp de batalla polític al voltant de la llengua, de la llengua catalana i de l'objectiu: del ple domini del català dels infants i joves del nostre país.

Crec que, quan vam estar debatent la llei i el decret, vam aconseguir un consens en intentar treure el debat polític sobre la llengua de l'escola, salvant que l'escola pogués fer el treball pedagògic, el treball educatiu, el treball per garantir que els processos d'aprenentatge dels infants i dels joves garantissin aquest ple domini de la llengua. Crec que això era el que preteníem, i crec que és el consens que vam aconseguir en la llei i en el decret.

Per tant, crec que hem aconseguit o vam aconseguir treure el debat polític sobre la llengua a l'escola per situar el treball pedagògic a l'escola sobre aquest tema, que crec que era el que volíem. I faríem malament tornant a introduir el debat polític a l'escola. Crec que no ens correspon introduir el debat polític a l'escola.

I l'altre debat és si reforcem o no la capacitat dels centres perquè confegeixin els seus projectes lingüístics de centre en base a la diversitat de realitats sociolingüístiques que permetin garantir el ple domini del català per part dels infants i joves. Crec que aquesta és bona part del debat que tenim: com garantim que tots els centres elaborin el seu pla lingüístic a partir de la seva realitat sociolingüística, que es garanteixi l'objectiu, i l'objectiu sabem quin és: el ple domini i l'ús del català, no?

Crec que aquí és on hauríem de situar els debats. En aquest sentit, jo crec que la moció presentada situa alguns elements importants que ajuden en el tema de reforçar aquesta capacitat de que aquests projectes lingüístics atenguin la realitat: quan parla de formació del professorat, quan parla de dotar els recursos dels centres, quan parla de que la inspecció educativa no només controli, sinó que assessori i ajudi. Crec que hi ha elements, des del punt de vista material, que han d'ajudar a avançar en aquest objectiu.

Però també hi han altres qüestions que situa i que crec que val la pena que també ens hi detinguem, perquè crec que també són d'ampli consens i almenys així les

teníem reflectides quan vam fer el consens en la llengua, en la llei i en el decret. És, diguéssim, aquesta voluntat de que la llengua no sigui un element de discriminació en els centres docents i que la llengua no..., o a partir de la llengua no es puguin tirar endavant dobles línies.

Crec que aquest element està àmpliament consensuat per tothom. Tothom està..., «tothom»..., entén-me, «tothom»..., tothom tampoc. Però, diguéssim, una àmplia majoria social i política del país està en contra de les dobles línies i està en contra de que les llengües s'utilitzin com a element de discriminació.

Crec que, en aquest sentit, la moció ho situa. El que passa, que ho barreja amb algunes qüestions que hauríem de detenir-nos-hi una miqueta, si volem aprofitar també aquesta qüestió per reforçar l'autonomia de centre, per reforçar les capacitats que tenen els centres educatius per donar la resposta més adequada, més propera, més didàctica, pedagògica –digueu-n'hi com vulgueu–, per garantir que els alumnes, que són diversos a tot Catalunya, puguin avançar en l'objectiu que tots i totes compartim, que és, hi insisteixo, el ple domini del català.

I quan parlem d'això, evidentment, hem de parlar de recursos, necessàriament hem de parlar de recursos. També parlàvem abans, quan parlàvem dels barracons, de recursos. Jo puc entendre que els recursos sempre són escassos i mai els solucionarem, ni amb el dèficit fiscal ni sense el dèficit fiscal. Els recursos sempre són escassos per definició, però les necessitats són moltes. I un polític el que ha de ser és capaç de destriar on posa els recursos en cada moment en funció de la realitat i dels problemes, perquè no es poden posar a tot arreu i, de passada, explicar-ho, per què els posa aquí i no allà. I crec que en aquest tema és necessari dotar de prou recursos els centres perquè puguin fer aquesta tasca, per evitar, si no, que algú intenti manipular i tornar als centres a fer camp de batalla, cosa que rebutjaríem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, esta moción de la CUP se comenta y se vota sola. Es un error de incoherencia, es un monumento al infantilismo político del separatismo más rústico y menos elaborado.

A ver, se pongan ustedes como se pongan, no es posible defender a la vez el modelo de inmersión monolingüe forzosa en catalán, la vehicularidad exclusiva del catalán en todo el sistema educativo, poner un matón lingüístico en cada esquina del aula del patio, rechazar todos los modelos bilingües y de conjunción lingüística y luego pretender –pretender– que todo el alumnado pueda adquirir la plena competencia lingüística, oral y escrita en catalán, en español y, como mínimo, una tercera lengua. *What the fuck? Are you kidding me?* Es que esto no se sostiene, no hay por dónde cogerlo, ni con una *esmena* del PSC, que siempre lava más blanco, que ahora ya hablaremos del *viratge* este del PSC. Contentos nos tienen, con el *viratge*.

En fin, para hacer posible lo que esta..., el encaje este de bolillos que ustedes plantean, los estudiantes catalanes tendrían que ser unos genios para lograr eso con la mano atada a la espalda, o con las dos. ¿Tendremos que llevar el pinganillo no solo al Congreso, sino también a la clase de gimnasia? Por favor, dense cuenta de que hasta en Euskadi, ese faro de la pureza étnica y racial, caiga quien caiga, ese ejemplo de nacionalismo bien entendido para el señor Salvador Illa, comprendieron que, si querían colegios monolingües en euskera, lo más inteligente era permitirlos también en español y dejar elegir. Jugada maestra. Ahora parece que se lo están repensando por culpa de ustedes, que todo se pega, menos la hermosura.

En todo caso, nos vemos obligados a votar totalmente en contra de esta moción, a pesar de que el PSC ha intentado eso, trocearla y blanquearla por partes. Hoy leía-

mos en la prensa que el señor Illa está desbancando a la señora Yolanda Díaz como interlocutor de referencia con el separatismo. ¡Bien, por ustedes! ¡Bien, por él! Nos alegramos mucho personalmente. Transmítanle mi más sincera felicitación. Pero, hombre, si para lograr eso les tiene que comprar a los «indepes» que la tierra es plana, mal vamos –mal vamos. Yo haría más, en este contexto, las palabras del señor Jordi Pujol cuando pide a Puigdemont que no le engañen, que no sea cándido, yo le pido a usted que no nos engañen. O sea, hagan lo que tengan que hacer, pero, por favor, no ayuden a blanquear un modelo de escuela y de modelo lingüístico que es un fracaso y que además es una mentira.

Trampas aquí, por favor, las justas. La inmersión no es un modelo de éxito ni de consenso, es una imposición y es un fracaso. Es algo que sacrifica la dignidad del pasado, los derechos del presente y las esperanzas del porvenir. Vergüenza debería darles que la Unión Europea tenga que venir a ver qué hacen en las escuelas ustedes o el gobierno que apoyan ustedes, los mismos que en Europa intentan presentarse como los defensores de una libertad lingüística que niegan hacia los demás en su barrio. Vergüenza debería darles haber llevado al cuerpo consular a visitar precisamente una escuela como La Muntanyeta, de la que nos han llegado no pocas quejas y protestas por adoctrinamiento.

Están ustedes tan intoxicados de su propia propaganda, de su propio Chernóbil «indepe», que se revuelcan en radioactividad sin darse cuenta. Lo peor es que es una radioactividad muy pija, solo para ricos. Por ejemplo, a una persona extranjera y con alto poder adquisitivo que venga de fuera a pasar unos días o a vivir unos años a Cataluña, le puede hacer hasta gracia, este estado de cosas. Iba yo el otro día por mi calle, que pasan muchos guiris, y oí a unos ingleses reírse entrañablemente de la palabra catalana «*perruqueria*». Que no me pregunten por qué les parecía *very funny*, muy graciosa, «*perruqueria*».

Claro, para un turista o para un alto ejecutivo de una multinacional que está aquí de paso y que puede pagar carísimas escuelas privadas, como esa a la que este año van a ir las hijas de Carles Puigdemont, que un catalán se niegue a hablar español les puede hacer hasta gracia, como quien ve a un mono haciendo monerías. Lo malo es para quien no puede elegir, para el señor español que está de paso en Cataluña y todo son facilidades para estrellarse contra un muro de monolingüismo e intolerancia, y hasta para el que ha nacido aquí, pero por lo que sea, habla español de pequeño o sencillamente no lo odia, no lo odiamos..., i també el volíem aprendre a parlar i escriure bé; que per això aprofito per recordar, si algú se n'havia oblidat: hem demanat, demanem i demanarem la reforma de l'Estatut, per reconèixer d'una vegada que tant el català com el castellà són llengües pròpies dels catalans i de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passem al Grup Mixt, i té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para expresar nuestra posición acerca de esta moción y que votaremos en contra, básicamente por cuatro motivos. En primer lugar, porque la inmersión lingüística, tal y como está planteada en Cataluña, ni respeta los derechos de los padres a elegir la lengua oficial en la que deben educarse sus hijos, ni respeta tampoco los derechos de los niños a ser educados en su lengua materna, especialmente en los primeros años de la etapa educativa.

En segundo lugar, estamos en contra de la moción porque, por mucho que se nos diga lo contrario, el modelo de inmersión lingüística en Cataluña es un modelo de fracaso y a los resultados me remito. Es un modelo de fracaso, porque, a pesar de ser un modelo monolingüe forzoso, el uso del catalán no solo se ha estancado, sino que

en la juventud catalana está francamente en retroceso. Por tanto, resulta una evidencia que este modelo no funciona.

En tercer lugar, estamos en contra de la moción, porque la inmersión lingüística está muy ligada al creciente fracaso escolar en Cataluña. Estamos a la cola, según todos los informes, en comprensión lectora, expresión oral y escrita o en matemáticas, por poner algunos ejemplos. Y es así precisamente por una inmersión lingüística impuesta y sin sentido alguno, la cual tiene un impacto directo sobre el fracaso escolar existente en Cataluña y, por tanto, pone en cuestión su modelo de éxito de la escuela catalana.

Y, en cuarto lugar, estamos en contra de la moción porque la inmersión lingüística, como está planteada, supone tratar a la lengua española como si fuera una lengua extranjera más. Y la lengua española es la lengua propia de los catalanes, también juntamente con el catalán. Y, por tanto, no podemos resignarnos a que la lengua española sea tratada como una materia curricular y no como una lengua de aprendizaje en la escuela pública y concertada en Cataluña. Son lenguas propias de los catalanes. Somos una comunidad bilingüe. E insisto, el sistema educativo catalán debe reflejar la realidad de la calle.

Por tanto, en el sistema público y concertado en Cataluña, las dos lenguas, tanto la lengua catalana como la lengua española, deben ser lenguas de aprendizaje, porque además supone también que para muchos alumnos catalanes pierdan oportunidades en el futuro porque no tienen un manejo fluido de la lengua española por este modelo monolingüe forzoso que existe de la lengua catalana en Cataluña.

Por tanto, por este motivo, y porque la moción no es más que una vuelta de tuerca a este modelo forzoso monolingüe, nosotros vamos a votar en contra de la misma.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Todos sabemos que la construcción *nacional*, como dicen ustedes, se apoya en la imposición del catalán y esto se hace vulnerando los derechos de miles de niños castellanoparlantes. Yo, ante esa situación, lo único que puedo decir: dejen a los niños en paz, respeten la lengua materna de los castellanoparlantes; no solamente los catalanoparlantes tienen derecho a ser escolarizados en su lengua materna. Respeten las resoluciones de la UNESCO, que lo dicen en este sentido. Dejen que los niños se expresen como les dé la gana, en clase o en el recreo. Aparten su modelo fanatizado, que no se aplica en ningún país del mundo –en ningún país del mundo.

Y, por cierto –y acabo–, ¿qué les contesten sus capos, los capos de sus respectivos partidos, que huyen precisamente de inmersión lingüística y apuestan por colegios multilingües privados que huyen de este gran modelo de éxito?

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Efectivament, hem acceptat algunes esmenes; una del PSC. Òbviament, allò que estem dient per al català també fa referència als drets de l'aranès, sens dubte. I també hem acceptat algunes esmenes, tant d'Esquerra Republicana com de Junts per Catalunya, que hem considerat que consolidaven i enriqueixen la moció.

Efectivament, volem un país d'igualtat d'oportunitats, un país de cohesió, un país on tots els alumnes i totes les alumnes del nostre sistema escolar acabin amb una

plena competència lingüística en català, castellà i, com a mínim, una tercera llengua. I, com hem dit abans, en un context de retrocés de l'ús del català, considerem que la immersió lingüística és el millor model per garantir aquesta plena normalització de la llengua catalana com a llengua de cohesió, com a llengua d'igualtat d'oportunitats.

I perquè hi hagi igualtat d'oportunitats i igualtat, des del punt de vista de l'alumnat, a tot el territori, cal que hi hagi un sistema lingüístic compartit a totes les escoles del nostre país, hi insistim, amb aquelles variacions que corresponguin a la diversitat de l'entorn pel que fa a l'aprenentatge idiomàtic. Pot haver-hi, òbviament, diversitat des del punt de vista del temps i els recursos dedicats al català, el castellà o l'anglès com a assignatures d'idioma en funció de l'entorn, però en el context d'un mateix model lingüístic d'aplicació a tot arreu per tal d'evitar la segregació.

Efectivament, per això hem proposat aquesta moció, una moció sobre la immersió lingüística, que, efectivament, assumeix el debat i la disputa en aquest terreny, senyor Gallego, perquè qui ha portat la disputa i la polèmica és la dreta, és l'extrema dreta i és la judicatura. Per tant, és una batalla que no podem negligir i que no podem evitar, perquè és una batalla política necessària per als drets, la igualtat i la cohesió.

Efectivament, volem que la llengua no sigui motiu de divisió en la classe treballadora del nostre país. I, per això, volem que el català sigui una llengua comuna i compartida per tota la classe treballadora. I, efectivament, farem tot el que calgui per treure les mans del feixisme dels nostres alumnes i de les nostres alumnes a totes les escoles del país.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat

302-00325/13

I passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta de Llobregat; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats i diputades, la zona del delta del Llobregat i tota la seva àrea d'influència és una zona extremadament complexa. I ho és perquè en ella hi conflueixen grans infraestructures, amb nuclis de població importants, un potent sector agrari. Hem de tenir en compte i recordar que en aquesta zona, en la zona del parc agrari, s'hi concentra una tercera part de tota la superfície d'horta de Catalunya. I també hi ha una vessant ambiental important. En aquest àmbit existeix una zona especial de protecció de les aus.

És evident que aquest entramat complex cal que tingui una gestió que moltes vegades no és fàcil, i que aquesta gestió ha de ser de cadascun d'aquests elements sense oblidar el conjunt del total. En definitiva, cal gestionar cadascuna de les parts del territori per tenir el conjunt del territori que volem.

I, malauradament, veiem que el Govern de la Generalitat no ha fet la gestió que li tocava fer, tot i que és el competent en l'àmbit. Ens trobem amb rieres plenes de vegetació i sediments que són un autèntic perill; un perill no tan sols per als conreus, perquè amb una vinguda d'aigua, si queden les finques inundades per més de vint-

i-quatre hores, doncs, això pot suposar la pèrdua total de la collita, amb el perjudici que això suposa, sinó un perill també per a la població, ja que alguns dels municipis que estan en l'àmbit del parc agrari veurien una part de la seva zona urbana inundada.

Tampoc ha fet gestió en un altre dels elements essencials d'aquest territori, la ZEPA. I la manca de gestió ha comportat la degradació d'alguns espais de la ZEPA i la manca, en definitiva, de biodiversitat. Aquesta situació va comportar la carta d'emplaçament de la Unió Europea, en què es posaven de manifest els incompliments del Govern de la Generalitat respecte a aquest espai.

I davant d'aquest requeriment, el que pretén fer el Govern és ampliar la ZEPA sense haver redactat cap pla de protecció ni de gestió ni d'adjudicar-hi el pressupost suficient. Per tant, el Govern pretén posar en joc la viabilitat de les explotacions agràries del Parc Agrari del Baix Llobregat, a més, sense que això tingui un efecte positiu en la biodiversitat de la ZEPA. Perquè, hi insistim, si no es fa gestió, si no s'hi posen recursos per a aquesta gestió, de poc servirà.

I és per tot això pel que presentem una moció que és molt tècnica. De vegades al Parlament, doncs, fem posicionaments molt més amplis. En aquest cas, hem volgut ser molt concrets. Hem volgut plantejar aquelles actuacions que creiem necessàries perquè aquesta zona del Baix Llobregat tingui el desenvolupament necessari, gestionant cadascun dels elements que en formen part i fent-ho de la mà del territori.

I així plantegem que el Govern actuï en les rieres, en les corredores, de tal manera que, en cas d'aiguats, s'eviti que les finques estiguin inundades més de vint-i-quatre hores. I, per tot això, demanem, doncs, sistemes de bombament, millora i modernització de comportes, millora del desguàs al mar, coordinació amb les administracions competents per a la millora dels espigons per a la retirada de la sorra que comporta que l'aigua no arribi al mar.

També l'actuació en les rieres, retirant els sediments i la vegetació i dragant les rieres situades a Viladecans, Gavà i Sant Boi, riera de Sant Climent, del Remolar i del canal de Can Sabadell, riera de Canyars, riera Roja, sèquia de la Vidaleta.

També demanem que l'ACA revisi els projectes que té en aquesta zona, especialment a la zona humida de la Murtra, per tal que siguin tècnicament correctes i compleixin la funció per a la qual han estat elaborats.

Demanem, també, un pla per al manteniment d'aquestes actuacions i la constitució de les taules de seguiment entre l'ACA i els ajuntaments. I aquí, si em permeten, està el quid de la qüestió: la participació en les decisions que es prenguin, en aquesta zona, de les institucions i les persones que estan directament afectades per les actuacions, per la planificació que es faci i, és clar, per una possible ampliació de la ZEPA.

I és per això que demanem que es convoquin, en un termini màxim de quinze dies, les taules de treball a les que es va comprometre el Govern –la consellera Jordà ho va fer. D'aquestes taules n'han de formar part els ajuntaments afectats per l'ampliació de la ZEPA, l'àrea metropolitana, el Consorci d'Espais Naturals i del Parc Agrari del Baix Llobregat, les cooperatives agràries, els sindicats agrícoles i les organitzacions empresarials agroalimentàries.

És a dir, que hi hagi un diàleg entre el Govern de la Generalitat i el territori, buscant el consens sobre la delimitació de la ZEPA, sobre les infraestructures hidràuliques i de desguàs, sobre la normativa del parc agrari.

Creiem imprescindible aquest consens, perquè no es poden prendre decisions d'aquest calat, per a tot un territori, sense haver escoltat les institucions i els sectors que hi estan directament afectats.

I, evidentment, demanem també elaborar, de forma urgent i preferent, el pla especial de protecció de medi natural i del paisatge dels actuals espais ZEPA del delta del Llobregat, perquè és incomprensible que després de tants anys no tinguem aquest pla.

També elaborar, amb caràcter urgent i preferent, una modificació del pla especial de protecció i millora del Parc Agrari del Baix Llobregat, amb l'objectiu preferent

d'impulsar les explotacions agroalimentàries cap a una agricultura moderna, implementant-ne la darrera tecnologia i les tècniques productives més òptimes per a ser competitives i dotant-les del pressupost necessari per fer-ho. En cap cas aquesta modificació d'aquest pla ha de suposar un avançament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de la zona urbana, de la trama urbana. Volem preservar cada pam de terra d'aquest espai.

Acabo, presidenta. Per tant, consens de territori, gestió de cadascun dels elements que conformen aquesta zona i actuacions en les infraestructures hidràuliques per evitar desastres i, en definitiva, senyors i senyores, acció de govern.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Bon dia a tothom. Presidenta Erra, conseller... A tots els representants de la pagesia del Baix Llobregat que avui ens acompanyeu, gràcies per ser aquí amb nosaltres.

Com a alcaldessa de Begues i diputada del Baix Llobregat, en nom de Junts vull agrair aquesta moció de vital importància i de gran sensibilitat que fa referència al sector agrari de la nostra comarca. De fet, el nostre grup ja vàrem encetar aquest tema, el passat mes de març d'enguany, a la Comissió d'Agricultura, on vàrem deixar palès que la carta d'emplaçament emesa per la Comissió Europea, on es destaquen quatre incompliments del Govern d'Espanya, únicament –únicament– fa referència a reforçar mesures de protecció del Delta i a restablir i a millorar els hàbitats protegits que des del 2014, amb la declaració de Zona Especial de Conservació Xarxa Natura 2000, no s'havien protegit. S'han perdut espais naturals protegits que s'havien d'haver defensat en el seu moment i això s'ha de reforçar i, sí, s'ha de restituir. El que no diu la carta d'emplaçament és que hàgim de passar de 985 hectàrees a 2.381 hectàrees de zones d'especial protecció de les aus –ZEPA– com va anunciar, fa un any, l'exconsellera Jordà. En qualsevol cas, sí que es podria ampliar la platja de Ca l'Arana i el tram final de la desembocadura del riu Llobregat, cosa que no afecta ni horts ni conreus i, per altra banda, tampoc cap possible especulació urbanística, com alguns poden pensar.

Aquesta ampliació del cent cinquanta-quatre per cent que proposa el Govern de la Generalitat significa un trenta per cent de la superfície hortícola de tot Catalunya i va en detriment de tota l'activitat agrària del nostre estimat Baix Llobregat, fet denunciat per totes les organitzacions agràries i pagesos del territori. A la nostra comarca, al delta del Llobregat, hi tenim una alimentació sostenible i de proximitat dins d'un territori marcadament agrícola de molta, molta qualitat i que coopera amb múltiples sectors. Aquesta és una de les zones més importants de producció hortícola de tot Catalunya, donat que s'hi situa un dels sòls agronòmicament més fèrtils de tot el país, amb cultius singulars de fruita i amb una gran varietat de conreus de l'horta que proporcionen aliments frescos, saludables i de proximitat quilòmetre zero en un entorn estratègicament metropolità i que són de vital importància per a l'abastiment d'aliments a la ciutat amb origen proper i permetent reduir aquesta petjada ecològica que tant ens afecta. El delta del Llobregat és peça clau, així doncs, de la política alimentària metropolitana i del nostre país, i des de Junts volem que així segueixi sent.

Com deia al principi, Junts vam proposar el passat mes de març, a la Comissió d'Agricultura, aturar l'ampliació projectada pel Govern d'aquesta zona ZEPA, centrar-nos en solucionar els incompliments citats per la Comissió Europea i, sobretot, potenciar el nostre sector agrícola com a *hub* agroalimentari pel seu estratègic emplaçament dins l'àrea metropolitana de Barcelona. Hem afegit des de Junts unes es-

menes a la moció que pretenen avançar a través del consens i, sobretot, blindar que tothom, tothom, pugui ser escoltat. Així, doncs, qualsevol modificació que afecti zones protegides i activitat agrària ha de tenir el consens del territori, tant amb ajuntaments, taules tècniques, ACA, Acció Climàtica, com els agents econòmics i socials afectats. Haurà de disposar de recursos econòmics, com és evident, per fer-ho possible i s'haurà de restablir, com deia, aquest estat original d'aquesta zona.

Així, doncs, agraeixo a la diputada Ibarra la predisposició en acceptar aquestes esmenes i, com és evident, hi votarem a favor, perquè el futur de la nostra comarca passa per dues premisses fonamentals: garantir l'estat ecològic del Delta, protegir el nostre sector agrícola de possibles inundacions.

Respecte a aquesta protecció ecològica, el conseller Calvet ja va anunciar a principis del 2021 aquest pla Delta, una inversió de 74 milions d'euros per part de l'ACA a través del cànon de l'aigua fins al 2027, per dur a terme accions de sanejament, millora d'estacions de bombament d'aigua de les lleres públiques i d'aigua regenerada i millora de la qualitat de l'aigua en zones humides i el funcionament de les infraestructures hidrològiques, de manera que el nostre compromís des de Junts amb el delta del Llobregat hi ha estat sempre.

Pel que fa al sector agrari, és vital dur a terme totes aquestes inversions que el nou Govern no ha fet en gairebé tres anys i disposar d'un pla de manteniment de les infraestructures hídriques, donat que l'actual sequera ha posat de manifest com *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* de necessàries són. Acabo.

El delta del Llobregat necessita protecció, sí. El territori ens necessita i el sector agrari també.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Collons, tu! (*Rialles.*) Compte amb la Mercè, eh? Me l'ha deixat ben alt, eh? Bé, porto un parell de dies dient que si avui arribava al faristol en aquestes condicions diria que si això fos un whisky, jo seria el Joe Cocker. Però no, no és un whisky, és un got d'aigua i jo soc el Jordi Albert. I, per tant, tot i que tingui la veu enrogallada, no és d'anar-me'n festa, sinó que precisament és de mal de coll. Segurament de xerrar massa, oi? Ja m'entenen el que vull dir.

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, conselleres, treballadors i treballadores de la casa... Tenim damunt la taula..., bé, sí, és una moció; una moció sobre el parc agrari i que a més em sembla que visualitza també un model, una voluntat de model, també, polític; tot i que la moció té molt de vessant tècnic, però té molt de polític. Perquè al final hem de començar destacant una evidència: que de les esmenes presentades per Esquerra Republicana no se n'ha acceptat cap ni se n'ha transaccionat cap i, en canvi, s'han acceptat les dues presentades per Junts. Per tant, el model «sociovergent» és evident que en aquesta moció té una mirada ben clara i ben contundent.

És per aquest motiu que no donarem suport en la gran majoria de punts. I en d'altres fins i tot ens sembla que aquesta evidència es manifesta amb tota la seva cruesa; com pot ser en el punt tercer, on presentem una esmena on requerim, precisament, que sigui el Consorci del Parc Agrari qui hagi de dur a terme totes les gestions per a les modificacions del pla especial de protecció i millora del parc agrari –i era una esmena ben simple–; d'altra banda, també perquè tothom sap que, al final, l'encàrrec de gestió competeix a la Diputació de Barcelona i, en canvi, no s'ha volgut tenir en compte. Aquesta esmena 3 és una porta oberta claríssima –claríssima i, de fet,

la diputada, sense que ningú la interpellés prèviament, ja ho ha volgut deixar ben clar–, és una porta claríssima, el punt tercer, a l'especulació urbanística.

I sabem també que hi ha una gran insistència per incorporar diversos..., els ajuntaments en totes les taules de debat hi han de ser, clar que hi són, igual que també hi són en totes les converses que té el departament, també, amb les entitats municipalistes. Són els ajuntaments que hi tenen allà la representació. Doncs una obsessió, perquè la majoria política en aquell territori, la majoria política en el delta, és «sociovergent» i, per tant, aquí també hi guanyen un pes determinant per prendre decisions.

Per tant, sí, aquesta moció és una moció política. Perquè també el que és cert que és, al final, camuflar de fals diàleg, demorar processos que hauríem de tenir ja establerts i, per tant... S'hi està parlant. El departament ha estat parlant amb..., en diverses sessions, ha estat parlant amb tots els agents implicats. Ha estat parlant amb els ajuntaments, ha estat parlant amb el territori. El departament està parlant amb tothom. Casualment, en cap de les seves propostes, quan parlen del diàleg i de les taules, apareixen les entitats ecologistes –casualment. El departament està parlant amb tothom, i això és molt positiu.

Perquè, en efecte, aquí, avui, tots ens omplirem la boca de que el Parc Agrari del Baix Llobregat és un dels valors més actius i més importants que tenim a la nostra comarca. I ho és. Però és que no ho és només de la nostra comarca; ho és del país. I no només ho és del país. És que és un element únic –únic– a tot Europa. Per tant, davant d'això, només hi cap que activem tots els mecanismes de protecció i d'inversió. I per això hi ha el pla de gestió 2022-2027, que determina també quines són les inversions que cal fer. I no podem anar alterant aquestes planificacions, perquè això implica alteracions també de caràcter pressupostari, quan precisament el PSC va aprovar els pressupostos de la Generalitat, precisament, amb el Grup d'Esquerra Republicana també. I, per tant, anar-hi incorporant elements diferenciats tampoc ajuda.

Però, a part de tot això, quan parlem del parc agrari, el que hem de recordar és que el parc agrari, si realment ens el creiem, hi hem de focalitzar la seva activitat agrícola –imprescindible–, però sense eufemismes. I no aprofitar l'activitat agrícola per obrir el meló de l'especulació, que és el que volen fer –volen fer– diverses alcaldies socialistes del Baix Llobregat, sinó per defensar realment la terra, per defensar realment l'agricultura i per defensar realment la pagesia que tenim al Baix Llobregat, que té un pes històric.

I, per tant, en això, hi som –hi som. I també en donar compliment a les cartes d'emplaçament europees. Hi som. Perquè hi hem de ser. Perquè ho hem d'afrontar. Perquè resulta que hi han hagut uns altres, que ara s'omplen la boca, que han governat durant més de vint anys en el Departament d'Interior, en el Departament de Territori, i ara se'n recorden que hi ha un parc agrari que realment existia. Doncs bé, a nosaltres, als d'Esquerra Republicana, ens tocarà resoldre-ho. I, per tant, afrontar la problemàtica de la ZEPA, com s'està afrontant per part del departament, i afrontar també –afrontar també– la protecció especial i definitiva i de millora del Parc Agrari del Baix Llobregat amb tota la valentia, perquè continuï havent agricultura a la nostra comarca, que és la millor comarca de tot el país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I a continuació, per fi... (*Veus de fons.*) Diputat... A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidente. Diputados, en Cataluña un 32 por ciento del territorio es ZEPA, mientras que la media europea es tan solo de un 17,9 por ciento. Pero parece que esto no es suficiente, ya que la Generalitat de Cataluña presentó un nuevo plan para multiplicar las zonas de especial protección de aves en el delta del Llobregat y

el parque agrario, pasando de las 935 hectáreas actuales a 2.381, justificando esta decisión en el cumplimiento de la Directiva 2009/147, cuando eso no es verdad. Dicha directiva no habla en ningún momento de ampliar zonas ZEPA. Su proyecto tenía un claro objetivo: ocultar el fracaso de la Generalitat de Cataluña en la gestión del plan del 2016. Y ahora, para que su inacción, su incompetencia y desidia permanezcan ocultas, la única solución que proponen es incrementar la zona ZEPA del delta del Llobregat y parque agrario.

El proyecto está paralizado, no retirado; porque el pasado mes de marzo, en la Comisión de Agricultura, fue rechazado. De haberse aprobado, hoy estaríamos hablando del inicio de la desaparición de los agricultores del Baix Llobregat, de la pérdida del producto de proximidad, de la pérdida de inversiones en la zona y la afectación negativa al Corredor Mediterráneo.

A esta situación hay que sumarle un claro abandono del Govern por la inacción de la Agencia Catalana del Agua ante las posibles inundaciones de los campos con tormentas que ahogan, y eso hace que se pierdan las cosechas. Esto es producto de que el Govern de la prosperidad, el Govern de los 8 millones de personas, decidió supeditar las inversiones en infraestructuras hídricas a la aprobación de la ampliación de la zona ZEPA.

Usted, señora Ibarra, en la interpelación dijo que en Cataluña éramos campeones en zonas ZEPA, y razón no le falta. Pero yo le digo que no solo somos campeones en zonas ZEPA. Son ustedes, todos ustedes, campeones en asfixiar a nuestros agricultores y ganaderos con impuestos verdes. Son unos campeones en hacer perder el tiempo a nuestros agricultores y ganaderos con burocracia y más burocracia. Son ustedes campeones en arruinar a nuestros agricultores y ganaderos permitiendo competencia desleal de terceros países. Todos ustedes son unos campeones en arrodillarse ante la agenda 2030, la agenda de la ruina; esa agenda dirigida por élites y excéntricos multimillonarios globalistas que lo único que pretenden es la destrucción de las clases medias, la liquidación de la soberanía de las naciones y el ataque a la familia y la vida.

Señores diputados, alarmistas de la emergencia climática y sumisos de la agenda 2030, por mucho que les pese, en VOX llevamos mucho tiempo hablando de este tema. De hecho, hablamos de este tema antes que todos los grupos parlamentarios aquí presentes.

El día 12 de julio de 2022, hace un año y medio, registramos esta propuesta de resolución sobre la defensa de la agricultura en el Baix Llobregat, en la que pedíamos, entre otras cosas, conservar los espacios naturales del delta del Llobregat y parque agrario, adoptando medidas eficaces y eficientes sin que ello suponga ampliar la actual zona ZEPA y respetando los espacios agrícolas ya existentes; garantizar la actividad de la agricultura en el delta del Llobregat y parque agrícola sin invadir la propiedad privada de los agricultores, manteniendo el sistema productivo y medidas de protección al sector alimentario.

Nuestra propuesta no se aprobó, gracias a su mordaza antidemocrática, y lo único que han conseguido, como siempre, es perder más de un año. Todos ustedes son cómplices del abandono del Govern de una zona clave para el sector agroalimentario como es el delta del Llobregat y el parque agrícola.

Nosotros votaremos a favor de esta moción, y deseo que, una vez aprobada, se ejecute de inmediato y no quede en papel mojado, ya que sabemos que todos ustedes, ahora mismo, están por otras cosas, y los problemas reales de los catalanes les importa más bien poco, por no decir nada.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyet Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, nosaltres, amb relació a aquesta moció que presenta el Partit dels Socialistes, entenem que on s'ha de posar el focus, precisament, és en el títol que porta la moció, perquè, si no, l'objectiu que persegueix la moció, el verdader objectiu podria quedar amagat, no?, en aquests punts tan tècnics que ens explicava la diputada socialista que diu que contempla la moció, perquè, és clar, es parla de parcs agraris del Baix Llobregat, es parla de conreus, de perill d'inundacions de zones urbanes, de degradació de zones ZEPA, d'afectació a la biodiversitat.

Tot això és molt bonic, però la moció porta el títol que porta, que és «desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat». No parla de protecció, no parla de preservació, sinó que parla de la paraula «desenvolupament». I «desenvolupament» què vol dir? Desenvolupament vol dir créixer; desenvolupament vol dir ampliar; desenvolupament vol dir expandir, incrementar, multiplicar –sinònims de la paraula desenvolupament.

I aquesta moció s'enllaça amb, precisament, la moció que vostès van presentar en el debat de política general i que va ser aprovada per aquest Ple, en què demanaven la constitució d'una comissió per abordar la necessària ampliació, desenvolupament, de la capacitat de l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Per tant, el que amaga aquesta moció és continuar en la lògica d'anar treballant per fer efectiva l'ampliació d'aquest aeroport de la mà d'AENA, capitanejada pel senyor Maurici Lucena.

I, per nosaltres, l'única garantia que requereix, que cal assegurar per al delta del Llobregat, és decreïxer; és l'única garantia per a la seva preservació. Perquè seria molt lleig passar a la història com la generació que hem contribuït a carregar-nos una formació geològica de més de 4.000 milions d'anys originada per l'aportació dels sediments que arrossega el riu Llobregat. El que necessita el Delta és que el pilotin persones responsables que n'assegurin la seva preservació, que assegurin aquest punt de migració d'ocells entre l'Àfrica subsahariana i l'Europa de la Mediterrània. I mocions com la que portem avui, precisament, no assegurin això.

Perquè el que no podem fer, al nostre modest entendre, és presentar aquí aquestes mocions i després, quan estem a la Comissió de Territori, precisament, sempre votar en contra de decisions que van a assegurar la millora de les condicions de la pagesia. Quan demanem que es modifiqui la llei d'urbanisme per ampliar metres quadrats de superfícies agràries, quan exigim tota una sèrie de condicions per ampliar en termes de sobirania la capacitat de resiliència en termes alimentaris, vostès sempre s'hi mostren desfavorables, i, en canvi, aquí, vostès apareixen com els defensors de la pagesia.

No deu ser que el tema aquí és que vostès tenen un enorme problema amb les zones ZEPA? Perquè a mi, de la seva intervenció, no m'ha quedat clar si vostè està a favor de l'ampliació de la zona ZEPA, com ens diu Europa, que ja amenaça amb sancions milionàries l'Estat espanyol. Vostès estan a favor d'ampliar la zona ZEPA? Perquè a la seva moció únicament parlen de delimitar. En cap moment utilitzen la paraula «ampliar». M'agradaria que, en el torn posterior, vostè m'aclarís si estan d'acord en que s'ampliïn les zones ZEPA.

I, com es deia des d'Esquerra Republicana..., és que ens fa molta gràcia, en primer lloc, que situïn el que és una decisió política en una taula tècnica, però és que llavors ho situen en termes tècnics i en aquesta taula tècnica únicament hi fan participar aquells a qui vostès els interessin. Perquè, si hem de parlar de zones ZEPA, entendria que en aquesta taula tècnica els ornitòlegs hi tinguessin una participació; les entitats de defensa mediambientals hi tinguessin una participació. I aquí no hi apareixen en cap moment totes aquestes entitats.

Per tant, és una decisió política, però si ho situen en una decisió tècnica, com volen fer, almenys fem el debat tècnic. Tinguem el debat tècnic seriós. Perquè el que

passa és que si aquest debat es fes tècnicament amb tots els actors que hi han de participar, vostès, aquest debat no el guanyarien, perquè és innegable que avui s'ha d'ampliar la zona ZEPA. I el que cal és que arribem a una solució per conjuminar les zones ZEPA amb la pagesia. Hem de trobar, això, com ho fem. Que no vol dir indústria agroalimentària, eh? Són coses diferents.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Mirin, jo crec que aquesta moció és ben bé el que es diu una cortina de fum. Sí, és una cortina de fum, perquè, clar, vostès venen aquí, no?, a dir que cal protegir el Delta, que cal protegir el parc agrari i, per tant..., tot i que la moció és veritat que parla no de protecció sinó que parla de desenvolupament del Delta. Però, clar, a mi em fa molta gràcia que es parli de protegir el Delta quan vostès són els grans adalids de l'ampliació de l'aeroport del Prat.

És a dir, com es pot protegir el Delta? Perquè el Delta ho és tot, suposo. És el parc agrari, que ara m'hi referiré, però també entenc que és el Remolar, també entenc que és la Ricarda. I jo he sentit en aquest faristol el president del seu grup parlamentari, el senyor Illa, dient que Catalunya sap i pot –Catalunya sap i pot– asfaltar cinc-cents metres de pista. Que jo ja sé que vostès el que pensen és que els ànecs, total..., si els podem fotre en un altre lloc. Aquest és el seu plantejament respecte a respecte al Delta. I, per tant, crec que simplement és una cortina de fum.

I jo celebro també –de veritat els hi dic, eh?, n'estic realment encantat– les epifanies que avui he vist sobre el parc agrari. O sigui, jo –i especialment parlo, en aquest cas, sobre el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya– celebro que per fi sàpiguen que existeix el parc agrari i a més a més que defensin el parc agrari. Sí, sí no fotin cares, perquè..., a veure, que vostès són els d'Eurovegas; que ens en volien *fotre*, no un com el Hard Rock, sinó que ens volien posar set casinos a sobre del parc agrari, i ara han descobert el parc agrari. Jo ho celebro.

Miri, jo els hi dic «parlant en plata»: si no hi ha Eurovegas i hi ha parc agrari és per un senyor que va ser alcalde molts anys, en aquest cas al Prat, que era el senyor Lluís Tejedor. Si haguessin tingut un alcalde del PSC o un alcalde de Convergència, de Junts per Catalunya, avui probablement tindríem l'Eurovegas, tindríem el parc agrari asfaltadet, com volen fer amb la pista, en aquest cas, de l'aeroport del Prat, fins a la Ricarda. I això és el que tindríem. Tindríem o pisos o tindríem, no un, sinó set casinos a sobre del parc agrari. Això és lo que a vostès, durant pràcticament trenta anys, els hi ha interessat el parc agrari.

Perquè, mirin, avui un pratenc de pota blava –els que són del Prat segurament el deuen conèixer–, el Bertran Cazorla, m'enviava una notícia: que l'any 1987, quan es va aprovar la reserva natural parcial de la Ricarda i el Remolar, ja fins i tot la premsa recollia algunes declaracions que deien: «Serà paper mullat si no es fa el pla especial de protecció.» De l'any 87 –de l'any 87. I encara no està fet –i encara no està fet. I a més a més, la mateixa notícia deia que seria paper mullat si no s'ampliava. I d'això és del que estem parlant.

Perquè, mirin, a mi em fa molta gràcia, però és que el problema és que, clar, quan s'entenen amb Junts, pugen aquí..., i és que ells sí que diuen la veritat. Si és que el problema real –ja ho ha dit la diputada de Junts– és que n'hi ha massa, hi ha massa protecció. I aquest és el real. Perquè el problema real que hi ha és que vostès no estan d'acord en que s'augmenti les àrees de protecció de nou-centes a dos mil hectàrees. I aquest és el problema real. I aquí ja no té a veure ni amb la pagesia ni té a veure..., perquè... I, a més, també l'hi ha dit la diputada de la CUP, que jo hi es-

tic plenament d'acord: una cosa és protegir la pagesia i l'altra és l'agronegoci. I són completament dues coses diferents –dues coses completament diferents.

I, miri, nosaltres, ja els hi dic: votarem en contra dels tres primers punts –votarem en contra dels primers punts–, perquè tots sabem del que estem parlant. És només una estratègia de posar pals a les rodes, de dilació i d'intentar evitar que s'ampliï, en aquest cas, l'ampliació del Delta i la protecció del Delta, que teòricament és del que anava a la moció. I, mirin, jo, també –les coses també està bé reconèixer-les– cerebro, en aquest cas, la posició d'Esquerra Republicana i la posició del Govern: que aguantin les pressions, que es plantin. I vostès l'únic que volen és treure la capacitat de decisió del Govern de la Generalitat perquè vagi a les seves; això és el que volen fer. Sí, és el que volen fer –és el que volen fer. I, per tant, vostès han de triar.

I, bé, vostès han triat anar de la mà dels que el parc agrari durant més de trenta anys els hi ha importat zero i res; dels que volien col·locar l'Eurovegas. No ho sé, potser és que a vostès tampoc, en aquell moment, no els hi feia massa nosa l'Eurovegas, perquè, si no, no ho puc arribar a entendre. I, en tot cas, votarem a la resta de punts, perquè són coses que, evidentment, ja fa molts anys que s'haurien d'haver fet; coses que fins i tot el Govern de la Generalitat s'hi ha compromès i nosaltres, evidentment, reclamem que es posin en marxa.

Però, escoltin, no confonguin –no confonguin. I el Delta, si el volen protegir, és sencer –sencer. El parc agrari, per descomptat. Si som nosaltres els que sempre hem defensat... Per exemple, l'àrea metropolitana i Barcelona han sigut capital mundial de la sobirania alimentària: posada en valor del parc agrari. Però també és protegir el Delta, el Delta en la seva totalitat. I, no ho sé..., o sigui, a mi que m'expliquin com es fa això ampliant l'aeroport.

Per cert, potser que mirin també –també– quines són les dades de temperatura d'aquest mes de setembre. Sí, mirin les dades de temperatura d'aquest mes de setembre, i vostès decideixin si volen ser com la senyora Ayuso o volen ser com la senyora Teresa Ribera. Jo, ja els hi dic: com la senyora Teresa Ribera.

La presidenta

Diputat. (*Pausa.*) A continuació, per exposar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Bueno, la presión humana sobre el río Llobregat ha ido modificando, sin duda, su paisaje ribereño y sobre todo deltaico. En los últimos setenta años el río ha sido canalizado, pero ya antes el Delta había empezado su retroceso. Son distintos los factores que han influido en su transformación, pero sin duda alguna tienen gran relevancia las grandes infraestructuras ejecutadas sobre todo desde los años setenta a la actualidad. Hoy en día, en el Delta coexisten diversos hábitats, todos ellos muy valiosos. Hay un sector sumergido de la plataforma continental, que se puede ver desde la costa, la playa, el pinar costero, los fantásticos humedales con lagunas salubres y también una zona marcadamente agrícola cubierta por cultivos hortofrutícolas.

Sobre este último espacio, que forma parte del Parc Agrari del Baix Llobregat, me comentaba mi compañera Noemí que no solamente tenía valor por la importancia del mantenimiento de la actividad agrícola como fuente de abastecimiento de proximidad en un enclave, pues, claramente estratégico, sino que tenía también un gran valor social. Me recordaba que son muchos los niños de colegios del Baix Llobregat y también de Barcelona que van de visita al *parc agrari* y es allí donde por primera vez ven una calabaza o una alcachofa fuera del supermercado; una experiencia que, sin duda alguna, es fundamental para su sensibilización medioambiental y su relación con la naturaleza.

Y decíamos que el Delta se ha ido transformando; la legislación ambiental también se ha ido modificando. Y creo que, en este sentido, todos debemos sentirnos

afortunados de pertenecer a una comunidad como la de la Unión Europea; una Unión Europea que ha sido claramente determinante en el avance de los derechos de todos sus miembros y, en particular, en el terreno medioambiental. Y esa lucha de la Unión Europea por garantizar la protección del medio ambiente, la sostenibilidad, la conservación de la biodiversidad, resultó, sí, en la apertura de un expediente de infracción, precisamente porque las distintas administraciones no estaban cumpliendo adecuadamente con sus obligaciones en el Delta.

Esa apertura de expediente debe llevarnos a tomar medidas contundentes, sin duda alguna, para recuperar los espacios que estaban protegidos, pero en ningún caso ese expediente debe ser una excusa para tomar otras medidas que ni la Unión Europea persigue ni serían las que mejor protegerían la riqueza de un espacio que se ha ido conformando, recordémoslo, también gracias a la actividad agrícola de la zona. No debe ser excusa para tomar otras medidas que no persigue, como digo, la Unión Europea ni debe ser excusa tampoco, como algunos querrían, para paralizarlo todo.

Aquí hay muchos diputados a los que les gustaría poner en boca de la Unión Europea la imposibilidad de ampliación del aeropuerto, cosa que sin duda alguna nunca ha dicho. Pero es que, incluso, hay quien quiere utilizar ese expediente para paralizar la construcción de obras hidráulicas o, incluso, el mantenimiento de las existentes; unas obras que nos permitirán un mayor control y una mejor gestión de las avenidas, imprescindibles para el mantenimiento de la actividad agrícola.

Conjugar la actividad agrícola, el progreso y la conservación de la biodiversidad es complejo, pero no es imposible. Sin embargo, el Govern de la Generalitat ha decidido ni siquiera intentarlo; ha decidido no complicarse la vida y tirar por la vía de en medio, que para él es la más fácil. ¿Que Europa nos dice que tenemos que proteger mejor, que cuidar mejor la zona protegida? Pues cojo la zona de ZEPA que tengo, la que tengo dibujadita en el mapa con rayas, y la hago más grande, la multiplico prácticamente por tres, hago un trozo más grande de zona rayada. Eso es baratito, es vistoso, no cuesta nada, es fácil, y si encima me quitó de encima la ampliación del aeropuerto, pues seguramente este Govern estará encantado. Pues siento decirles, señores del Govern, que ni son más ecologistas por aumentar la zona rayada de un mapita ni protegen mejor nuestro entorno. Ni siquiera ampliando esa ZEPA están cumpliendo con el requerimiento de la Unión Europea, porque eso no es lo que están pidiendo; están pidiendo que cuiden mejor, que cumplan con sus obligaciones en la zona protegida.

Para cumplir con la normativa, con el objetivo de conservación de la biodiversidad y con los requerimientos de la Unión Europea no vale cualquier medida; no valen medidas precipitadas, y menos medidas interesadas que a nadie se le escapa que pueden perseguir otros objetivos. Y menos aún pueden tomarse estas medidas sin contar con uno de los principales actores y, por cierto, el mejor conocedor del espacio que se pretende proteger. Hay que escuchar a quien conoce y trabaja en el espacio que se pretende proteger, hay que mantener y mejorar las obras hídricas e hidráulicas y hay que actualizar las normativas que afectan al espacio del Delta, muchas, hoy, incompatibles entre sí.

Esta moción va de ello. Seguramente no incluye todo lo necesario, pero sí unos requerimientos mínimos para seguir avanzando. Y, por eso, desde mi grupo no podemos más que apoyarla.

Gracias.

La presidenta

I ara, per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición respecto a esta moción presentada por el Partido Socialistas sobre el desarrollo del área del delta

del Llobregat; una moció que ja anuncio que nosotres varem a votar favorablement. Compartim gran part de la problemàtica exposada, així com la inquietud denunciada pels afectats; especialment inquietud pels la ampliació de les ZEPAs en més del doble de les quasi mil hectàrees actuals. Una ampliació, a més, de les ZEPAs, anunciada pels el Govern, que supondrà la invasió de propietats privades sense que tampoc hi hagi evidència científica de que amb dicha ampliació de les ZEPAs se frenarà el deterioro de l'espai natural afectat i de que la ampliació de aquestes hectàrees –insisto, en quasi més del doble– afecte al hàbitat de cap espècie amenaçada. Una ampliació de ZEPAs que suposa una invasió de propietats privades, sense que a més tampoc vagi acompanyada de inversió alguna en la zona.

I és que el Govern porta massa temps sense ocupar-se del deterioro de l'delta del Llobregat; de ahí nostre suport a la moció. Entre altres coses, també, per exigir al Govern que se senti a negociar; que se senti a negociar, especialment, la delimitació de la ZEPA i de les infraestructures hidràuliques i de desguace que se necessiten; que se senti a negociar també la normativa del parc agrari, que està bastant desfasada. I, sí, el Govern ha de sentar-se a negociar amb els ajuntaments afectats pels la ampliació de la ZEPA, ha de sentar-se a negociar amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, amb el Consorci de Espais Naturals i del Parc Agrari del Baix Llobregat, i també amb les cooperatives agràries, amb els sindicats i amb les organitzacions empresarials agroalimentàries. És dir, el Govern se ha de sentar i negociar amb tots els actors afectats i implicats, perquè el Govern, a més, també ha d'actuar amb celeritat, negociar i executar. Executar inversions que són imprescindibles perquè, en aquestes zones, cada vegada que hi ha pluges especialment intenses, no se veuen afectades les collites com conseqüència de les inundacions perquè no hi ha capacitat de desguace. Per tant, són necessàries inversions i inversions urgents per evitar que aquests sectors econòmics se vegin més perjudicats, si cal, amb l'actuació del Govern.

Per tant, i per tot això, nosotres varem a votar a favor de la moció.
Gràcies.

La presidenta

I ara, per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gràcies, presidenta. Havia ja una zona ZEPA en el Delta, ¿no? Jo també porto quaranta i vuit anys vivint en el Prat, si no he anat 4.800 vegades per aquesta zona, no he anat cap, efectivament.

Ja havia una. ¿Estava ben cuidada? ¿Estava mantenida? ¿Se estaven impulsant les inversions adequades per mantenir-la, la ZEPA anterior? No. Ho fem mal i diu: «¿Què fem? Vam anar a ampliar-la. Vam anar a fer-la més gran: 1.400 hectàrees més; que tampoc les vam anar a cuidar, perquè si no hem cuidat les primeres, no sé per què vam anar a cuidar les segones.» Afectant zones en les que no hi ha ni un ocell. Senyor *conseller*, jo sol... Si vol, anem un dia. Hi ha alcachofes, fonamentalment. I tenen raó els pagesos, van a destruir centenars..., bueno, «centenars» no, desenes d'empreses, un pols agrícola molt important. I el que els pido és que fagin política de territori, que parlin amb la gent, que *trepitgin* i que no fagin política des del despatx.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, donar-los les gràcies pels intervencions a tots els grups. Agrair a Junts la presentació de les esmenes, que creiem que han enriquit el text.

Diputat Cid, qui va urbanitzar com a sòl industrial el marge esquerra del Baix Llobregat, a el Prat? Qui el va urbanitzar? Per tant, lliçons de preservació, doncs, més aviat les justes.

Respecte al diputat Albert, sí, va de model, això va de model, eh? Un model, el seu, de tirar pel dret sense tenir en compte el territori. No som nosaltres els que practiquem un fals diàleg, són vostès. No han constituït les taules de treball a les que es van comprometre, ni tan sols han respost els centenars d'allegacions que s'han presentat. Recorden allò que tant ens diuen de prendre les decisions de baix cap dalt, d'empoderar el territori, d'escoltar el territori...? Doncs aquí també s'hauria de fer, no només quan a vostès els hi interessa.

I també és un model de complir amb els compromisos de gestió de les infraestructures. I vostès no els han complert. Perquè s'han de complir les inversions que teníem pressupostades quant a les rieres i a les corredors. Recordem que formaven part també de l'acord de pressupostos, que hi havia pressupost per fer això. I no s'han executat ni les del 22 ni les del 23 i no han dit re del 24. I cal delimitar també el domini públic hidràulic. I no ens podem esperar al 2026, s'ha de fer ja.

Per tant, compliment de compromisos, parlar amb el territori, consens del territori i, en definitiva, una gestió que el que faci és preservar tot el Delta, però també preservar la zona agrícola, que és molt important no només per al Baix Llobregat, és cert, sinó per a tot Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14 a 17 de l'ordre del dia. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Diputats, diputades, abans de... *(Remor de veus.)* Demanaríem... Abans d'iniciar les votacions, donaré la paraula al diputat Lucas Ferro, que vol intervenir davant de tots vostès per dirigir-los unes paraules.

Paraules de comiat de Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Us robo només un parell de minuts per acomiadar-me d'aquest Parlament.

Volia donar les gràcies, en primer lloc, als companys i companyes d'En Comú Podem, tant als companys i companyes del grup parlamentari com a l'equip tècnic, que no parla mai, no intervé mai en aquest Parlament, però que fa una feina sense la qual no podríem donar a l'abast amb la tasca parlamentària; als militants d'ambdós espais polítics de Podem Catalunya i de Catalunya en Comú, que m'han acompanyat personalment durant tots aquests anys de tasca parlamentària. Voldria donar-vos també les gràcies als diputats i diputades amb els que hem coincidit en comissions, inclús en algun grup de WhatsApp i dels quals he pogut aprendre molt, amb els quals he passat també molt bones estones i amb els quals crec que hem pogut fer molt bona feina plegats i plegades.

Marxo convençut de que el meu lloc és a Molins de Rei, és al municipalisme, és a fer política des de la base i a fer política per a la meva vila, que tant estimo i que mai havia tingut l'oportunitat, més enllà de la meva etapa d'activisme, de fer política institucional a Molins de Rei.

Només volia deixar-vos una petita reflexió. Seré molt breu, m'hi he compromès. He participat en dos grups parlamentaris, ambdós de vuit diputats, dos grups petits, però que hem fet una feina molt intensa per tenir incidència política. I avui, que la política catalana bascula entre el desencís i l'escletxa d'oportunitat que s'ha obert, ho volia posar en valor, perquè és difícil fer política en un grup petit, però és difícil

tenir la convicció necessària per intentar incidir sempre per fer avançar el país. I estic convençut que seran les comissions polítiques profundes, aquelles que ens han fet militants abans de fer-nos diputats o abans d'atorgar-nos cap càrrec ni cap responsabilitat pública, les que faran no només superar aquest desencís que viu la política catalana, sinó fer agafar l'impuls necessari a aquest Parlament per fer avançar el país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat, i bona sort a aquesta nova etapa que comences.

Passem, ara, a les votacions i les iniciem..., totes les votacions de les mocions debatudes aquest matí. I, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat lingüística (continuació)

302-00323/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat lingüística.

Votarem els punts 1, 2, 4 i 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 18 vots a favor i 115 en contra.

Passem a votar els punts 3 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 12 vots a favor, 115 en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació (continuació)

302-00324/13

Passem, ara, a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 59 vots a favor, 33 en contra i 41 abstencions.

Passem, ara, a votar el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 59 vots a favor, 33 en contra i 41 abstencions.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 91 vots a favor i 42 abstencions.

Passem, ara, a votar el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 133 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la immersió lingüística (continuació)

302-00331/13

Passem, ara, a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la immersió lingüística.

I votem, primer, el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 115 vots a favor i 18 en contra.

Passem, ara, a votar els punts 4, 6 i 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 82 vots a favor i 51 en contra.

Votem, ara, el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 49 vots a favor, 51 en contra i 33 abstencions.

Votem, ara, el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 17 vots a favor i 116 en contra.

Passem, ara, a votar el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 82 vots a favor, 18 en contra i 33 abstencions.

I votem, ara, la resta de punts.

El resultat de la votació són 115 vots a favor i 18 en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat (continuació)

302-00325/13

Passem, ara, a votar l'última moció, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat.

I comencem per votar el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 83 vots a favor i 50 en contra.

Votem, ara, el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 74 vots a favor, 50 en contra i 9 abstencions.

Votem, ara, el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 83 vots a favor i 50 en contra.

Votem, ara, els punts 4.b, 4.d, 5 i 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 124 vots a favor, cap «no» i 9 abstencions.

Passem ara al punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 91 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 91 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Acabades les votacions, suspenem el Ple fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i nou minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major, el secretari general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La presidenta

Bona tarda, diputats i diputades. Gràcies als que feu aquest esforç puntual de ser aquí, perquè (*la presidenta riu*) a aquesta hora veig que ja costa.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya

302-00326/13

Anem pel divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula el diputat senyor Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades presents a aquesta primera hora de la tarda, com bé saben, aquesta moció –els hi recordo, perquè fa temps que en vam fer la interpellació, ve del juliol, abans de l'estiu; hi ha una frontera psicològica important entre aquella data i la d'avui– va ser una interpellació que vam fer al conseller Torrent sobre la reforma del SOC, bàsicament, i també sobre el mercat de treball, com estava actualment. La situació del mercat de treball no ha variat gaire, és bastant estable, però sí que la situació del SOC tampoc ha variat gaire, amb la qual cosa també, doncs, fem èmfasi en aquest tema, no?

La reforma del SOC és un procés que aquest Parlament ha tractat llargament, durant molts anys, segurament; ara sí que veiem que hi ha moviment respecte als anys que no n'hi havia hagut tant. És un procés que va en marxa, però a un ritme inferior, evidentment, del que desitjaríem altres partits de l'oposició, com és el cas del meu. Però sí que cal valorar que hi ha un compromís del Govern per donar-hi resposta, que el Parlament ha anat aprovant. I, per tant, doncs, avui també fem un pas més endavant per intentar que s'aprovin nous compromisos perquè el Govern vagi avançant en aquest aspecte, cabdal per nosaltres en l'àmbit laboral.

La moció consta de quatre punts, que han pogut vostès llegir i compartir. El primer, que feia referència a definir l'àmbit de la concertació territorial de les conques funcionals del mercat de treball. Això, per a la gent..., que algú m'ho ha preguntat: «Què vol dir això, bàsicament?, què vol dir una conca funcional del mercat de treball?» Bàsicament, vol dir ajustar les polítiques a cada territori, per definir-ho ràpidament, diguem-ne.

A vegades, des d'altres ens supramunicipals o d'àmbit, doncs, més autonòmic o inclús estatal, es decideix fer un tipus de polítiques que no s'ajusten al territori, i això, evidentment, en aquest Parlament, s'ha criticat moltes vegades en molts àmbits, també en l'àmbit laboral. I el que volem fer és que es faci en funció del que passa a cada zona de treball. Vol dir que, si treballadors es mouen en un determinat àmbit geogràfic, la política es faci en aquest àmbit geogràfic; no anem a un altre àmbit ni a aplicar polítiques diferents, perquè acostuma a no sortir gaire bé, aquesta experiència.

És un canvi de model, com dèiem, per adaptar-se al teixit productiu, no per adaptar-se a una realitat administrativa. Això és important que ho deixem clar, perquè, si no, aquest procés, que és llarg i laboriós, el podríem acabar amb un objectiu erroni. I, evidentment, també creiem que és important que amb aquesta definició d'aquests àmbits territorials s'acabin fent proves pilot que puguin demostrar com funciona aquest nou model en diferents zones del territori i mirar, doncs, que sigui un model d'èxit.

En segon terme, per fer aquest procés creiem que cal establir un consens social i territorial important. Qualsevol canvi –i aquest és un canvi important en les polítiques actives d'ocupació–, doncs s'ha de fer amb el màxim consens possible, social i territorial; vol dir ajuntaments, agents socials i econòmics que puguin intervenir i que comparteixin l'objectiu i, evidentment, també el camí que s'ha de fer per arribar-hi, que és un camí segurament llarg i que no serà fàcil.

En tercer terme, un element, doncs, que en aquest Parlament també s'ha comentat moltes vegades, que és un punt clau d'aquesta reforma del SOC, que ha de ser

reconciliar empreses i el SOC, dues entitats que haurien de treballar de la mà segurament i que actualment treballen d'esquena, segurament, no? Aquesta reconciliació s'ha anunciat moltes vegades; esperem que ara es pugui desenvolupar, perquè un servei d'ocupació de Catalunya que viu d'esquena al teixit productiu és molt difícil que pugui inserir treballadors al mercat de treball, és pràcticament impossible, i això és el que ha passat actualment, amb taxes d'inserció molt i molt baixes. Creiem que la nova llei d'*empleo* ens dona un marc important, una excusa, si volem, per fer aquesta política i, d'una vegada per totes, poder reteixir el teixit productiu. I, també, els treballadors i treballadores d'aquest país que puguin veure com el seu servei d'ocupació aconsegueix inserir-los en un lloc de feina nou.

I, en darrer element, tenim, diguem-ne, una aposta que volem fer des del nostre partit i que creiem que és important: és que, si ens creiem que el SOC és veritablement un servei d'ocupació de Catalunya, autonòmic, el que no podem fer és que l'oferta pública d'ocupació, sector públic, doncs, vagi a la seva, sinó que es lligui, diguem-ne, amb el Servei d'Ocupació de Catalunya. Què menys, diguem-ne, que les administracions entre elles es parlin, no? Seria una cosa bastant coherent.

Això no vol dir només l'oferta pública de funcionaris, perquè ens entengui la gent que ens escolta; vol dir també empreses públiques, organismes públics, que també tenen una demanda de treball important, i que la puguin intentar, doncs, omplir a través del Servei d'Ocupació de Catalunya. Ens sembla que és coherent amb la línia que demostrem: si ens creiem lo públic, ens creiem lo públic en totes les seves vessants. I esperem que el SOC pugui també fer front a aquesta demanda de llocs de treball que prové del sector públic.

En definitiva, aquesta moció –i vaig acabant– el que vol és impulsar l'acció de govern, com el Parlament fa, com a funció principal, impulsar-la decididament perquè el Govern, doncs, posi data, calendari, diguem-ne, compartit de quan s'ha de fer aquesta reforma del SOC i acabi fent-se d'una vegada per totes, que és l'objectiu del nostre partit en aquest Parlament.

Però també té un segon objectiu. El Parlament també fiscalitza el Govern, i el que estem també dient amb aquesta moció és que volem que es faci en aquesta línia, d'aquesta manera, que el Govern compleixi els acords que aquest Parlament ha aprovat i que ho faci en el temps que també hem dit, que no es dilati indefinidament en el temps. I també perquè el Parlament, doncs, amb aquest tema, ha tingut una paciència diria que quasi infinita; portem anys rere anys demanant que el SOC es reformi. Tenim paciència, en tenim, però esperem que passi i que no trigui molt més a passar, perquè la paciència també és finita.

Així que, diputats i diputades, espero que aquesta moció, com se m'ha dit per part de molts grups parlamentaris, tingui un recolzament ampli i puguem veure aquesta reforma feta el més aviat possible.

Gràcies.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, diputats, per aquesta sessió íntima que tindrem ara, aquests cinc minuts. Bé, primer de tot, dir que aquesta moció que ens presenta el PSC la veiem bé, eh?, els quatre punts. Per tant, hi votarem a favor. Però hem de dir també que no és una moció transformadora. Vostè ha dit «reformar», eh? Nosaltres diem «transformar», perquè crec que en aquesta cambra fa temps que parlem de transformació del SOC. I això és el que nosaltres esperem, eh? I no dic que vostès, amb aquesta moció, pretenguessin transformar, però sí que necessitem entre tots, i sobretot el Govern, que és qui en té la responsabilitat, transformar el SOC. I, de fet,

nosaltres vam traslladar una pregunta el mes de maig al departament, i a l'agost ens ha contestat que això es faria en el sisè període de sessions –ara, eh? Per tant, esperem amb candeletes aquesta proposta de transformació.

I ho esperem perquè aquest és un tema clau de país, eh?, tan clau com perquè un govern amb trenta-tres diputats, com ja ha avisat el senyor Batet, tingui en compte la resta de grups parlamentaris per fer una transformació com aquesta, eh? Per tant, els hi demano, els emplaço directament –al grup de govern, ja que no hi ha el conseller– a que tinguin a bé que això no només es pacti amb els agents socials i econòmics, sinó que també es pacti amb el màxim d'arc parlamentari.

I dic que és un tema clau de país perquè resulta que avui el vint-i-nou per cent de les empreses catalanes ens diuen que no creixen per manca de personal qualificat. I això és una enquesta que publica l'Idescat i que fa la cambra de comerç –i, per tant, la conec molt bé– des de l'any 2012. L'any 2012 hi havia un cinc per cent d'empreses que deien que no creixien per manca de personal qualificat; avui, un vint-i-nou per cent. Per tant, no anem a millor, anem a pitjor. I, de fet, ha anat creixent a poc a poc. Això no és només d'aquest Govern o de la situació actual; ha anat creixent a poc a poc, poc o molt, però el 18, 19 va créixer sostingudament i el 22 ha tornat a créixer d'una forma important. Per tant, escolti'm, el Govern té una oportunitat real de millorar una situació que en aquest moment és crítica: pràcticament un terç de les empreses no creixen perquè els hi falta el personal adequat.

Mirin, els hi porto aquest gràfic (*l'orador mostra a la cambra un gràfic*), que no és més que l'enquesta de l'EPA de l'evolució de l'atur. Què ha passat amb l'atur en els darrers set anys? Però si poséssim des del 2012, estaríem igualment aquí dalt, eh?, vint-i-quatre per cent. El 2015, dinou per cent. Ara estem al 9,7, el 22; ara estem al 8,4. Per tant, l'atur ha baixat des de fa deu anys. Ho dic perquè aquests triomfalismes de dir que aquest Govern ha aconseguit abaixar l'atur a rècords..., home, arriba un moment que quan vas baixant baixant baixant, arribes a creuar el rècord. Però no és perquè la gestió del Govern actual sigui bona, sinó perquè hi ha hagut deu anys en els quals no el Govern, no, les empreses, els empresaris, els treballadors, els autònoms han fet molt bé la seva feina. I el Govern, en tot cas, ha acompanyat. Tots els governs han acompanyat. Potser ho podrien fer més, però, en tot cas, han acompanyat.

Ara bé, els hi he posat aquestes caixetes en vermell. Aquestes caixetes en vermell no les trobaran enlloc, eh? Què vol dir aquesta caixeta en vermell? Doncs, miri, vol dir que si el 2015 haguéssim sigut capaços –el Govern– de generar un treballador més per cada empresa que deia que no trobava personal qualificat i no podia créixer –per tant, com a mínim un el necessitarien, perquè mig ja s'entén que no pots contractar mig treballador–, escoltin, només amb això hauríem abaixat l'atur en aquesta proporció d'aquí.

El 2015, dius: «Home, tampoc era tant, hi havia molt d'atur.» Però fixin-se què passa el 2022; que pràcticament la meitat de l'atur avui es solucionaria només que aconseguíssim que totes les empreses que ens diuen que no creixen per manca de personal qualificat les ajudéssim a crear un sol lloc de treball. I aquesta és la feina que té el SOC, i aquesta és la feina que no veiem que faci el SOC, i que esperem que la transformació del SOC vagi cap aquí.

I en això estic totalment d'acord amb un dels punts que ha presentat el Grup Socialistes, que és el tercer punt, que és que hem de fer un matx entre el que necessiten les empreses i la gent que està a l'atur. I això qui ho ha de fer és el SOC. I el SOC el que no ha de fer és allò que fan molt bé Infojobs o LinkedIn, perquè ja ho fan bé. El que hem de fer és formar, adaptar, ajudar els aturats a que puguin fer matx amb les empreses que necessiten treballadors.

Per tant, escoltin, tenim un repte molt important i els emplacem, hi insisteixo, a que això es faci de forma conjunta amb tot l'arc parlamentari.

Jo només vull acabar dient que dilluns a la investidura del president de la cambra de Girona, en Jaume Fàbrega, també president del consell de cambres, en el seu

discurs va dir que el problema més important que tenim les empreses ara és la falta de talent. Totalment d'acord. I deia: «No només a Catalunya; a tot el món» –a tot el món, eh? Però deia: «El que em sorprèn és que no hi ha un debat públic sobre això.» Per tant, si no fem aquest debat públic, com volem solucionar un problema tan greu com aquest? Per tant, jo els emplaço també a que fem un debat. I no demanaré ara un ple monogràfic, perquè n'hi ha molts pendants. Però, escoltin, hem de fer un debat públic sobre aquest tema. És el problema més important de l'empresariat, el més important, a part de la simplificació administrativa.

I ara sí que ja acabo, per dir que, a més a més, és un tema transversal. No és un problema del secretari de Treball ni del conseller d'Empresa i Treball; és un problema de tots, i també d'Educació, d'Universitats i de tots els partits polítics i els agents socials i econòmics.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Buenas tardes. En la interpelación, a principios de verano, tanto el *conseller* Torrent como el diputado Gibert repetían de forma sistemática que el SOC necesita transformación, modernización, proceso de adaptación. Hablaban de un gran reto, de dar respuesta y de que hace falta tiempo. Hablamos de un chiringuito que se creó con la ley 17 en el año 2002, hace veintiún años. ¿No han tenido tiempo en veintiún años, durante los cuales han gobernado ustedes y ustedes? ¿No han tenido tiempo en veintiún años de modernizar, de adaptar, de dar respuesta? ¿Cuánto tiempo les hace falta?

Porque, mientras ustedes necesitan tiempo para su chiringuito, el tejido empresarial de Cataluña se sangra. Miren, el veinticinco por ciento de las empresas catalanas tiene un endeudamiento de casi el ochenta por ciento de su capital pasivo. Las empresas y los puestos de trabajo están en riesgo, especialmente ante la situación actual de la subida de tipos de interés y la inflación.

Cataluña, en el año 2022, fue la región –la región– que mayor número de empresas perdió: salieron exactamente 935 sociedades de Cataluña. Y ahora me dirán: «Pero si usted oculta el número de las que entraron...» Pues no, no lo oculto; entraron 587 empresas, sociedades, con lo cual tuvimos un déficit de 348 empresas menos en 2022 en Cataluña. Su plan de retorno de empresas que se fugaron con el golpe de estado del Uno de Octubre está siendo un auténtico fracaso.

Y, si hablamos de datos turísticos, Cataluña es la *única* comunidad que no ha recuperado el gasto turístico de prepandemia. Podría seguir, ¿eh? ¿Y saben quiénes son los responsables? Son ustedes, del desastre del mercado de trabajo de Cataluña. ¿Y saben por qué? Pues porque se han dedicado a despilfarrar el dinero de todos los catalanes en sus delirios ideológicos, engañando a sus votantes con el objetivo, con el único objetivo de tapar sus corruptelas.

Y, señores, miren: por ejemplo, en agosto teníamos en Cataluña 338.772 personas sin trabajo; en agosto, que es cuando más trabajo hay. Y van ustedes y sacan pecho y se felicitan por los datos supuestamente mejores que en otras ocasiones, ocultando que con su reforma laboral mienten y engañan a los españoles. No hay que sacar pecho mientras haya un solo parado estructural, porque es un drama para una familia.

Miren, señores socialistas, su reforma se limita a maquillar el nombre de los tipos de contrato para engañar con los datos de las tasas de desempleo, contabilizando como trabajadores a quienes están parados. Por ejemplo, como es el caso de los fijos discontinuos o, dicho de otra manera, parados discontinuos que contabilizan como trabajadores continuos.

Lleven desde el inicio de la legislatura, todos ustedes, hablando de la reforma del SOC, algo en lo que parecen estar todos de acuerdo, excepto VOX. Miren, su chiringuito autonómico no ha funcionado, no funciona y no funcionará. No cabe reforma alguna. Léanse, por ejemplo, el informe País de la Comisión Europea de hace cuatro años, del 27 de febrero de 2019, que dice literalmente: «La Unión Europea considera ineficiente que las competencias del SEPE se deleguen a organismos regionales.»

En los presupuestos generales del 2023, bajo el lema «Por un trabajo digno y de calidad», que creo que todos estaríamos de acuerdo, se dotó al SOC de 707 millones de euros, que podrían destinarse al tejido empresarial o a crear empleo. Su ineficacia manifiesta hace que los resultados, por ejemplo, en materia de intermediación laboral, en la búsqueda de empleo por parte del trabajador y en la búsqueda de empleados por parte de los empresarios sean absolutamente deficientes. Esto es algo que vienen anunciando desde hace mucho tiempo asociaciones como, por ejemplo, Pimec. Y si le preguntan a cualquier persona que busca trabajo, les dirá lo mismo. Y si le preguntan a cualquier empresario que busca empleados, les dirá lo mismo.

De ahí la propuesta de VOX de iniciar lo antes posible los trámites para la supresión del SOC y para transferir las competencias al SEPE. VOX no puede apoyar esta propuesta, no solo por todo lo expuesto, sino porque no supone ninguna solución a los problemas tanto coyunturales como estructurales del mercado de trabajo en Cataluña. Problemas que, por cierto, ustedes han creado.

Si de verdad quieren... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Miren, acabo ya. El SOC –acabo, presidenta– es una de las causas estructurales del problema. No funciona. No sirve. Con este chiringuito, lo único que cabe es suprimirlo.

Muchas gracias.

La presidenta

Passem ara al Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, i té la paraula la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Presidenta, diputats, diputades... Avui parlem sobre el SOC, i debatrem sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya és o hauria de ser debatrem sobre llocs de feina i sobre l'accés a un treball digne per part de la ciutadania. Però és o hauria de ser també parlar sobre el model productiu del nostre país.

Ens permetran que, per començar, recordem una mica el context per entendre com ens ubiquem amb relació a l'ocupació. I és que venim d'un debat de política general on s'ha repetit múltiples vegades que hi ha més persones que mai treballant a Catalunya. Aparentment, una bona notícia. Venim d'un debat on s'ha posat en relleu per part del Govern que l'atur ha decaigut en els últims mesos, i sembla que també ho podríem celebrar.

Però hi ha una pregunta que no podem defugir. Nosaltres ens fem una pregunta, i la voldríem fer extensiva també al Govern i a la resta de grups parlamentaris. I és que quin tipus de llocs de feina i de quina qualitat s'estan oferint si a dia d'avui, malgrat haver-hi més gent treballant que mai, a Catalunya hi ha més de 350.000 persones en risc d'exclusió social o pobresa, 350.000 persones que tenen feina.

La nostra companya Roser Espelt en un article titulat «Desigualtat, inflació i els treballadors que mai no hi perden» ens ho explica d'una manera molt senzilla i molt clara, i els ho voldria llegir: «La inflació impacta amb més força en les llars que menys tenen perquè han de destinar una major part dels ingressos a la compra de béns bàsics encarits i, en canvi, els salaris dels més rics tendeixen a no veure's afectats per aquest fenomen.» Així doncs, cada vegada hi ha més gent treballant a Catalunya, però els salaris no deixen de caure en termes reals.

Des del Parlament podríem anar posant dades i més dades sobre la taula, però segurament, si posem un peu al carrer i mirem una mica més enllà, la realitat de la

vida de milers de persones del nostre país parla per si sola, i segurament l'hauríem d'escoltar molt més del que ho fem des d'aquí.

La moció ens parla també sobre el desplegament territorial del SOC, i és una idea que en abstracte a nosaltres ens podria semblar bé. De fet, som els primers defensors de la territorialització dels serveis, d'apropar-los a la realitat més immediata de la ciutadania i de garantir que responguin a les diferents necessitats del territori. El que no podem compartir, però, és un desplegament territorial del SOC tal com funciona a dia d'avui. El que nosaltres no podem compartir és l'aterratge arreu del país d'un servei que externalitza les seves funcions i les deixa en mans d'empreses privades, d'agències privades i d'ETTs. El que no podem avalar és fer extensiu arreu del territori un model que, en lloc d'enfortir un servei públic, es converteix a marxes forçades en un servei concertat, on el sector privat cada vegada guanya més terreny.

El conseller deia també, quan parlava de la modernització del SOC, que un dels instruments estratègics era precisament l'estratègia catalana per a l'ocupació de qualitat 2022-2027. I ens permetran que aquí ens hi aturem un moment, perquè aquí justament és on trobem la hipocresia. El SOC ha de fomentar l'ocupació de qualitat quan els propis treballadors del SOC són interins? El SOC ha de fomentar l'ocupació de qualitat quan el propi SOC es dedica a externalitzar algunes de les seves funcions? Doncs evidentment nosaltres creiem que no, perquè cal començar donant exemple.

Mirin, el SOC no pot ser una simple agència de col·locació. El Servei d'Ocupació de Catalunya ha de ser un agent actiu. I què volem dir amb un agent actiu? Doncs volem dir que sigui actiu en vetllar per la qualitat de l'ocupació, actiu en la diversificació de la matriu productiva, en la formació, en la inspecció i en la planificació de tota la política d'ocupació. Perquè, en definitiva, cal planificar, gestionar i redistribuir l'ocupació a Catalunya de manera global. Perquè, com a nosaltres ens agrada dir, volem treballar menys per poder treballar totes.

Finalment, sobre el darrer punt, relatiu a la publicació per part del SOC de les ofertes de treball en el sector públic, hi votarem a favor, però deixem sobre la taula el debat de les condicions laborals dels treballadors públics, perquè sabem que en aquest àmbit també hi ha encara molts deures pendents.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda. Deia en Vicent Andrés i Estellés alguna cosa així com: «No sap pilot, ni ho sap qui du el timó, / el vent que fa, i segueixen per un / antic costum els camins de la mar.» Crec que estem parlant una mica d'aquest tema, de que per un antic costum el SOC segueix fent sempre el que va fent. Parlem de la reforma del SOC, però continuem amb les inèrcies d'un «aparat» que és gran però que fa el de sempre.

I després ho veiem amb les dades. Veiem les dades d'intermediació d'un servei públic que ha de mitjançar, i veiem que no mitjança en el marge, diguéssim, que hauria de mitjançar. La majoria, la major part de la intermediació es fa a partir dels serveis privats o es fa, diguéssim, per relacions personals, amb el que pot tenir això, fins i tot, d'elements de desigualtat o de reproducció de les desigualtats, no? Per tant, necessitem una reforma del SOC.

Jo crec que la moció aquesta planteja abordar la reforma del SOC i planteja parlar també del mercat de treball. Diu: «Bé, parlem del SOC i parlem del mercat de treball.» I, per tant, parlem de territorialització del SOC i parlem de concertació social, perquè entenem que bona part de la funció del SOC s'ha de fer de manera descentralitzada en el territori, però el territori que tingui a veure amb l'activitat econòmica real, on hi han els moviments funcionals dels treballadors i les treballadores,

on es poden moure els treballadors i les treballadores, on podem detectar les necessitats de demanda, però també les necessitats d'oferta. Podem casar qualificacions demandades amb qualificacions ofertades. Podem des de la concertació, des de la implicació de les diferents parts.

I podem fer estratègies que ajudin també a trencar algunes inèrcies que a vegades es produeixen en el propi mercat de treball. Trencar inèrcies de sectors massa feminitzats, sectors massa masculinitzats, de sectors amb massa precarietat. Bé, podem trencar inèrcies des dels pactes territorials, des de la concertació social en el territori entre els agents implicats en el funcionament del mercat de treball.

I val la pena que ho fem, perquè ara les dades del mercat de treball no són dolentes. Estem en un 8,4 per cent d'atur. Hauríem de seguir aquesta senda. L'ideal seria arribar al cinc per cent, a aquell atur friccional. Tenim camí, però no són unes dades dolentes. És un bon moment per actuar –per actuar–, perquè sabem també que el mercat de treball estarà sotmès a processos de canvi, perquè hi han processos de reconversió o de canvi de model productiu que obligaran a que els treballadors canviïn de lloc de treball, de funció, de paper, de qualificació, en definitiva. I, per tant, és moment d'intervenir per veure cap a on van els canvis que s'estan produint en el món productiu i com acompanyem les persones perquè no quedin despenjades en aquest canvi. I això és bo que ho faci el SOC, garantint al màxim l'accés igualitari de tots i totes en aquests processos de requalificació i en aquests processos d'intermediació i tal, no?

Jo crec que aquest és un tema que està clar en els primers dos punts de la moció, i crec que són àmpliament compartits, espero, i nosaltres els votarem a favor. I els segons volen reforçar també la funció aquesta d'intermediació, i volen reforçar la funció d'intermediació des d'aquesta proactivitat que ha de fer també amb les empreses, que són les que han d'acabar recollint les persones treballadores. Però aquest procés de proactivitat haurà d'acompanyar aquestes persones treballadores perquè aquest procés d'inserció laboral es faci en plenes condicions, amb garanties, amb coneixement, amb qualificació, etcètera, i, per tant, que jugui aquest paper de manera proactiva amb les empreses, també amb els representants dels treballadors.

I, per últim, també el SOC no pot obviar que ha de posar també a l'abast de la seva cartera, diguéssim, de serveis les ofertes públiques d'ocupació. També és important, diguéssim, que aquesta sigui una funció que es faci, perquè no s'està fent en aquests moments. I es pot dir: «No, no, això ja és públic.» Sí, però val la pena que formi part també de l'acció del SOC.

Res més, i gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Presidenta, diputados, diputadas... Bien, preparando, revisando la moción que nos ha presentado el Grupo Socialistas y rescatando la interpelación que hizo el señor Gibert al ausente *conseller* Torrent, descubrí que realmente el impacto que tienen unas elecciones generales a finales de julio y una interpelación posterior a estas elecciones generales es, cuando menos, curioso. Fue una interpelación muy amigable, supongo que intentando no abrir heridas allá donde aún no existían. Y después de este sorprendente o ese sorprendente resultado electoral... Y me imagino que –por lo menos así lo vi– todo el relato de esa interpelación fue por cauces muy pacíficos y, por supuesto, de consenso futuro, presente y también pasado en ese momento.

Yo creo que esa interpelación un poco nos ha descrito o nos explicó o nos llevó a decir que los buenos resultados, aquellos buenos resultados que tenemos ahora mismo en el mercado laboral y la baja o el récord de tasa de paro que tenemos ahora mismo en el mercado laboral catalán eran, pues, obra de unos y de otros. Es decir, al

final fue una reivindicación del trabajo hecho por el Gobierno de España y también por el Govern de la Generalitat. Un cierto triunfalismo que se ha denunciado aquí, y que realmente esta reducción o este trabajo es un trabajo que se ha ido produciendo durante los últimos años –exactamente, se ha hecho aquí también en la última década– y que nos ha llevado a una situación que creemos que, en cuanto a tasa, en cuanto a números absolutos, es buena –es buena. Un 8,4 por ciento es una buena tasa.

Pero, si entramos en los números concretos, vemos que hay algunas situaciones que no son del todo adecuadas. Sí que coincidieron que había un número importante de desempleados en Cataluña, unos cuatrocientos mil –al menos aceptó eso–, pero que se podía incluso llegar –en un arranque de triunfalismo– al pleno empleo. Se lo dijo el señor Gibert, y espero que sea así, que lleve razón, que con la colaboración se pueda llegar a esa tasa.

Pero el problema que tenemos en Cataluña no es ese; el problema es que realmente –y se ha dicho así– no tenemos capacidad de intermediar entre la demanda, las dos demandas que existen, la demanda de empleo y la demanda de las empresas en cuanto a trabajadores, y en este caso muchas veces trabajadores cualificados. Y para eso debería estar el SOC. El SOC debería ser la herramienta de intermediación, la herramienta de orientación y, sobre todo, debería ser esa herramienta que incida en algunos grupos de desempleados, que en muchos casos son desempleados que ya superan el desempleo estructural o incluso el desempleo cíclico que puede tener un trabajador. Son aquellos desempleados de larga duración, mayores de cincuenta y cinco años, jóvenes también; en este caso hay, también, una cierta modificación, un cambio en cuanto a la especificidad de género. Yo creo que, sobre todo en estos tres aspectos, no se ha trabajado o el SOC no ha funcionado en los últimos años, desde que se creó.

Es cierto que aquí hay muchísimas otras variables. Debemos trabajar en el entorno, en el contexto de lo que significa, pues, un mercado laboral, no solamente las políticas, porque al final las políticas de los gobiernos deben crear ese ecosistema en el cual pueda desarrollarse un empleo de calidad. Yo creo que podemos incidir y estar todos de acuerdo en ello. Pero quien crea, al final, empleo son las empresas, y son ellas las que han sido..., o los grandes, digamos, protagonistas del éxito en Cataluña han sido precisamente ellas.

La reforma del SOC de la que venimos hablando durante años –y en esto sí que reconozco al señor Gibert que ha insistido durante muchos años, nos hemos encontrado en este debate en comisiones y en otros plenos–, pues, no se ha hecho, no se está haciendo, o lo que se está haciendo, de momento, no es suficiente. Creemos que, igual que pasa con la FP, la adaptación entre aquello que se oferta o aquello que trabaja el SOC como intermediación y lo que el territorio demanda, de momento, no funciona, y la necesidad que tiene una persona que está en desempleo de más de cuarenta y cinco años o más de cincuenta y cinco años desde luego que no pasa por el SOC. Si le preguntamos a quién acude cuando está en una situación desesperada, no es, por desgracia, en ningún momento al SOC.

Sobre los puntos que presenta, pues, sí, bien, me parecen bien. Vamos a votar a favor –era difícil votar en contra, realmente. Por lo tanto, votaremos a favor de casi todos, excepto el punto número 2, que es aquello que siempre el PSC suele hablar, es el consenso. Bueno, vale, consenso, pero en esta de aquí nos vamos a abstener porque creemos que al final tampoco aportamos mucho más.

Y con esto prácticamente acabaría. Sí, recordarle a VOX que...

La presidenta

Diputat...

Joan García González

Acabo, presidenta. Sí recordarle a VOX que allí donde gobiernan de momento los servicios de empleo –de desempleo en este caso, por ejemplo, el de Castilla y León– siguen funcionando.

La presidenta

Diputat, ara ja...

Joan García González

En ningún momento se han planteado eliminarlos. Por lo tanto, sean coherentes con aquello que proponen allí donde gobiernan.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Passem ara al diputat no adscrit, el senyor Antonio... (*Pausa.*) No hi és. Doncs per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Albert i Caballero. Senyor Albert, quan vulgui.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bona tarda. Som més, eh?, ara, Pol; ja som uns quants més, ja, per parlar del SOC; és correcte. Hem vingut a l'actuació final del dia, diguem-ne.

Bé, amb el company Pol Gibert hem parlat tot sovint, no?, sobre el SOC. I és veritat, vull dir, és un dels elements que sempre posa sobre la taula el Partit Socialista. De fet, a nosaltres també ens preocupa, perquè lògicament és la primera palanca que tenim en el nostre país per combatre l'atur i, per tant, per generar ocupació de caràcter públic. I, per tant, doncs, per nosaltres és una estructura d'estat i, per tant, el SOC té un paper cabdal.

I vostè sap tan bé com jo que nosaltres, bé, durant el temps que hem estat gestionant els assumptes de Treball i ara també d'Empresa, busquem donar-li una volta, perquè són estructures excessivament rígides, excessivament arcaiques, i cal iniciar processos de transformació amb molta més interlocució, amb molta més concertació, on aquestes polítiques públiques siguin polítiques no d'un govern, sinó que siguin de tot un territori, que acabin sent de tot un país. I que, per tant, en aquesta mentalitat és important que tinguem un SOC que reuneixi tots els requisits i compleixi amb tots els objectius.

I per canviar certes dinàmiques, doncs, hem d'aplicar-hi valentia, no? I, per tant, en aquest punt de vista, vam presentar també en el debat de política general una proposta molt clara de transformació del SOC, amb uns punts de major concreció. Que, per cert, no ens van voler votar favorablement. I dic «no ens van voler votar favorablement» perquè, sense cap mena de dubte, aquella proposta hi cap, i de quina manera, en una proposta de tall tan ampli com la que han presentat vostès i que, per tant, nosaltres lògicament hi donarem suport.

Però, d'altra banda, perquè moltes de les peticions que fan ja estan recollides en el nostre procés de transformació, que està engegat ja per part del Govern, i un procés de transformació que, com vostè sap, amb la Resolució 692/2023, de creació dels consells territorials del SOC, doncs, ja se li dona un impuls per tal de que aquesta interacció entre el Govern i les diferents àrees de govern..., perquè no estem parlant només de Treball; estem parlant d'Empresa, estem parlant d'Educació, estem parlant de Drets Socials, estem parlant també dels aspectes formatius, per tant, de la formació professional. Estem parlant del CIFO. Tota la representació que ha de tenir no només per part del Govern i els seus diferents ens, sinó, a més, i sobretot, i essencialment, del propi territori. Per tant, això ho compartim plenament. I de les capacitats territorials de cada una de les organitzacions que formen part dels òrgans de relació laboral que tenim en el nostre país. I, per tant, des d'aquest punt de vista, era molt necessari que el SOC tingués un paper important a l'hora de la definició d'aquestes polítiques actives d'ocupació, que ens han d'acabar permetent una major implementació i combatre molt millor les taxes d'atur.

En efecte, les taxes d'atur s'estan reduint, però alhora també estem veient com hi ha un *gap*, i hi ha un *gap* entre el tipus de formació de què estem dotant respec-

te a les necessitats que hi ha en l'empresa. I aquest *gap* encara es veu molt més accentuat quan baixem a l'espai més micro i baixem a l'anàlisi territorial. I, per tant, acabem comprovant que la solució passa per un gran acord que permeti –que permeti– l'adaptabilitat de la formació a les necessitats d'aquell territori i, per tant, també permeti l'adscripció territorial de les persones que hi han nascut, i que d'aquesta manera també puguem combatre, doncs, els problemes que tenim de desterritorialització o que podem tenir d'espais del nostre territori que no acaben tenint els fluxos poblacionals que necessitem, perquè cal generar llocs de treball, cal una ocupació de qualitat i, a més, cal generar aquest espai de confortabilitat.

Per tant, davant d'aquesta situació, el SOC és una peça principal. I una peça també d'una connexió molt directa amb el teixit empresarial i, lògicament, amb la classe treballadora, però una connexió que ha de ser estable i ben travada i que, per tant, doncs, les empreses han de tenir clar que estan davant d'un servei públic d'ocupació i, per tant, les empreses han de tenir també clar que han de generar tots els espais que siguin necessaris en la seva pròpia dinàmica i en la seva pròpia estructura interna per tal de facilitar molt més la creació d'aquests llocs de treball, no només per una qüestió merament econòmica, igual que les condicions salarials.

I, per tant, davant de tot aquest repte que hem d'afrontar, nosaltres hi donarem suport, però ens hagués agradat molt més que hagués donat suport també a la proposta que portàvem al debat de política general...

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Jordi Albert i Caballero

...perquè s'esqueia molt i molt millor que no pas la seva, que és bastant *light*.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual

302-00327/13

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la té la paraula la senyora Raquel Sans i Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Excuso el conseller, que per problemes de salut avui no pot ser aquí. Per tant, també desitjar-li una ràpida recuperació.

Avui portem a votació una moció que evidencia com les polítiques feministes i la mirada de gènere són i han de ser presents a tot el Govern, a tots els departaments del Govern de la Generalitat, si realment el que volem és una societat més igualitària. En aquest sentit, una de les principals xacres que tenim en la nostra societat són les violències masclistes, i en especial avui ens referirem a les violències sexuals.

Des de les institucions tenim, en aquest cas, el deure, i diria que també la responsabilitat, d'erradicar aquestes violències o treballar per erradicar aquestes violències. I és per això que hi hem de treballar des de tots els sentits, encara que alguns es neguin a dir que aquestes violències existeixen. Hi hem de treballar des de l'àmbit educatiu, impulsant l'educació sexoafectiva a les escoles; és imprescindible. També hem d'introduir mesures que regulin l'accés a la pornografia –aquests dies n'hem parlat

molt-, especialment per a menors de setze anys. És un tema que ha sortit reiteradament en les comissions d'Igualtat i Feminismes, que n'hem parlat moltíssim, però que, evidentment, requereix l'esforç de tots els legisladors, fins a passar també per la prevenció d'aquestes violències sexuals als espais d'oci nocturn. I, de fet, ara fa unes setmanes el Departament d'Igualtat i Feminismes, juntament amb el de Cultura, donava a conèixer una campanya per formar 1.700 professionals en cent cinquanta municipis per donar eines també de prevenció.

Per tant, entenem que la tasca ha d'anar molt encaminada a la prevenció. Ha de ser una feina molt encaminada a l'educació, on volem posar el focus, però que no podem deixar de banda la manera com s'atenen les supervivents, les víctimes supervivents, en una agressió quan aquesta agressió, malauradament, ja ha estat comesa.

I, en aquest sentit, sense ànim d'afavorir aquesta idea del terror sexual, però posant algunes dades sobre la taula per entendre la magnitud del fenomen que abordem, dir que durant els darrers deu anys la violència sexual que es denuncia a Catalunya ha augmentat un 65,5 per cent. S'han denunciat prop de 37.000 casos, s'han atès més de 26.000 víctimes i s'han detingut més de 10.000 persones. Aquestes dades, per tant, crec que fan palesa la necessitat d'abordar aquesta qüestió com un fenomen estructural i des de tots els fronts possibles, també des de l'àmbit policial, tenint en compte, a més a més, que en aquestes dades que donem hi ha una infradenúncia brutal en els delictes de caràcter sexual. Per tant, imagineu-vos, imaginin-se la magnitud de tot plegat.

És per tot això que aquesta moció el que pretén evidenciar és el suport parlamentari el més ampli possible –perquè això no és cosa d'un govern, és cosa de país, és cosa d'aquest Parlament també– de que necessitem un canvi en l'abordatge de les violències sexuals i que ha de posar el focus o ha de deixar de posar el focus en les víctimes i l'ha de posar en els agressors. I això és el que ha impulsat el Departament d'Interior, una nova estratègia que neix fruit de tres anys de feina, que serveix, com deia, per posar el focus en el control de l'agressor per part dels cossos operatius. I n'estem convençudes, que la majoria d'aquesta cambra donarà suport a aquest canvi de mirada que impulsen el Departament d'Interior i el Cos de Mossos d'Esquadra, com deia, que situa l'agressor en el punt de mira i no en la víctima.

Deixant molt clar el nostre suport, el del Grup d'Esquerra Republicana, com no podia ser d'altra manera, a aquest canvi d'estratègia i aplauint la creació de l'Àrea Central de Violències Sexuals de Mossos d'Esquadra, una unitat específica del cos que posa de manifest que la lluita contra les violències sexuals és una prioritat estratègica també per al Cos de Mossos, des del Grup d'Esquerra Republicana volem aprofundir en aquesta línia. I per això en aquesta moció instem el Govern a rendir comptes i també a compartir informació amb la resta de grups parlamentaris, entre altres, presentant un estudi en base als perfils de delinqüents sexuals identificats, el seu *modus operandi*, així com el perfil d'aquells agressors que poden ser considerats agressors en sèrie o bé agressors amb ordres europees de detenció o amb mesures cautelars, informació que entenem que serà molt rellevant a l'hora d'abordar adequadament aquesta tipologia d'agressions que afecten de manera molt majoritària les dones.

Però en aquesta moció també creiem que cal refermar el compromís, un compromís ferm amb la necessitat de no revictimitzar les dones en les intervencions institucionals i també per part dels Mossos d'Esquadra. I també apuntem la necessitat de desenvolupar actuacions de prevenció amb mirada comunitària i també de reparació.

I, abans d'acabar, voldríem agrair als grups de Junts per Catalunya i del PSC les esmenes presentades, que creiem que milloren i que intenten aportar a aquesta moció. I després, al torn de les esmenes, doncs, m'hi referiré.

I ara sí, per acabar, recordar que les dones volem anar segures pels carrers, que volem viure en llibertat sense haver de témer en els nostres espais de confiança (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ara aca-

bo, presidenta–, que en una proporció molt elevada, en un vuitanta per cent, és on es cometen la majoria de les agressions sexuals. Per tot plegat, és imprescindible que el Govern, però també que aquest Parlament, de la manera més àmplia possible, donem suport a aquest canvi de mirada que situa els agressors en el punt de mira i no les víctimes, com havia estat fins ara.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, i esperant una bona recuperació del conseller –esperem que es recuperi aviat–, té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef. *(Veus de fons.)* Perdoni, és que no l'he sentit. *(Veus de fons.)* No han fet esmenes? *(Pausa.)* D'acord. Doncs està mal apuntat. Molt bé.

Per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Gemma Lienas Massot. *(Pausa. Veus de fons.)* Senyor diputat, així... Bé, és igual. Doncs si li sembla... Perdona, senyora Lienas, però es veu que sí que havia presentat esmenes.

Sergio Macián de Greef

Lo lamento. Cosas que pasan...

La presidenta

Val més que no fem coral la intervenció. *(La presidenta riu.)* Senyor Macián, quan vulgui.

Sergio Macián de Greef

Bien, con la venia, presidenta. Gracias, porque esto me permite, entre otras cosas, hablar en primer lugar.

Miren, señores de Esquerra Republicana, déjenme que empiece por decirles que nos parece una hipocresía tremenda que hoy nos presenten esta moción cuando ustedes han votado favorablemente en el Congreso la ley del «solo sí es sí», y son responsables directos de la suelta de ciento veintiún violadores y de la rebaja de penas a más de mil doscientos delincuentes sexuales. Por tanto, pidan perdón antes de presentar ninguna iniciativa. Pidán perdón a todas las mujeres por el grave daño que les están haciendo. *(Alguns aplaudiments.)*

Y ustedes llevan gobernando Cataluña, solos o en coalición, los últimos ocho años, desde el 2016, y los datos oficiales de agresiones sexuales en Cataluña son para que se les caiga la cara de vergüenza.

En Cataluña se producen cada año el doble de violaciones a mujeres que en otras regiones de similar población, como Madrid o Andalucía –el doble. Cada año aumentan, de cien en cien, los casos de violaciones en Cataluña –755 en 2022. Y en lo que llevamos de 2023 la delincuencia sexual se ha disparado un diecinueve por ciento. Solo en los seis primeros meses del año, de enero a junio, se han producido 761 violaciones, más que en todo el 2022, más de cuatro violaciones al día. Y son incapaces de hacer autocrítica y de asumir ninguna responsabilidad.

Y, miren, yo les voy a recordar sus desastrosas políticas, que nos han conducido a ser la región de España donde las mujeres están más inseguras. Primero, una política de puertas abiertas a la inmigración masiva, a la inmigración descontrolada, a la inmigración ilegal.

La presidenta

Senyor diputat, pari un moment, si us plau. Sap i se'ls hi ha avisat moltes vegades –i aquí li faig la primera crida a l'ordre– de fer aquest tipus d'associacions de gent que pugui venir d'altres països amb violència o qualsevol tipus d'atac a una persona. Per a un bon comportament polític, de defensa del dret de les persones i del que és tenir un bon discurs sense arribar a uns límits que puguin portar a generar discurs

d'odi, li demano, si us plau, que retiri i que rectifiqui el seu discurs. Si no, el tornaré a cridar a l'ordre.

Gràcies.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta, por su cancelación habitual.

Nos avalan los datos de la consejería de Interior, que son irrefutables. El cincuenta y dos por ciento de los autores de crímenes en el ámbito doméstico y el cincuenta y uno por ciento de los detenidos por agresión sexual son aquellos que no pueden ser nombrados por la cancelación de la presidencia. (*Alguns aplaudiments.*)

Está claro que la criminalidad no tiene una sola causa, tiene un origen multifactorial, pero la investigación policial no puede obviar que el origen cultural de aquellos que no pueden ser nombrados es un ítem criminal que hay que analizar y que determina, desde luego, los usos criminales.

En segundo lugar, el fomento de esas culturas que tienen un nulo respeto por la mujer, es decir, el islamismo político. En la última década, en Cataluña se han detectado 259 casos de ablaciones genitales femeninas y ciento siete matrimonios forzados. Todos recordamos a las dos jóvenes pakistaníes residentes en Terrassa que fueron asesinadas por sus propios familiares el año pasado por querer romper sus matrimonios forzados. O hace poco ha sido condenada a dos años de cárcel la madre de una niña residente en Rubí a la que le fue realizada una ablación genital completa cuando tenía un año y medio de edad.

En tercer lugar, una política penitenciaria basada en el buenismo con los delincuentes sexuales. Y es muy grave. Al violador de Igualada que ya había agredido anteriormente a su hermana menor de edad, ustedes le sustituyen la cárcel por unos cursillos de educación sexual. Y por eso estaba en la calle y pudo volver a violar.

¿Quieren otro ejemplo? Cuando unos menores violaron en manada recientemente en Badalona a una niña, su consejera de Igualdad y Feminismos dijo que a esos menores lo que hay que hacer es protegerlos y acompañarlos.

Miren, no entienden que contra estos criminales sexuales no valen ni la mediación ni las políticas sociales, porque estamos hablando de agresiones que destruyen vidas. Cuando se ataca la dignidad de las mujeres de forma tan salvaje, lo único que cabe es la aplicación sin paliativos de la ley.

Y, miren, en su nueva estrategia, que hoy nos presentan, abundan en esos errores que nos han llevado a la penosa situación que hoy tenemos en Cataluña. Es un protocolo ideológico, que no presenta ninguna propuesta, desde el punto de vista de la criminología en la ciencia policial. Han puesto ustedes activistas de género, activistas sociales, a dirigir la política criminal en Cataluña, y así nos va, para desgracia de todos.

Miren, basta leer el primer apartado del modelo de abordaje. Se titula: «Las violencias sexuales, el epicentro del patriarcado.» El patriarcado, que es la excusa que usan ustedes para tapar sus propios fracasos y su incompetencia. Han invertido millones en políticas y en chiringuitos para combatir este fantasma, pero resulta que, cuanto mayor es la inversión en ideología, mayor es el número de agresiones sexuales.

Y no solo eso, si realmente el causante del aumento de la violencia sexual fuera el patriarcado que ustedes denuncian, desde luego, no estarían empeñados en promover esa inmigración masiva procedente de países donde el patriarcado sí es una realidad tangible y donde el respeto a la mujer y a su dignidad son inexistentes. (*Alguns aplaudiments.*) Porque para ustedes todos los hombres somos potencialmente criminales, somos machistas, somos patriarcales, salvo aquellos que vienen de fuera, que son todos seres de luz.

En fin, en resumen, pidan perdón por soltar a violadores, apliquen contundencia contra los criminales sexuales, combatan los discursos civiles y religiosos que denigran la dignidad de la mujer –combátanlos–, y cierren el grifo a esa inmigración

masiva que está afectando gravemente a la seguridad de nuestros barrios, de nuestras calles y de las mujeres en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

Ara sí que té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Abans que res, des del meu grup, volem fer arribar el nostre afecte al conseller i desitgem que es recuperi el més aviat possible.

Podem dir –sense por d'equivocar-nos– que en aquesta cambra, de manera majoritària, els grups estem d'acord amb que tenim un problema molt greu amb la violència contra les dones, la violència masclista. Des de començament del 2023 fins ara, hi ha hagut deu assassinats per aquesta raó –de dones. El 2022, set assassinats. Els Mossos d'Esquadra diuen que les denúncies per violència sexual han augmentat un vint per cent el primer quadrimestre del 23 amb relació a l'any anterior. També, durant el primer quadrimestre, han atès 1.500 víctimes i han detingut o investigat un miler d'autors, dels quals més d'un dotze per cent eren menors d'edat. Segur que també majoritàriament els grups pensen que no hem aconseguit fins ara acabar amb aquesta xacra.

El meu grup, doncs, està totalment d'acord amb el primer punt d'aquesta moció. Ens refermem en el compromís per combatre la violència masclista. Per fer-hi front, vostès posen en marxa un nou model d'abordatge, que, segons diu la moció i també el Departament d'Igualtat i Feminismes, és un model que suposa un canvi radical en l'estratègia per fer front a les violències sexuals –un canvi radical.

No és que dubtem dels coneixements de la conselleria ni de les persones professionals pròximes a Esquerra en aquesta matèria, però ens sorprenen dues qüestions. La primera és que no han fet –que nosaltres sapiguem– una avaluació de com ha funcionat el que teníem fins ara. És a dir, que no hi ha indicadors de què ha anat bé i què ha anat malament. I és absurd començar de cap i de nou –és a dir, aquest canvi radical que diuen– sense haver analitzat com ha funcionat el que teníem fins ara. La segona és que vostès plantegen un nou model sense comptar amb els coneixements de les professionals que porten trenta anys treballant en aquest tema i que en saben –els ho asseguro, en saben.

En la mateixa línia, no han volgut posar en marxa el pacte nacional contra la violència masclista que es va aprovar en aquesta cambra ara fa dos anys. Han volgut treballar al marge del que pensen altres persones, que potser tenim idees no ben bé coincidents amb les de vostès, però que tenim el mateix objectiu, que és acabar amb la violència masclista. Professionals de la salut, professionals de l'advocacia i professionals del treball social altament qualificades en matèria de violència sexual es queixen que el pla que vostès venen com a radicalment nou no té en compte la salut de manera general ni sobretot la salut mental de manera particular, que és un model que no és integrador, sinó que és restrictiu. Amb la intenció de comptar amb el parer d'algunes d'aquestes professionals, el meu grup havia fet una esmena, però no se'ns ha acceptat. I per això en tots els punts relacionats amb aquest model d'abordatge ens abstindrem.

Estem totalment d'acord amb el punt 2 d'aquesta moció, que parla de la importància de l'educació afectivosexual com a matèria curricular. Tot i que hi votarem a favor, volem insistir en la necessitat del consens en aquesta matèria, consens que hauria de passar per aquest Parlament, per aquesta cambra, i també per la societat civil, per persones expertes, com més plurals millor, i per les associacions familiars, és a dir, per les AFAs.

I caldrà també que es posin d'acord entre vostès, entre departaments del Govern. Recordo que hi havia un programa d'educació afectivosexual fet aparentment pel

Departament d'Igualtat i Feminismes, i que el van penjar al web d'ensenyament, i que el conseller Cambray va despenjar quan es va adonar que era terrible. Això em va dir ell directament.

També s'han de posar d'acord entre govern i grup parlamentari que hi dona suport. Mentre la consellera Verge culpa el Govern d'Espanya del no control de la pornografia, el Grup Parlamentari d'Esquerra ens vota en contra un punt d'una moció on demanàvem que s'avisí la gent jove dels aspectes negatius del consum de pornografia. O, per exemple, ens voten en contra la sollicitud de compareixença d'un especialista en pornografia i joves.

I també s'han de posar d'acord dins del mateix grup, dins del seu propi grup, perquè no es donin contradiccions, com que ahir la diputada Raquel Sans digués, en la presentació de la llei de l'audiovisual, que volen combatre –no recordo exactament si va fer servir aquest verb– els estereotips de gènere, cosa que vam celebrar molt. Però fa uns mesos, quan el meu grup va demanar de revisar el programa Coeduca't per garantir la lluita per desmuntar els estereotips de gènere, Esquerra ens hi va votar en contra. O sigui, una mica contradictori. Haurien de consensuar entre vostès, a més a més de amb els altres.

Hi insisteixo, actuar de manera sectària en temes que haurien de ser de consens no funciona. Per molt que organitzin les coses per deixar-ho tot ben travat abans de cedir el govern a una altra formació política, si no hi ha hagut acords en temes essencials, tot es desbaratarà.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Una bona recuperació al conseller, que avui no pot estar aquí.

Des del Grup de Junts per Catalunya, ens refermem en la necessitat de fer front als principals problemes de seguretat del país, i ens hi trobaran sempre, al seu costat. De fet, aportem a la moció una sèrie d'esmenes que tracten qüestions que creiem importantíssimes i que no es poden deixar de banda. Rebaixar els terminis per presentar-nos els estudis del perfil dels delinqüents, el *modus operandi* i si són reincidents és imprescindible per poder legislar. Hem de tenir les dades reals d'agressions sexuals i de tota la resta de delictes per valorar correctament quina és la solució que hi podem aportar i també saber quins són els principals problemes de seguretat del país per fer-hi front amb tota la força.

Com sempre, comencem la casa per la teulada, oblidant els fonaments i les parets. Llavors, li cau la teulada, i els responsables sempre són els altres. Incompleix els terminis marcats en el protocol marc, i ara ens demanen més temps per dur-los a terme. Per això, li demanàvem a les nostres esmenes rebaixar aquests terminis i acabar la feina aquest 2023.

Els proposem actualitzar la formació específica en violències sexuals de detecció, prevenció i actuació en l'abordatge, proporcionada per l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, incloent-hi una formació específica de redacció d'atestats policials en aquests delictes. L'accepten, tot dient que ja ho estan fent. I sí, consultant la informació de l'institut, existeixen dos cursos de vint hores, però considerem que en calen més, i d'una manera obligatòria i remunerada, per als equips que interaccionen amb aquests delictes.

Els demanem –i no ho han acceptat– iniciar una campanya de denúncia de fets produïts en l'entorn digital mitjançant un canal directe i fàcil a la regió policial virtual, dirigida especialment als joves, així com per mitjà del POE, dels centres educatius, oferir una formació més extensa en temes d'internet segura –què es considera un atac i com

defensar-se de l'atac. Creiem que és importantíssim treballar de manera transversal les violències sexuals i abordar el tema també en l'educació en valors. La nostra proposta, precisament, vol garantir que tot adolescent sigui conscient que tot allò que li passa a les xarxes socials o a la missatgeria instantània..., moltes vegades cal actuar i demanar ajuda. L'era digital avança a un ritme vertiginós, i està molt bé fer polítiques d'aparador de cara a la galeria perquè muden la política de l'obsequi, però donar l'esquena a aquestes realitats ja vigents provoca i provocarà en un futur problemes de seguretat importants. Entenc que la formació que els proposem fer als centres educatius no és tan brillant com regalar una copa menstrual, no té una contraprestació tangible a la societat, però garantirà la prevenció de molts delictes futurs.

L'última esmena, de millorar i agilitzar els procediments d'investigació d'aquests delictes, que no han acceptat, precisament va en la línia de facilitar a les víctimes els tràmits i els procediments i apropar-los la policia. El que fan vostès, precisament, és el contrari: allunyen aquests serveis. Un govern que abandera la proximitat a la mà fa polítiques que centralitzen i no apropen. Un exemple és el decret d'estructura, que manté l'estructura territorial sense actualitzar-la, i posa nous efectius de les noves promocions, sí, però calen moltes altres coses, a les quals s'està donant l'esquena.

L'Àrea Central de Violències Sexuals ha estat dotada, aproximadament, de seixanta agents. No seria millor reforçar amb aquests agents les unitats d'investigació bàsiques que estan a les comissaries del territori investigant els delictes comesos contra les persones, també els de les agressions sexuals? Cal abordar el tema des de les peculiaritats del territori, i molt més des de la proximitat. No m'imagino una víctima d'agressions sexuals de l'Ebre, o de qualsevol altre indret de Catalunya, havent de desplaçar-se als serveis centrals dels Mossos d'Esquadra.

No tots els territoris del país tenen la mateixa incidència en la matèria. I, per tant, abordar-ho des d'un punt de vista d'unitats centrals respon més a una estratègia de façana que a una mesura efectiva. La revictimització cal tenir-la sempre present. Per això cal tenir en compte que, d'acord amb el procediment del treball de la prefectura, de les setze modalitats d'agressions sexuals, quinze són tractades a les unitats d'investigació bàsica o àrees territorials d'investigació i una, a l'àrea central. Disposant de grups d'atenció a la víctima a totes les comissaries del territori amb una bona formació, com proposem, i coordinació amb els equips d'investigació territorials, poden donar resposta a les violències sexuals d'una manera ràpida i eficient.

Per acabar, donarem suport a la moció, però exigim al conseller treballar sobre dades i, un cop efectuada i compartida l'anàlisi d'aquestes, fer propostes per buscar-hi solucions. Una moció d'aparador, molt buida de contingut (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)—acabo, presidenta—, que hem intentat millorar i que hi donarem suport, però advertim que així no. Cal fer les coses bé i escoltar a tothom abans de prendre decisions; si no, després hauran de paralitzar tot allò que han tirat endavant. Cal treballar analitzant les dades objectivament per trobar solucions reals i efectives.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula el Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, en general, no ens estendrem molt en el comentari sobre aquesta moció. Perquè el primer que hem de recordar-li, al grup que dona suport al Govern, és que no és obligatori fer una moció cada cop que es fa una interpellació (*alguns aplaudiments*)—no passa res, no passa res si no es fa. Perquè, al final, el que veiem amb això és que vostès presenten aquí mesures que ja estan implementant i que d'alguna manera venen aquí a que els hi donem el vistic pla. I llavors... Bé, no cal sempre, no passa res, no cal.

Nosaltres, en general, votarem a favor de la majoria dels punts, perquè al final són bastant inconcrets a nivell de terminis. Els únics terminis que exposa són els de venir a presentar en seu parlamentària coses que ja estan fent, la qual cosa, doncs, evidentment, sempre hi estarem d'acord.

Però sí que volem fer èmfasi en un dels punts que parla del model d'abordatge. Vostès parlen de desplegar el model d'abordatge, que és un recull de vuitanta-nou mesures que es volen desplegar, que ja es va presentar l'any passat, i fan èmfasi en un dels eixos principals, que és la prevenció. I ens volem aturar en aquest punt, perquè per nosaltres és molt important, donades les dades d'agressions que veiem, on les agressions a menors són cada cop més nombroses, i, de fet, ara ja representen el deu per cent del total de les agressions sexuals, les comeses per menors.

Per això aquí ens en volem anar al punt 2, no?, quan parlem de reconèixer..., o proposen reconèixer la importància d'haver incorporat l'educació afectivosexual com a matèria curricular en els decrets d'ordenació de l'educació infantil i d'educació bàsica. I, sí, entenem que s'ha incorporat aquesta educació afectivosexual, però que, a la pràctica, no és una matèria curricular; és una matèria variable, és una opció que tenen els centres i el que ens estem trobant des de ja fa..., des del curs 19-20, que es va començar a implementar, és com tant el Síndic de Greuges com l'Associació Rosa Sensat, com el CAJ, com l'ENOC el que parlen, precisament, és que aquesta no obligatorietat el que està fent és que es donin situacions en què centres casualment concertats i privats escullin no adherir-se a aquest projecte, a aquesta proposta del Coeduca't.

Llavors, per nosaltres això és molt important, perquè, ja ho diem, no és només una alerta que hagi donat el Síndic de Greuges, sinó que els propis professors i docents estan alertant de que aquesta no obligatorietat està deixant una esletxa molt gran en l'aplicació d'aquesta educació sexoafectiva. Per tant, ens preocupa, tot i que votarem a favor d'aquest reconeixement que proposen, que no presentin en les seves mesures o no proposin presentar... I aquí estem d'acord –sense que serveixi de precedent– amb la diputada Lienas, quan ha comentat abans la necessitat de tenir indicadors de què és el que s'ha estat fent fins ara, si ha funcionat o no ha funcionat i, per tant, què és el que s'ha de modificar, què és el que s'ha de mantenir, etcètera.

Llavors, també creiem important que en aquesta presentació en seu parlamentària de diversos informes per part dels Mossos, doncs, també el Departament d'Educació i el Departament de Feminismes puguin fer un retorn al Parlament de com està funcionant aquesta educació afectivosexual que demanen reivindicar.

Per una altra banda, també volem reivindicar que això ha d'anar acompanyat de mesures, de recursos per als professors i els docents. És a dir, els hi carreguem molta feina, molta més feina, als professors i professores. I, per tant, entenem que les escoles i els centres educatius que han d'aplicar aquest model per la part de prevenció, en tant que el model Coeduca't, han de tenir els recursos necessaris i ser personal suficient, cosa que sabem que hi ha ara, concretament, un conflicte molt gran, no?, precisament amb totes les places de professors, tant els que s'han pogut regularitzar com els que no, com les places que han quedat vacants.

Per tant, en general, nosaltres donarem suport a aquesta moció, més que re perquè tampoc creiem que hi hagi cap qüestió supertransgressora o innovadora, però sí que permet, en aquests terminis, fiscalitzar aquests informes. Però demanem aprofundir en aquesta fiscalització, en aquesta presentació de dades, per sumar forces des d'aquí el Parlament en les coses que, d'alguna manera, aquest Govern sí que està fent lleugerament bé.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., lamentem també..., i li enviem tot l'escalf al conseller. És cert que també potser hauria sigut un bon moment perquè hi hagués la consellera d'Igualtat i Feminismes, tenint en compte el contingut de la moció.

I jo volia començar amb un tema de dades també, no? El representant de VOX ens ha explicat les dades de la conselleria d'Interior, d'agressors, entenem que per nacionalitat d'origen. Jo li vull comentar una altra dada d'aquestes, i és que el cent per cent dels agressors que surten en aquestes dades són homes. (*Aplaudiments.*) Això és el patriarcat, senyor; això és el patriarcat, que el cent per cent de les agressions sexuals siguin d'homes. Que els talibans facin que les dones d'Afganistan no puguin anar a la universitat i les nenes no puguin anar a l'escola també es patriarcat. Sí, també. Però que allà hi hagi un patriarcat molt agressiu no fa que aquí no hi hagi aquest patriarcat. Cent per cent dels agressors sexuals són homes.

I quan Luis Rubiales li fa un petó no consentit a la Jenni Hermoso, és una agressió sexual. I això també explica per què han augmentat les agressions sexuals; perquè es denuncia més, perquè el que abans era «si total només era una broma, si era un *piquito* de no res» ara és una agressió sexual i es pot denunciar. I per això ara mateix està a la fiscalia, aquest tema.

Per tant, sí, han augmentat les agressions denunciades, no tant perquè hagin augmentat les agressions sexuals, que és un tema que s'hauria d'analitzar per separat, sinó perquè les dones hem dit «prou» i denunciem més, ja no ens quedem callades i no ens quedem a casa aguantant sense denunciar. (*Aplaudiments.*)

Per tant, entrant ja a la matèria de la moció, jo, em perdonaran, però, sí que estic d'acord amb la companya de la CUP, perquè és que al final presenten unes mocions que sí, clar que les podem votar a favor, però és que són coses que ja són tan òbvies que, quan ja porten gairebé tres anys a la conselleria, tornar a dir que cal educació sexoafectiva i desplegar-la..., home, és que tenen la conselleria d'Educació des de la passada legislatura. Que més aviat sembla que el punt que han posat aquí sigui una *pullita* d'Esquerra Republicana cap a la seva conselleria d'Educació, perquè diuen «desplegar amb agilitat». Potser aquí resulta que estem tenint algun problema, perquè és que el Coeduca't està aturat –està aturat– esperant que es desplegui aquesta nova estratègia. I és que ja els hi dèiem al debat de política general: haurien de deixar de ser el Govern del «tenim un pla, tenim una estratègia, tenim un model» i passar a ser el Govern de «portem tres anys, ara ja comencem a implementar allò que hi havia al pla, allò que hi havia a l'estratègia i allò que hi havia al model, posant-hi els recursos necessaris».

I sobre educació sexoafectiva, que en podem parlar sempre que vulguem i quan vulguem en aquest Ple totes les diputades que ho considerem, més enllà del que votem en compareixences en una comissió, perquè votar en contra d'una compareixença en una comissió d'Igualtat i Feminismes no vol dir que no es vulgui parlar del porno; no, vol dir que no estem d'acord amb el perfil que ha presentat el partit que el proposa. I, com que hi ha una cosa que es diuen majories, doncs, en aquest cas va haver-hi una majoria que va fer que aquella persona no s'aprovés.

Perquè pregunto –davant la indignació del senyor Moreno–: quan el Partit dels Socialistes de Catalunya vota a la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia perquè no comparegui el senyor Omella, és perquè creu que no s'ha de parlar de la pederàstia a l'Església en el Parlament? No, vota perquè no vol que vingui aquesta persona. Quan voten en contra de que vingui el bisbe de Vic a la comissió de la pederàstia al Parlament, és perquè no volen que se'n parli? No, és perquè no volen que vingui aquesta persona.

Per tant, les compareixences es voten segons el Reglament del Parlament de Catalunya, perquè depèn de les majories. I ens sap greu, però el primer grup en nombre

de diputats al Parlament de Catalunya a vegades està en minoria i perd les votacions. És el que té la democràcia.

Jo insisteixo en la idea de que la moció està bé, hi han punts interessants, però posin-se ja mans a l'obra. Segurament, i amb la intervenció que va fer el conseller a la interpellació i amb el que s'ha pogut avançar amb Mossos d'Esquadra –i no ho desconeixem–, tindríem moltes més coses a posar per escrit, molts més compromisos concrets i aterrats a posar per escrit. Però que posin que el model d'intervenció dels Mossos d'Esquadra ha d'estar alineat amb el model d'intervenció per a tota la Generalitat de Catalunya en violències sexuals, és que és una mica *verdad de Pero-grullo*. És que és evident. De veritat creuen que cal que el Parlament els hi reforci que han de fer el que han de fer?

Jo, honestament, penso que, quan ens porten aquestes mocions, perden una miqueta de credibilitat –perden una miqueta de credibilitat– de tot el que es podria fer, de tot el que segurament estan intentant fer i que costa que es faci, com la consellera deia. Però, llavors, facin interpellacions per explicar les mesures i, en tot cas, les mocions facin-les amb coses aterrades que de veritat demostrin cap a on estan anant i el que volen fer, i no coses que són òbvies, que hem votat moltes vegades, i que sí, s'aprovarà la moció, però, això què aportarà a la lluita contra les violències masclistes?

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Bona tarda a tothom. En primer lloc, m'agradaria, en nom del meu grup, desitjar al conseller una ràpida recuperació.

Comenzaba la diputada Raquel Sans su interpellación la semana pasada citando cifras sobre agresiones sexuales extraídas de un estudio encargado por el Parlamento Europeo. Y personalmente creo que fue un acierto, porque no es habitual que llegue a España demasiada información de la actividad que se realiza en las instituciones europeas. Y al informe que mencionaba la diputada le ha seguido la aprobación de la primera directiva europea contra la violencia de género en el Parlamento Europeo, tras meses de trabajo y debate de enmiendas en las comisiones de Derechos de la Mujer e Igualdad y Libertades Civiles.

Esta directiva ahora mismo está pendiente de su aprobación definitiva en el Consejo de Europa, y es importante que termine por aprobarse, ya que agrega nuevos delitos, como la agresión sexual, la mutilación genital femenina y el matrimonio forzado, que son precisamente, pues, algunas de las cosas que denunciaba el diputado de VOX. Y por eso me he quedado algo patidifusa, porque es que esta directiva solo tuvo el voto en contra de la ultraderecha. Entonces, como decía, es importante que termine por aprobarse, esta directiva, ya que agrega nuevos delitos, estos nuevos delitos.

Entre las aportaciones a esta directiva que hizo nuestra compañera Soraya Rodríguez, de la delegación de Ciudadanos en el Parlamento Europeo, en el grupo parlamentario de Renew Europe, del que formamos parte, se encuentra la inclusión del acceso al aborto legal y seguro sin ninguna limitación en casos de violación, eliminando adiciones como «en línea con la legislación nacional» en el artículo sobre apoyo a víctimas de violencia sexual. También incluimos otros aspectos relevantes, como el monitoreo electrónico de los agresores, el control telemático de las medidas de alejamiento y de protección a las víctimas.

Así que hemos visto con muy buenos ojos medidas que contiene esta moción, que sí es cierto que, bueno, pues, es la típica moción de autobombo, pero, bueno, como lo que contiene es muy razonable, votaremos a favor. Hemos visto con buenos ojos estas medidas en relación con el seguimiento y estudio de los agresores sexuales.

les identificados, aquells que son multirreincidentes, con ordenes europeas de detención o con medidas cautelares.

En la pasada legislatura, desde Ciudadanos fuimos especialmente insistentes con el hecho de que Cataluña se integrase en el sistema Viogen, que es un sistema policial centralizado en el Ministerio del Interior destinado al seguimiento y protección de las mujeres víctimas de violencia machista y también, pues, de sus hijos e hijas en cualquier parte del territorio nacional, que lleva en España funcionando desde hace quince años. Para nosotros era incomprensible que Cataluña aún no se hubiese integrado en ese sistema ni compartiese la base de datos con el resto de policías de España. Así que cuando, finalmente, el Govern de la Generalitat firmó el convenio el pasado año con el Gobierno de España, fue una noticia..., aunque hubiera llegado catorce años tarde.

Pero, para que todos estos sistemas funcionen, obviamente tiene que haber una denuncia previa. Y, como señaló la diputada impulsora de la moción, entre un sesenta y cinco y un ochenta por ciento de las agresiones sexuales las ejerce una persona del entorno de la víctima, ya sea la pareja, la expareja, el amigo o un familiar. Y es precisamente en estos casos donde encontramos un porcentaje muy alto de infradenuncia por el miedo a ser juzgada por el entorno. Así que, pues, creemos que es necesaria más educación afectivosexual y, sobre todo, una buena atención por parte de las fuerzas de seguridad, evitando la revictimización.

Como ya he anunciado, votaremos a favor de la moción. Y me gustaría terminar mi intervención como he empezado, hablando de la Unión Europea, que poco se habla en este hemiciclo. La Unión Europea es un proyecto único en la historia de la humanidad, una alianza de naciones que han decidido trabajar juntas en pos de un futuro común. Nos ha traído beneficios incalculables: paz duradera, estabilidad económica, un alto nivel de bienestar para todos los ciudadanos. Y ha traído también consigo un compromiso inquebrantable con los derechos humanos y la igualdad de género. La Unión Europea es un faro de valores que nos guía hacia un futuro mejor.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Raquel Sans i Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Jo detecto una mica de contradicció, perquè, per una banda, tots els grups reclamen al Govern, que està en minoria, que pacti amb el Parlament, que consensui amb el Parlament, i quan el que intentem fer és, amb una moció, buscar que les mesures que impulsa el Govern tinguin suport ampli del Parlament, llavors se'ns critica. Llavors, jo detecto una mica de contradicció, però precisament, conscients de que som trenta-tres diputats i diputades –ens ho repeteixen, però en som plenament conscients–, entenem que hi ha qüestions que necessiten el màxim consens possible. I d'aquí aquesta moció, que potser els pot semblar intranscendent o innecessària –no sé com l'han qualificat–, però que nosaltres..., el que posa en evidència és aquesta voluntat de mà estesa del Govern de consensuar totes aquestes qüestions amb el màxim de forces possibles. I, per tant, celebrem, doncs, tots aquells que han expressat que hi votaran a favor.

Després, una qüestió a la ultradreta. Parlen de la llei del «només sí és sí» i que fem fora els violadors de la presó, però s'obliden sempre que el noranta per cent dels violadors no s'arribaran ni tan sols a denunciar. Aquests violadors no els preocupen, a vostès? Aquests violadors no els preocupen? No els preocupa que les víctimes no puguin denunciar? Aquesta és la nostra preocupació. I això també ens ocupa. I, per tant, una mica de responsabilitat, de llançar *bulos* i de llançar mentides. Ja n'hi ha prou. (*Alguns aplaudiments.*)

I després, quant a les esmenes, moltíssimes gràcies als grups de Junts per Catalunya i del PSC per haver presentat aquestes esmenes. Entenem..., hem acceptat

aquelles que podríem acceptar, que creiem que milloren la moció, i no hem pogut acceptar les que ens determinen uns terminis més..., no?, que es presentin dades de seguida, quan recordem que aquesta Àrea Central de Violències Sexuals de la policia és de nova creació. Per tant, donem-li un temps, que es puguin recollir aquestes dades, i tota la voluntat de presentar-les i ser el màxim de transparents possibles.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat

302-00328/13

Passem ara al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda de nou. Aviam, la moció vol situar la voluntat o la importància d'incrementar la capacitat de les administracions locals per fer acció, per actuar, no? Perquè entenem que és la més propera i la més eficient amb relació a la prestació de determinats serveis i és on sovint se'ls hi reclamen respostes i atenció per part de la ciutadania. Per tant, tenim una administració que és propera a la ciutadania i és una administració a la qual la ciutadania li demana, li reclama atenció, diguéssim, a les seves necessitats i a les seves demandes, no? Per tant, parteix d'aquesta idea, la moció: la necessitat de reforçar el paper de l'Administració local.

Posa també de manifest, la moció, que a Catalunya estem desaprofitant les nostres pròpies capacitats d'autogovern. Podem discutir si són moltes o són poques, però el que no podem discutir és que les que tenim no les estem aprofitant.

L'Estatut d'autonomia reconeix que les administracions locals són institucions de Catalunya i, al mateix temps, reconeix que tenim capacitat per ordenar i per fer una llei de finances de Catalunya que no hem fet, no? És cert –i ho sabem– que les competències en règim local i de regulació de les finances locals són estatals, però, hi insisteixo, l'Estatut d'autonomia també ens dona un marge d'actuació. Com a mínim, aquest marge d'actuació no l'estem utilitzant, i això ho posa de manifest.

Però no només no estem utilitzant el marge d'actuació per regular, sinó que tampoc estem utilitzant el marge d'actuació política que ens permetria, des de la unitat, des del consens del catalanisme polític, reclamar un model més descentralitzat, una segona descentralització que permetés que les administracions locals poguessin jugar un paper més important amb relació a les demandes de la ciutadania, no?

Sabem que tenim limitada la capacitat d'acció, però no la tenim anul·lada, no? Sabem del domini estatal sobre la hisenda local, però també sabem que els problemes que tenim són de minifundisme, són de disseny de l'organització territorial, són de manca de personal tècnic. I, en aquests tres darrers, alguna cosa hi podem fer.

En el domini estatal sobre la hisenda local, poca cosa hi podem fer; podem negociar i millorar-ho. Però, tot i que poca cosa hi podem fer, sí que tenim un cert marge de maniobra, perquè existeix també, diguéssim, capacitat per regular el Fons de Cooperació Local, entre altres qüestions de què situem aquí una proposta, diguéssim, en aquesta moció en aquest sentit, no?

Per tant, el que estem plantejant en la moció són..., o el que dèiem, la necessitat d'aquesta segona descentralització, la necessitat d'abordar que aquest nivell d'admi-

nistració formi part, amb totes les seves capacitats i competències, d'aquesta estructura institucional. Perquè avui les administracions locals tenen una estructura molt rígida i, per tant, amb poca capacitat d'actuació pròpia.

Tot i així, resulta que el trenta per cent de les despeses locals són per a activitats de caràcter voluntari, no obligatòries, que hauria de prestar l'Administració de la Generalitat o l'Administració estatal i les està fent la pròpia Administració local. El trenta per cent de les despeses locals estan aquí. Doncs alguna qüestió passa, sigui en temes de salut, sigui en temes d'educació, sigui en temes de seguretat, sigui en temes d'acció social. Competències que s'estan assumint de manera voluntària, sense reconeixement ni regulador per a la seva assumpció, però moltes vegades tampoc sense finançament, que això també genera problemes d'infrafinançament i de dèficit de les pròpies administracions, no?

Per això demanem, en primer lloc, que reclamem davant de l'Estat, davant del Govern de l'Estat, a través d'una negociació, com no pot ser d'una altra cosa, també amb la participació de les entitats municipalistes, un procés que permeti descentralitzar, que permeti transferir competències de règim local de l'Estat a la Generalitat de Catalunya. Reforcem d'alguna manera el paper que l'Estatut ja ens dona.

Situem també la necessitat d'una reforma fiscal integral. De res ens servirà fer transferències si, al mateix temps, no disposem d'una reforma fiscal integral que situï el nivell d'ingressos públics amb la suficiència necessària per prestar els serveis públics que totes les administracions haurien de fer. No es tracta de treure-li a un per donar-li a un altre, sinó de situar-les totes en el seu nivell.

Situa també, la moció, la necessitat de fer la llei de finances locals; l'Estatut ho mandata, la podem fer. I, mentre no la fem, podem actuar sobre el Fons de Cooperació Local. En aquests moments és del 0,55 per cent dels ingressos impositius de la Generalitat. Per què és el 0,55 i no és l'u per cent? Bé, doncs, en podem parlar. I aquí situem, en aquesta moció, l'objectiu d'arribar a l'u per cent dels ingressos impositius de la Generalitat. Seria passar dels 135 milions actuals a uns 200 i escaig milions actuals en el termini de tres o quatre anys.

I, per últim, situa també el debat necessari amb relació a la necessitat d'abordar també un nou model de finançament de Catalunya i un consorci tributari de Catalunya, amb les dues agències, l'estatal i la catalana, per gestionar els tributs.

La presidenta

Gràcies.

Joan Carles Gallego i Herrera

Evidentment, un nou model de finançament de Catalunya que integri també la realitat de les finances locals.

Res més i gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Bé, en aquesta moció dir que en global estem completament d'acord amb demanar un millor finançament per als ens locals. De fet, els que provenim del món municipal ho hem patit i ho estem patint. I, per tant, hi estem globalment d'acord.

Agraïm al senyor Gallego també, com sempre, la seva bona voluntat de negociar i arribar a acords, que a vegades en algun punt vol arribar a acords amb tantes bandes que és impossible que ens posem d'acord, perquè és impossible aconseguir els que veieu més, doncs, un règim encara autonomista per al futur de Catalunya i els que veiem, evidentment, la sobirania de Catalunya com a futur, no? I, per tant, arribar a sumar tots junts és complex.

En qualsevol cas, agraïm, com dèiem, la voluntat de sumar les esmenes, arribar a transaccions per poder votar la majoria dels punts a favor. En qualsevol cas, també, reiterar –ja n’ha fet esment el senyor Gallego– que, com dèiem, els ajuntaments són la darrera baula del sistema democràtic, la més petita, però és la més important perquè està més a prop dels ciutadans, no? I, per tant, segurament, en general, en aquests gairebé cinquanta anys que portem de democràcia després de la dictadura, és l’element que s’ha cuidat menys, no?, des d’un punt de vista de... Se li exigeix molt, el ciutadà exigeix molt, com no pot ser d’una altra forma, però, per altra banda, sempre els ajuntaments, a nivell del seu finançament, sempre han set els que han hagut de mendicar a l’Estat, a les diputacions, a la Generalitat o a través de la seva pròpia recaptació d’impostos. Els impostos propis de l’ajuntament, entre ells, l’IBI, l’impost de construccions, les taxes municipals, etcètera.

Als ajuntaments, a més a més, aquests darrers anys, com dèiem, hi ha hagut importants afectacions en la hisenda municipal. Des del començament dels anys 2000, a partir dels anys 2008, per ser més recents, amb tota la crisi financera i econòmica, doncs, hi ha hagut disminució de la recaptació d’impostos, hi ha hagut disminució de la recaptació de l’impost de construccions, disminució del PUOSC de la Generalitat, del Fons de Cooperació Local.

Aquests darrers anys encara més recents, com també deuen saber molts de vosstès, hi ha tot el tema de la sobre despesa per la pandèmia i l’atenció a la ciutadania que han hagut de fer, hem hagut de fer els ajuntaments o també, aquest darrer any 2022-23, els costos de l’energia –el gas, l’electricitat, la llum–, la inflació, els sobre costos amb les obres i de la contractació pública, la reforma de la plusvàlua i la reducció d’ingressos i el buit legal que s’ha plantejat.

També l’LRSAL, aquesta llei que es va inventar l’Estat que volia racionalitzar l’Administració pública, que en el fons el que fa és eliminar o acotar les competències municipals que, per altre costat, els ciutadans et reclamen, encara que no siguin competències pròpies, com defineix l’LRSAL.

També hem hagut de fer front, els ajuntaments, a un increment de població i, finalment, també als increments que el propi Estat fixa de la retribució als funcionaris i als treballadors. Per tant, tot és més despesa, però, en canvi, els ingressos no han pujat en la mateixa proporció.

A més a més, per a aquest any vinent l’Estat anuncia, com ja va sortir també aquí en una interpellació i en una proposta de resolució a la Comissió d’Economia..., hi ha la recuperació dels límits de dèficit, en què l’Estat obliga els ajuntaments a no endeutar-se, però, a més a més, a generar un superàvit del 0,2 per cent. Essent l’administració que ha reduït més l’endeutament aquests darrers anys, és ara l’administració..., se li exigeix un major esforç, amb la qual cosa això afectarà els romanents o afectarà els estalvis o la capacitat inversora.

Per tot plegat, com dèiem, completament d’acord amb reclamar major aportació cap als ajuntaments. De fet, una de les entitats municipalistes més grans del nostre país, l’Associació Catalana de Municipis, a la seva darrera assemblea general també així ho reclamava i va fer una resolució en aquest sentit, de demanar aquesta llei que la consellera anunciava també que està a punt per portar segurament aquí al Parlament a finals d’aquest any. Ja es va fer l’any passat el procés de consens, s’ha encarregat en aquests moments un informe tècnic i, per tant, que podria arribar a debat aquí. Una llei que, com ja va anunciar també la consellera, reconeix l’Estatut de l’any 2006, però que, en canvi, a nivell de l’aportació que la Generalitat haurà de fer als ajuntaments, també té el límit, el límit de la recaptació. El noranta-cinc per cent dels impostos encara els recapta l’Estat espanyol. Per això als punts 4 i 5 votarem que no.

Vostès veuen aquest negociar un nou model de finançament o un consorci amb l’Agència Tributària espanyola. Nosaltres ho veiem ja..., aquesta fase està passada. Està passada des del 2010, quan ens van tombar l’Estatut que s’havia reformat. Ara

estem ja en una fase, com ja saben, de reclamar un horitzó proper d'un referèndum d'autodeterminació, poder treballar per defensar que surti el sí i, per tant, poder tenir una administració capaç de recaptar el cent per cent dels impostos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i capaç d'administrar el cent per cent d'aquests impostos.

En qualsevol cas –deixi'm un segon, presidenta, si us plau–, amb el pressupost de debò, que el nostre diputat Canadell va presentar fa poques setmanes, la part del que va a la Generalitat d'administració local, amb el pressupost de debò, amb aquests més de 22.000 milions que ens falten cada any, s'incrementaria un divuit per cent, fins als 8.000 milions, i això revertiria en el suport als ens locals amb un més dinou per cent d'aportació, que són més de 1.200 milions d'euros de transferències directes, i els increments del pressupost municipal de cada ajuntament s'estimen en més d'un onze per cent. Per això defensem la independència, per poder ser capaços de gestionar tots aquests recursos al cent per cent.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Estem davant d'una moció que és un *déjà vu*, un tornem-hi una altra vegada, no? El meu grup parlamentari ha presentat en aquest hemicicle diverses mocions, propostes de resolució amb contingut més o menys similar al que avui presenta el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, de les quals hem aprovat gairebé la majoria.

A la darrera dècada, els nostres municipis han suportat de forma reiterada el finançament d'una part molt important dels serveis competencials corresponents a la Generalitat de Catalunya. A dia d'avui, les administracions locals són les menys dotades pressupostàriament, jo diria, dels últims deu anys.

Els ajuntaments han hagut de donar resposta, com s'ha dit aquí, a demandes urgents dels últims esdeveniments produïts, derivats de la pandèmia o de la guerra d'Ucraïna, però aquesta responsabilitat realment no és dels ajuntaments. La Generalitat té unes competències clares que no està exercint, i són les alcaldesses i els alcaldes que han de patir l'infrafinançament fent un sobreesforç que realment no els pertoca. I quan el Govern parla d'allò que anomenen «dèficit fiscal», el Govern d'Espanya envers la Generalitat..., si quantifiquéssim el dèficit de la Generalitat envers els ajuntaments per la prestació de serveis impropis, que no els hi toquen, la quantitat seria tan elevada que potser ens en sorprendríem tots plegats.

Diputats i diputades, sabem que... Sabem què passa? Que els ajuntaments –i ho hem de dir ben clar– sort en tenen, de les transferències de participació de l'Estat –ningú diu res– (*rialles*), que són les que permeten executar i tirar endavant les necessitats que viuen dia a dia, any rere any. Posem-ne alguns exemples. Aquí hi han algunes rialles, però posem-ne alguns exemples, que segur, eh?, que seran superclarificadors.

L'Ajuntament de Castellgalí –per posar un exemple d'un ajuntament petit i que en tenim aquí el seu alcalde– rep de les transferències de l'Estat *sis* vegades més que el Fons de Cooperació de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Clar, no, normal, eh? L'Ajuntament de Granollers –l'Ajuntament de Granollers– rep 21,5 milions d'euros de les transferències de l'Estat, enfront dels 550.000 del Fons de Cooperació. Això és una relació aproximada de quaranta a un. I l'Ajuntament de Manlleu, que en quedo jo representada aquí ara mateix, rep gairebé 6 milions d'euros envers els 240.000 del Fons de Cooperació, una relació de vint-i-cinc a un. Deuen entendre que això és el que ens tocava.

El món local està cansat de tantes paraules amables de la Generalitat. Necessita fets, necessita finançament, necessita que la Generalitat, simplement, eh?, faci el que ha de fer, que compleixi amb el que marca el propi Estatut de la Generalitat de Catalunya. Els ajuntaments ja no poden assumir més competències que són de la Generalitat, com, per exemple –i s'ha dit aquí–, l'habitatge, els serveis socials, la seguretat ciutadana, per posar-ne alguns exemples, eh?

Per això és necessari pactar amb els ens locals, i en el marc del Consell de Govern Locals, l'increment del Fons de Cooperació Local en els pressupostos 2024. I no parlem d'una pujada insignificant. S'ha d'incrementar progressivament fins a arribar aproximadament a 200 milions d'euros l'any 2026. Diputats i diputades, els valors actuals del Fons de Cooperació són similars –escoltin bé, són similars– als que hi havia fa ara dotze anys –dotze–, amb el govern, precisament, del Govern Montilla. Per tant, deuen poder entendre que no anem bé.

I, a hores d'ara, ja hi hauria d'haver sobre la taula, almenys, l'avantprojecte de llei de finançament local. Esquerra i Junts han governat deu anys plegats, però no hem avançat gens ni mica i, a dia d'avui, continuem tenint un govern que no governa i que no decideix, un govern que és el més dèbil de la història, el més desorientat i que no va gens bé per als ajuntaments.

Per tant, compartim realment la majoria de punts d'aquesta moció. Agraeixo al diputat que hagi transaccionat amb nosaltres la majoria de punts que hi havien a la moció. I res més, espero que passin una bona tarda.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... En primer lloc, agrair al diputat Gallego que en esta moció hagi posat damunt de la taula les disfuncions sobre el finançament local i de la Generalitat, i la seua voluntat sempre constructiva de poder arribar a consensos i acords i trobar solucions.

Miren, les últimes setmanes hem tingut un doble recordatori de les disfuncions del model de finançament. El Departament d'Economia ha actualitzat el càlcul de les balances fiscals, xifrant per al 2021 el dèficit en 22.000 milions d'euros, una xifra que suposa un 9,6 per cent del PIB de Catalunya. Gairebé el deu per cent dels nostres recursos no estaran a la nostra disposició, recursos que el sector públic deixa de tindre disponibles per a fer front a les necessitats de la ciutadania.

Els hi recordava Josep Maria Jové al debat de política general: som els quarts més rics de l'Estat espanyol, som els dotzens en recursos públics *per capita*, i som els dotzens en progrés social si analitzem les dades en los indicadors de progrés social de la Comissió Europea.

Tal com dèiem fa una setmana, a la Catalunya dels 8 milions falten 22.000 milions anuals. No és un número abstracte. Són beques per als menjadors; és gratuïtat per als zero a tres; és habitatge públic; són trens que arriben a l'hora; menys recursos per a la Generalitat, però també per al món local.

I això preocupa als partits, com Esquerra Republicana, amb vocació municipalista, que entenem que els governs municipals són la primera baula per garantir el benestar de la ciutadania i per estimular l'economia. I per a fer-ho, calen recursos, recursos que són limitats per l'Estat espanyol.

Ho va començar el PP amb la centralització de la llei d'estabilitat pressupostària i l'LRSAL per a controlar, limitar i tutelar els ajuntaments. I ho continua el PSOE quan centralitza l'objectiu de dèficit del tres per cent del 2024 i exigeix un 0,2 per cent de superàvit als ajuntaments i a les entitats locals.

És el Govern de l'Estat el responsable de la pèrdua d'autonomia política dels ajuntaments, de la pèrdua de recursos per atendre les famílies vulnerables, els autò-

noms, els petits emprenedors, els comerciants... Resumint, tots els veïns i veïnes dels municipis del nostre país.

A diferència del model de l'Estat, la relació dels ajuntaments amb el Govern de la Generalitat s'ha de basar en la cooperació, l'assessorament i la col·laboració, des de la planificació econòmicofinancera, l'accés a l'endeutament, el finançament d'inversions prioritàries a través del PUOSC. Són alguns dels exemples en els quals hem de continuar avançant, fent que la Generalitat sigui el principal aliat dels ajuntaments, implementant totes estes polítiques i millorant este finançament. I això ho hem de fer de la mà de la futura llei de governs i finances locals, de la que el Govern ja està redactant l'esborrany de l'avantprojecte, i les esmenes que els hi hem presentat van en la línia de constatar-ho.

La transacció que hem pogut fer amb lo diputat Gallego mos permet aquí certificar un ampli acord per millorar les necessitats financeres dels ajuntaments en un moment de crisi. Certament, els que haurem de quadrar els comptes per als propers exercicis dels ajuntaments ho tindrem molt complicat. I este acord mos servirà també per a poder treballar en esta futura llei de governs i finances locals per a millorar el finançament dels nostres municipis.

Hi ha hagut, però, dos punts en los que no hem pogut acordar. El primer és amb relació a la proposta que fa de la creació d'un consorci per a gestionar els tributs per part de l'Agència Tributària catalana i l'Agència Tributària espanyola. No ha estat possible acordar un text conjunt. Tampoc no li podrem donar suport.

Des de Catalunya hem de poder recaptar i gestionar tots los impostos. Per això podrem fer totes les transferències que pertoquen als nostres ajuntaments sense dependre de les que fa l'Estat, perquè la Generalitat disposarà de tots los recursos. I això és lo primer que hem de fer, perquè és l'única garantia que un consorci amb l'Estat sigui una eina per a compartir informació, no per a limitar encara més l'espai fiscal de la Generalitat.

No hem pogut acordar tampoc el punt referent al finançament. El model de finançament l'hem hagut de negociar amb lo Govern de l'Estat. I aquí podem debatre tant com vulguem. Podem arribar a grans consensos, que, després, quan anem a Madrid, desapareixen, i en tenim una mostra aquí en este Parlament. Se va aprovar un model de finançament que ja solucionava el dèficit fiscal –cent vint de 136 diputats. Un model negociat amb el senyor Iceta, que després, quan mos vam trobar a Madrid, lo vam trobar a l'altre costat de la taula. Així que millorem la feina i anem a negociar directament.

Sobre esta negociació hem estat molt clars. Vam ser molt clars ahir mateix al faristol. Volen una investidura? Nosaltres volem lo benestar per a la gent. Se negaran a acabar amb lo dèficit fiscal dels 22.000 milions d'euros anuals? Com poden acceptar un espoli que ofega la capacitat d'actuació de la Generalitat en polítiques de cohesió social per al nostre territori? Amnistia, autodeterminació i benestar de la ciutadania són los nostres punts de defensa; natures treballarem per a fer-ho possible. I aquí, diputat Gallego, serem més forts si remem tots plegats.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyors diputats. Bueno, nos hace especial ilusión que, después de tres años, en este Parlament se nos empieza a dar la razón en algunos temas, y no solo en el de seguridad.

Piden en la moción la necesidad de una segunda descentralización y de dotar las administraciones locales de competencias y recursos para atender a la ciudadanía. Esto es el ADN del modelo de estado de nuestra formación política. Nosotros defen-

demos el municipalismo. Los pueblos son fundamentales para nuestras vidas y forman y conforman nuestra nación. Nuestros pueblos son universidades para la vida en común, porque en las plazas, en las parroquias, en los mercados, en los parques, aprendemos lo más esencial, la palabra «arraigo», «confianza», «amistad», «tradicción», «cuidado de lo nuestro» y «solidaridad». Y allí descubrimos la importancia del bien común y de los servicios públicos de calidad.

Por eso nos gusta potenciar esa cercanía que, leyendo el título, propone esta moción. Todo lo contrario de lo que defienden los globalistas, porque las comunidades autónomas, lejos de acercar las administraciones a los ciudadanos, solo han servido para imponer nuevos centralismos, para exacerbar regionalismos internos que acaban en separatismo, para levantar el dinero de los españoles creando diecisiete estados y para levantar fronteras administrativas y lingüísticas dentro de nuestra nación, y también para consagrar desigualdades normativas entre españoles en temas esenciales: educación, sanidad, incluso en temas fiscales.

Y eso, leyendo la moción..., cuando empiezas a leerla, ves que no estamos en la misma línea, porque los comunistas de *comuns*, y con las enmiendas aceptadas de los separatistas, quieren que las competencias de régimen local se transfieran a la Generalitat de Catalunya. O sea, volvemos a la desigualdad y a potenciar centralizar más el poder de las autonomías. Y porque quieren incrementar los impuestos locales siempre a costa de los más humildes, que son los que realmente acaban pagando los impuestos, con impuestos verdes, que no afectan a los más acomodados y sí a los trabajadores. Es el mantra del ecologismo de hoy en día, ¿eh?, que es «menos libertad, más impuestos». Y porque cuando hablan de afectación socioambiental se refieren a la agenda 2030, que se ha impuesto sobre la realidad y necesidades de los vecinos, castigando a productores, pymes y ciudadanos de todos los municipios de todo el mundo local, con zonas de bajas emisiones, que coartan la libertad; con impuestos y tasas verdes, que arruinan nuestro campo, y con leyes climáticas, que nos impiden explorar y explotar nuestros propios recursos para no depender del extranjero en cuanto a soberanía energética.

Y, finalmente, mezclan temas, y lo que parecía una moción para que los municipios tengan más recursos y acabar con el centralismo de las autonomías, nada; se asocian nuevamente con los separatistas y plantean más financiación para las autonomías y su obra disgregadora. Y que la Agencia Tributaria de Cataluña siga su expansión en contra de la hacienda de todos, rompiendo la igualdad entre españoles. Es una pena porque el título era muy prometedor, y la verdad es que lo cogía con muchísima ilusión, pero al final los comunistas lo que tocan lo estropean.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... És evident que tot el que suposi una millora del finançament dels ajuntaments, tot el que suposi una descentralització administrativa i una major autonomia local ens semblarà bé, ens semblarà molt millor del que tenim ara. Però, sap què passa, senyor Gallego? Passa que en aquest marc autonomista, en aquest marc de l'autonomia, esperar millors de l'Estat, això ja no s'ho creu ningú. Aquí no ens hi trobaran.

El nostre marc no és l'autonòmic; el nostre marc... I els recordem que el municipalisme ha sigut un dels motors més actius de la reivindicació independentista, aquesta que conjumina els drets nacionals i els drets socials, perquè als municipis hi han nascut les consultes per la independència i ens com l'Associació de Municipis per la Independència, que van ser claus per al referèndum del Primer d'Octubre..., els hi recordo: 778 municipis de 947, 3 diputacions, 38 consells comarcals.

I és també al municipalisme combatiu que neixen les xarxes per la gestió de l'aigua pública, per l'economia social i solidària, pel dret a l'habitatge i per tants drets socials. Perquè la política local sempre és la primera trinxera on es fa front als reptes més urgents per sostenir la vida i el planeta i on es pateixen amb més duresa les injustícies que aterren per les decisions que es prenen des de dalt i també on neixen les innovacions més valentes.

Però anem per parts. Mirem aquesta moció, que, sincerament i escoltant algunes de les coses que han dit i escoltant també la portaveu del PSC, la senyora Moreta, em sembla una mica el joc dels disbarats, eh? Perquè mirin que vostès volen millorar el finançament i les competències, però a la seva moció no toquen cap dels punts més determinants que a dia d'avui condicionen les competències i el finançament.

Vostès no parlen ni del dèficit fiscal estructural que pateix Catalunya –això ja els hi han dit altres grups, aquests 22.000 milions que se'ns deuen i que no arriben–, però és que tampoc parlen en aquesta moció de la llei d'hisendes locals. I vostès no parlen de la llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Evidentment, per descomptat, no fan cap esment del 135 de la Constitució –l'article 135 de la Constitució–, que és d'on emana aquesta obligació de pagar primer el deute i no poder fer servir els romanents per donar serveis públics quan es necessiten.

I, és clar, per això jo deia lo del joc dels disbarats, perquè hi ha un punt que diu que hem d'impulsar una reforma fiscal integral de l'Estat, que l'Estat ho impulsi. I, escolti, si jo no vaig equivocada, vostès han estat governant a l'Estat, no? Vostès i el Partit Socialista. I durant aquest temps que han governat ni han millorat la llei d'hisendes locals perquè hi hagués un millor finançament per als ajuntaments, ni han millorat la llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera perquè millorés el finançament dels ajuntaments. Llavors, de què estem parlant, si us plau? De què estem parlant? Perquè ara veurem què passarà. Sí, molt bé, vostès han suspès des del Govern les regles fiscals que han sigut vigents pels estralls del covid. Però quan s'acabin, què passarà?

Per què no han aprofitat mentre han governat per fer tots aquests canvis? Per què aquesta moció, per exemple, que canvia les taxes de reposició? Per què no parlen de com faran les taxes de reposició als ajuntaments, o com els augments salarials que determina l'Estat dels funcionaris, que això repercuteix a tots els pressupostos municipals de tots els ajuntaments, no van acompanyats d'una millora de finançament? Bé, i tampoc no vull parlar del fiasco que ha representat tot el tema de les plusvàlues després de la sentència del Tribunal Suprem, que aquest és un tema que encara a dia d'avui no hi han posat solució.

Per això no deixa de ser..., no? Vostès fan una proposta dins d'un marc espanyol i capitalista, que ara mateix suposa una llosa a nivell legal i burocràtic i econòmic als ajuntaments dels territoris dels Països Catalans. Per nosaltres només la independència i un programa de sobirania i una institucionalitat alternativa poden superar el marc actual.

I, per tant, el sentit del nostre vot serà una abstenció en tots els punts, excepte en el 4 i el 5, perquè en aquest 4 i el 5 està clar que el camí no és negociar molles amb l'Estat, sinó que és prendre'ns el pa sencer. Vostès presenten un punt com si aquí no hagués passat res, com si aquí no hi hagués un conflicte entre Catalunya i l'Estat. Ara pactarem un consorci fiscal i aquí tan amics, i aquí ens hem oblidat de tot. Doncs no, senyors, aquests vots, aquests punts nosaltres els votarem en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Bé, doncs, tornem a parlar del món local i les seves problemàtiques, i al centre de tot hi ha una realitat evident, que l'experiència de tots aquells

que han conegut i que coneixen el món local deixa patent aquí. Però al voltant d'aquesta realitat hi han hagut dos debats més o menys coherents –un d'ells no tan coherent– sobre aquesta.

És una realitat que el món local assumeix competències que no són seves. Per tant, el primer punt, quan parla de dotar les administracions locals de competències..., no, les administracions locals no volen més competències, no les volen; el que volen és la seva partida de finançament adequada. No estem en contra, nosaltres, de que realment moltes de les competències que actualment estan exercint els ajuntaments siguin precisament els ens locals, els més propers al ciutadà, qui millor les puguin realitzar. Però hem de tenir un debat sobre això, i aquest debat, que, per cert, ja es va obrir el 2016 i es va tancar el mateix 2016 –bé, el 17, exactament, amb tot el que va passar a Catalunya–..., doncs, aquella voluntat i aquell debat sobre els governs locals va quedar en res. Continua parat, continua aturat i continua sense una solució. Per tant, aquesta proposta que ens porten vostès té altres dèficits, i no el dèficit fiscal, sinó altres dèficits molt clars.

Crec que vostès al final no acaben d'entendre molt bé quina és la jerarquia també de competències que tenim a Espanya, i estan governant Espanya, però no les acaben d'entendre. Jo crec que hi ha una part, almenys el punt 1 que vostès proposen aquí, doncs, que és inviable. Hi han altres punts que per nosaltres també són inviables, perquè són molt complicats d'implementar. El que hem de millorar, el que hem de fer és tenir un debat obert no només a Catalunya, sinó a tot Espanya, sobre com s'han de finançar els ens locals, realment, com s'han de finançar. I totes les reformes que s'han fet els últims anys no han estat les més adequades. I continuem, doncs, trobant notícies cada dia als nostres mitjans sobre impagaments d'ajuntaments, sobre la incapacitat moltes vegades de gestionar els serveis més bàsics de molts d'aquests ajuntaments.

Continuem. Al final diem que hi ha dos debats. Un era el debat de si fer una reforma de forma adequada, i alguns punts d'aquesta reforma, doncs, es poden implementar i poden servir d'alguna cosa. Hi ha algun d'aquests punts que vostès proposen... Nosaltres, evidentment, no estarem a favor o no volem estar a favor de tenir més pressió fiscal, que és el que vostès demanen al punt 2. Podríem parlar, com diuen al punt 3, d'impulsar un nou sistema institucional local a Catalunya, bàsicament que el que sí que hem de fer és una reforma territorial a Catalunya. Almenys sí que ens hauríem d'asseure. El nostre model territorial a Catalunya, doncs, no té cap sentit. No té cap sentit que tinguem un nivell administratiu com són les vegueries, que no funcionen, que no funcionaran mai mentre tinguem les diputacions. I, per tant, aquest desgavell de capes institucionals i administratives a Catalunya no suposa precisament una millora de serveis als nostres ciutadans.

Hi han altres propostes com vostès tenen aquí. Aquí ens han portat una esmena que al final han transaccionat per millorar el Fons de Cooperació Local, que són això, és el que és, tots ho sabem. Sempre deia que el Fons de Cooperació Local, almenys a la meua ciutat, només serveix per pagar els semàfors, que és..., la llum dels semàfors –la llum dels semàfors– en una ciutat com Sabadell. Per tant, això és el finançament que rebem de la Generalitat. Però és que, a més, la Generalitat, quan parlem de competències, ens acaba, d'alguna forma..., no diré la paraula «robar», però possiblement s'hauria d'explicar d'aquesta forma, o extreure. Doncs bona part dels serveis que hauríem de pagar de forma adequada, de forma competencial, l'Administració autonòmica, doncs, l'acaba sofrint, com passa amb les escoles bressol, els ajuntaments.

Per tant, nosaltres no entrem..., no pensem que sigui una mala idea, doncs, aquesta reforma del fons. Tampoc creiem que siguin una mala idea algunes propostes que vostès portaran aquí; altres les votarem, evidentment, en contra.

I sobre l'altre debat que tenim a sobre la taula sempre del dèficit fiscal, aquesta tornada al 2012 que tenen vostès..., inclús avui s'ha parlat ja d'espoli fiscal un altre cop. Han parlat d'espoli fiscal, acabaran dient que «España nos roba» i tornarem un altre cop a aquest debat impossible d'entendre.

Pensin vostès com podrien tenir aquest superàvit de que vostès parlen si, com vostès diuen, en una Catalunya independent estiguéssim fora d'Espanya, però també de la Unió Europea; segurament això no passaria.

Per tant, tinguem un debat serè, tinguem un debat lògic, però aquest, evidentment, no és el debat ni és la voluntat del que hem portat avui. I, per tant, tornarem a passar pàgina un altre cop sobre aquesta gestió dels ens locals.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

I, per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, agrair les esmenes del Partit Socialista de Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Junts. Retòrica a banda, crec que ho heu posat fàcil per poder transaccionar. Evidentment, no en el sentit que m'hagués agradat; ja sabeu que a mi m'agrada consensuar-ho tot. Però déu-n'hi-do, en el que crec que hem trobat punts de coincidència.

Coincidim amb que el model d'administració local actual té rigideses i que cal actuar-hi. Ens creiem que cal reforçar el poder local i les hisendes, com a part del marc institucional de Catalunya. I, per tant, estem coincidint també amb que hem de reclamar més competències i hem de fer la llei de finances locals. Coincidim, en definitiva, que podem fer coses en aquesta línia.

És cert que, tot i coincidir, podem divergir; podem divergir en l'horitzó, si l'horitzó és la independència o és la sobirania en un model federal. I a vegades aquesta divergència ens fa que en el camí ens puguem quedar aturats.

I aleshores jo llegia la Pilar Parcerisas, amb una poesia que es diu «Agenda del temps». Diu: «Hi ha coses que queden perdudes a les agendas dels temps. Què val allò que no hem fet?» Clar, a mi el que em preocupa és què val allò que no hem fet, les agendas perdudes, aquelles coses que podríem fer i no fem esperant un futur llunyà que mai no arriba. I, mentrestant, el ciutadà, la ciutadana, se'n sent, pagant els costos de la nostra inacció política.

Crec que, més enllà de les divergències que puguem tenir en el futur i en l'horitzó, sí que hi han espais de trobada que el catalanisme polític, aquell on cabem la immensa majoria d'aquest arc parlamentari, podríem fer avançar si anem plegats a demanar un nou model de finançament que superi l'infrafinançament actual, que superi el dèficit fiscal. Si abordem una forma de poder recaptar els impostos a Catalunya a través d'una figura consorciada que permeti superar les dificultats que tenim, podem avançar. És simplement qüestió de voluntat política i de saber que per arribar a l'horitzó hem d'anar caminant. Si no, què val allò perdut?

Res més. Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior

302-00329/13

I passem ara al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Celebrem aquesta setmana un ple ordinari després del que vam celebrar, el debat de política general, on es va constatar, i no només per part de Junts per Catalunya, que l'actual és un govern que continua sense disposar d'una majoria..., de la confiança d'una majoria parlamentària que li dona suport. I això genera a voltes una acció de govern que és feble, insegura i amb una manca de previsibilitat. Llegeixo textualment el que es va aprovar.

I aquesta constatació, lluny de satisfer-nos, ens concerneix i ens amoïna. I avui, amb la millor de les voluntats, volem posar-hi una miqueta de remei en un aspecte concret que ens ocupa en aquesta moció, que són les delegacions de la Generalitat a l'exterior.

Des del nostre punt de vista, l'acció exterior d'aquest Govern ha estat erràtica. I deixeu-me que m'expliqui: un dia ha dit blanc, un altre dia ha dit negre, i això acaba transmetent la sensació d'una gestió grisa.

Al principi d'aquesta legislatura es va assumir, com no podia ser d'una altra manera, i validar la gestió de la consellera Alsina i la seva xarxa de delegacions. Després, quan van assumir vostès la conselleria, van decidir congelar les delegacions, malgrat que van fer servir l'expressió «consolidar», és a dir, van dir que no n'obririen de noves.

Un cop fet aquest anunci –per això amb un viatge del president Aragonès per Amèrica Llatina–, es va anunciar l'obertura d'una nova delegació al continent americà sota el nom de «la delegació del Govern als estats andins». Però, per contra, van aparcar –i ahir s'hi feia referència– la delegació catalana a Israel, malgrat tenir l'aval per poder-la obrir. Per això avui presentem aquesta moció.

Ho hem dit en multitud d'ocasions: mentre no siguem un estat, hem d'actuar amb mentalitat d'estat. L'acció exterior ha de ser un mirall del que és Catalunya i una finestra per projectar Catalunya al món. Necessitem que l'acció exterior sigui un altaveu nítid i clar per a Catalunya, i, per descomptat, no podem desafinar o anar amb sordina.

I per això creiem que ens cal una estratègia consensuada per a la xarxa de delegacions del Govern, i més ara que ha finalitzat l'estratègia de «Més Catalunya al món» del 2022. Cal fixar un nou rumb, i no es pot fixar un nou rumb sense planificació i sense un consens. I per això avui som aquí.

Faig un parèntesi amb un exemple. Hi ha una disparitat gran entre les oficines d'Acció i les delegacions del Govern. Les dues estructures proporcionen una projecció internacional molt gran, però cal que es reforci l'acció exterior com si fos una xarxa conjunta.

Catalunya necessita projectar-se. Volem donar resposta a les necessitats i els reptes dels catalans del món; volem ser influents arreu; volem contribuir també als grans reptes globals com a nació europea que som i com a nació que defensa tots els drets civils, individuals i col·lectius.

Creiem –i segur que vostès també ho creuen– que l'acció exterior d'un país, d'una nació, s'ha de fer amb mirada llarga, mai pot quedar supeditada i que, per tant, necessitem també una acció exterior sense tuteles.

Mirin, aquests dies es parla molt de l'amnistia. I la fi de la repressió té moltes cares, i una d'elles és deixar de tenir també una acció exterior en llibertat condicionada o vigilada, encara que a vegades ens ha semblat que al vigilat ja li anava bé. Si hi ha una cosa en la qual ens podem posar d'acord, sempre és en construir per a Catalunya una acció exterior potent i de primer nivell. Som exigents amb el Govern perquè volem tenir la millor acció exterior i també perquè som exigents primer amb nosaltres mateixos. Saben també que, quan ha calgut, ens hi han trobat i que, si volen, ens hi continuaran trobant.

L'acció exterior, com l'acció de govern, ha de ser consensuada i, per tant, ha de comptar amb el suport majoritari del Parlament. Però no perquè sí, sinó perquè li

donarà més fortalesa, més seguretat, més previsibilitat que si només compta amb el suport de trenta-tres diputats. Està clar que el Govern està sol a Catalunya. Deixin d'anar sols pel món i donin seguretat en tot allò que pactin fora de la frontera, i així es podrà fer realitat també a Catalunya. Per part de Junts per Catalunya, mà estesa total.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Consellera... Bona tarda a tothom. Avui debatem aquesta moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior. En primer lloc, voldria agrair al diputat Rius la bona entesa. Hem pogut parlar de les esmenes que ja hem registrat i n'han acceptat la majoria. N'han acceptat tres de les quatre, i després em referiré a aquesta esmena no acceptada.

Des d'Esquerra Republicana compartim la importància i la necessitat d'una acció exterior catalana forta; també la importància i la necessitat d'aquesta xarxa de delegacions a l'exterior. Si bé sobta, si més no, que ara estiguem debatent aquest punt, que sembla que és plenament compartit entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, que seria –de fet, ho diu textualment el text de la moció– «considerar les delegacions catalanes a l'exterior com aquelles representacions que tenen la missió de projectar Catalunya a la comunitat internacional com una nació». I, de fet, no hi podem estar més d'acord.

Però, en canvi, no fa ni una setmana, el mateix grup parlamentari, Junts per Catalunya, es va abstenir al debat de política general a un punt de la nostra proposta de resolució que precisament parlava d'aquest aspecte de delegacions. I deia així: «Potenciar la xarxa de delegacions del Govern a l'exterior a través d'una estratègia i estructura que permeti consolidar-la i reforçar-la, així com ampliar-la, per arribar a cobrir més territoris, sempre d'acord amb criteris rigorosos per actuar amb la màxima utilitat als interessos de Catalunya.» I vostès s'hi van abstenir. I ara sembla, una setmana després, que sí que vulguin apostar, reforçar i potenciar aquesta xarxa de delegacions catalanes. I entenc que o fa una setmana es van equivocar en el sentit del vot, o precisament és que el vot responia a altres conjuntures. Crec que és aquesta segona opció.

Un altre punt que volíem esmentar, com he dit al principi, és aquest punt número 5 de la moció que vostès presenten. Nosaltres vam presentar una esmena que no ha estat acceptada, i fa referència a que vostès diuen que s'ha de consensuar la política exterior del Govern al Parlament. Però saben que és el Govern qui fixa el pla de govern. I, de fet, demà hi ha la compareixença de la consellera a la comissió d'exterior per debatre el pla estratègic d'acció exterior, i no es sotmetrà a votació, perquè així ho diu el propi Reglament del Parlament. I, de fet, jo no recordo en cap moment que la consellera Alsina ens demanés suport parlamentari per tirar endavant la seva estratègia. I no oblidem que és el Govern qui governa, qui té legitimitat i la responsabilitat de prendre decisions que consideri oportunes per assolir els objectius. I en aquest cas un dels objectius en matèria d'acció exterior és reforçar i consolidar aquesta xarxa de delegacions.

I clar que s'ha de fer treballant amb el consens, escoltant el Parlament, la societat civil organitzada... Perquè, com més consensos hi hagin, sempre molt millor. Però per això ho torno a repetir: l'anterior consellera, la consellera Alsina, que és del seu grup, del seu partit, va fer cas omís, per exemple, de la resolució que va aprovar aquest Parlament, per exemple, amb el tema d'Israel i Palestina. Allò..., el consens tampoc li va agradar aquí. *(Alguns aplaudiments.)* Gràcies, Najat. *(Rialles.)*

L'acció exterior es fa amb el lideratge del Govern de la Generalitat, respectant, com sempre, els consensos. I, sigui com sigui, nosaltres sabem que l'acció exterior que té aquest Govern és ambiciosa, és un compromís. Els números són evidents. Tenim un rècord de presència arreu del món: vint-i-una delegacions a l'exterior. No és només qüestió de planificar, sinó de dotar-les de recursos. De fet, el pressupost de 2023 és el pressupost més alt de la història del Departament d'Acció Exterior.

I és que, a més, hem de tenir en compte la Catalunya sencera. Una de les esmenes, precisament, que vam presentar era en aquest sentit. Al nostre país, la nostra acció exterior va molt més enllà, i quan projectem Catalunya no només hem de projectar Barcelona, sinó també Lleida, Girona o Tarragona, on també hi ha un personal consular, hi han empreses, hi han actors internacionals i peces clau per a la cooperació catalana.

Per últim, reivindicar que continuarem treballant per l'acció exterior i per portar Catalunya al món.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez Ibáñez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats... Bé, el debat, molt bé. Anem a la moció. Què diu la moció? Primer paràgraf: «El referèndum de l'U d'Octubre marca un punt de no retorn i aquest camí de l'independentisme fins la constitució de la república catalana.» No és el nostre discurs en matèria d'acció exterior.

Segon paràgraf: «L'acció exterior catalana ha d'anticipar aquest país independent pel qual treballem.» Nosaltres no treballem per un país independent. No. Nosaltres no. Vostès segurament sí; nosaltres no. Per tant, costa molt votar uns punts d'una moció que diuen que, per tot això, volem desenvolupar les delegacions d'acció exterior; o sigui, es volen desenvolupar les delegacions d'acció exterior pel referèndum, per la república, per la independència. Doncs molt bé, amb nosaltres que no hi comptin.

Jo agraeixo, eh?, la intervenció que ha fet la diputada Balsera, perquè no ha fet èmfasi en aquests punts que diu la moció; ha parlat d'altres qüestions. Però sí que m'hagués agradat..., desmarcar-se d'això, perquè nosaltres tenim el compromís de la conselleria que no s'utilitzaran les oficines d'acció exterior per a tot això; tenim aquest compromís de que això no es farà. Es miri com es miri, aquest no és el nostre model de què han de fer les delegacions d'acció exterior i per a què serveixen aquestes delegacions.

No, no és el nostre model, perquè és que, a més a més, no és el que diu la llei. La llei d'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, aprovada per majoria en aquest Parlament, no diu això. I si vostès volen canviar el que diu la llei, facin-ho, però han de canviar la llei. No han de presentar una moció subsegüent a una interpellació; canviïn la llei, i les delegacions faran coses diferents. Però, ara com ara, el que han de fer les delegacions és el que marca la llei, i punt.

Per què es fa aquesta moció? Sí, jo m'ho imagino, eh? Per aquesta carrera, aquesta batalla entre Junts i Esquerra a veure qui és més no-sé-què. Molt bé. No és la nostra guerra, no és la nostra batalla, no ens interessa, tot i que de vegades hi han elements molt divertits en les seves intervencions –no és la nostra guerra– per veure qui és més no-sé-què. I l'acció exterior de la Generalitat necessita consens, no entre dos grups parlamentaris, eh?, entre el conjunt de grups parlamentaris d'aquest Parlament.

I, per tant, votarem en contra del punt primer i del punt segon, i ens abstindrem als punts tercer i quart. Votarem a favor del punt cinquè. Per què? Doncs perquè és

l'únic punt que ens deixa espai, al Grup Parlamentari Socialistes, per dir el que pensem en matèria del que han de fer les delegacions d'acció exterior, demanant aquest debat en el Parlament i aquest consens en el Parlament. Com a mínim hi podrem dir la nostra, com ara: no estem d'acord amb el que esteu plantejant.

Hi insisteixo, eh?, m'agradaria que... (*veus de fons*) –ja ho sé, ja ho sé, consellera–, però sí que m'agradaria..., desmarcar-se d'això, desmarcar-se de la independència, de la república. No, no, no. Entenguí'm: dir que les oficines d'acció exterior han de servir per a això no és el que hem parlat, no és el que hem consensuat, no ho és; es miri com es miri, no ho és. I si és així, posa en risc la posició del Grup Socialistes respecte a tota la resta, per exemple, la llei aquesta del cos de funcionaris d'Acció Exterior. Si això ha de servir per a això, es posa en risc tot això. Espero que no sigui així.

Per tant, hi insisteixo, votarem a favor d'aquest punt, que és el punt cinquè, que permet el suport majoritari del Parlament a l'hora de parlar d'aquests temes. I, en qualsevol cas, agraïm la capacitat de negociació per part de la senyora Balsera, com del senyor Rius, del Grup Parlamentari de Junts, i la facilitat que ens han posat i la comprensió de la posició del nostre grup parlamentari. Res més.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidenta. Señora *consellera*, señoras y señores diputados... La moción que hoy nos presenta Junts supone un ataque directo a la Constitución y a las competencias reconocidas en el Estatuto de autonomía de nuestra región. Una moción que pone sobre la mesa la voluntad manifiesta del separatismo de ocupar cuantas instituciones sean necesarias con tal de alcanzar su único objetivo político: la ruptura de España y la convivencia en Cataluña. En este proceso, ni les importa ni les ha importado jamás quebrantar la ley, instrumentalizando las instituciones para que estas respondan exclusivamente a sus intereses políticos, en demasiadas ocasiones delictivos.

En el texto que hoy nos presentan piden sin ningún tapujo que la red de embajadas de la Generalitat, que la Generalitat ha desplegado alrededor del mundo, abandone ya definitivamente sus funciones estatutarias y abracen, con todavía más desfachatez, la misión de propagar las mentiras del separatismo, presentando a Cataluña como un sujeto político independiente ante la comunidad internacional. Ya ni siquiera hacen el esfuerzo de esconderse, y someten a votación esta moción, cuya parte expositiva anuncia que la acción exterior de la Generalitat debe anticipar la independencia por la que trabajan ustedes hasta que alcancen la república catalana.

Señores diputados, esto no es hacer acción exterior, esto no es trabajar por los intereses de Cataluña; así no van a lograr ningún tipo de inversión ni presentar Cataluña como un lugar atractivo en el mundo. De hecho, todo lo contrario, van a espantar al resto de la comunidad internacional. Lo que están haciendo, esto, es una auténtica ilegalidad; lo que están pidiendo es malversar fondos públicos destinándolos a actividades contrarias a la ley, que atentan contra la unidad de acción política internacional marcada por el Estado, socavando de esta manera la soberanía de nuestro reino.

Desde VOX lo llevamos denunciando desde que entramos en este Parlament: hay que dismantelar la red de embajadas ilegales que ha desplegado el Govern alrededor de todo el mundo y cerrar definitivamente la consejería de Acción Exterior, devolviéndoles estas competencias al conjunto de los españoles. Los complejos y la desidia de los anteriores gobiernos de España han permitido que el separatismo destinara durante décadas cientos de millones de euros a su campaña golpista in-

ternacional; en el corriente ejercicio, más de 105 millones de euros del presupuesto público.

El bipartidismo es responsable de que hayan logrado llegar hasta aquí y presentar a calzón quitado esta moción infame pidiendo el apoyo del Parlament para que avalemos la ilegalidad de un *govern* que da la espalda a los catalanes negando su atención en asuntos más elementales y gastándose su dinero en sus intereses sediciosos. Nada de esto hubiese sido posible de no haber contado con años de bipartidismo, que, con tal de mantenerse en el poder, se han rendido ante los separatistas concediéndoles nuevas competencias, y permitieron que sentaran las bases de las estructuras de estado separatistas. Tras la aplicación del artículo 155, el Partido Popular tuvo la oportunidad de ponerle fin, a la internacionalización del golpe de estado. Sin embargo, por sus prejuicios, y por mal de todos los españoles, perdieron la oportunidad histórica de ponerle punto final, a esta empresa golpista.

Señores diputados, durante los años posteriores al golpe, tuve el honor de formar parte de la delegación española de VOX en el Parlamento Europeo, junto a nuestros aliados de los conservadores y reformistas, y les he de confesar que me entristeció profundamente el desinterés de muchos eurodiputados españoles, incluso de las propias instituciones nacionales, que no supieron estar a la altura de las circunstancias y no hicieron nada por frenar el golpe y parar la propagación de su relato falsario.

Hoy en día, el separatismo tiene la gran suerte de contar con Pedro Sánchez en la Moncloa. Y, mientras el Partido Socialista siga al frente del Estado, el golpe seguirá vivo en Cataluña, y contará con la falsa oposición del señor Illa, avalando y blanqueando todas sus políticas. Sin embargo, con lo que jamás van a poder contar es con el apoyo del pueblo español, que, como ha demostrado históricamente, es capaz de estar a la altura de las circunstancias defendiendo aquellas banderas que sus dirigentes han abandonado. Ahora también, junto al pueblo español, está VOX, y ya les aseguro que nosotros no vamos a renunciar a ninguno de nuestros principios. Y, tal como hoy nos oponemos aquí a su política golpista internacional, nos opondremos este domingo en las calles de Barcelona, junto a miles de españoles, que no estamos dispuestos a permitir que aquellos que atentaron contra la unidad nacional sean amnistiados por un presidente corrupto.

Nos vemos en la calle. Y ¡viva la unidad de España!

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Una política exterior catalana? Una diplomàcia pública catalana? La resposta, indubtablement, és sí. Efectivament, volem una política exterior, una política internacional catalana i una diplomàcia pública catalana. És una qüestió fonamental en qualsevol procés de construcció nacional i d'assoliment de sobirania.

I, efectivament, volem que sigui una política internacional, una política exterior pròpia, sense tuteles, sense la tutela de l'Estat espanyol, però també sense altres tuteles, també amb sobirania respecte a la Unió Europea o respecte a l'OTAN o amb sobirania respecte a uns actors polítics que en aquests moments tenen molt pes i molt poder, cada dia més, en l'escena internacional: les grans corporacions financeres. També volem una política exterior sobirana i sense tuteles respecte a tots aquests actors internacionals.

També, en conseqüència, una política exterior no tutelada que tingui una mirada ampla, una mirada estratègica i no condicionada a clixés preestablerts, per exemple, respecte a l'actual conflicte a Europa, Ucraïna. Estaria bé, per exemple, de tant en tant, escoltar veus tan autoritzades com la de Brasil o com la del president Lula, pel que fa a quins poden ser els camins de resolució d'aquest conflicte, entre altres veus.

És a dir, eixamplar mirades, eixamplar visions per ser un actor polític, un actor internacional que vagi més enllà del que són els clixés i els límits actuals, i pugui fer una aportació efectiva i positiva a una nova geopolítica, una nova geoestratègia internacional en favor de la pau, dels drets col·lectius dels pobles i de la justícia social i ambiental a nivell global.

I també, per tant, cal parlar d'una política exterior amb valors propis, amb referents propis i, com acabo de dir ara, basada en els principis de l'internacionalisme, de la solidaritat, de la defensa dels drets humans, dels drets col·lectius, del feminisme, de l'ecologisme, a nivell mundial i a escala global. Volem ser un actor internacional que promogui tots aquests valors i principis per assolir una transformació global, com he dit, basada en els principis de la justícia social i ambiental globals.

I, òbviament, això també ens portarà a que un pilar fonamental de la nostra política exterior sigui la cooperació al desenvolupament, que un aspecte fonamental de la nostra diplomàcia pública sigui aquest internacionalisme que s'expressa a través de la solidaritat internacional i de la cooperació al desenvolupament.

I, efectivament, tot això, per poder-ho dur a terme, per poder-ho assolir, requereix estructures i recursos com el que té qualsevol estat i als quals nosaltres ni hi volem renunciar ni hem de renunciar-hi. I això vol dir comptar amb la diàspora catalana a l'exterior, amb les fortes comunitats i moviments i associacions catalanes a l'exterior; comptar amb l'exili, òbviament; desenvolupar un cos diplomàtic propi –en aquest sentit, ja tindrem ocasió de parlar-ne, però avançar cap a un cos funcional propi per a política exterior pot ser un avenç–, i, òbviament, per descomptat, desenvolupar ambaixades, desenvolupar oficines a l'exterior, estructures diplomàtiques a l'exterior per defensar tots aquests principis, valors i objectius que acabo de plantejar i per desenvolupar, en condicions d'igualtat amb els altres estats, una diplomàcia pública efectiva i també diferenciada.

És per això que votarem a favor dels punts d'aquesta moció que van en aquest sentit, a potenciar i a reforçar aquesta estructura. Però en properes ocasions en aquest Parlament –segurament aviat, a propòsit d'altres mocions– ja tindrem ocasió de discutir-nos respecte a quines són les prioritats i funcions i objectius d'aquestes oficines. Avui votem que sí al desplegament i al reforçament d'aquestes oficines. Properament tindrem ocasió de parlar i també de reforçar la idea de crear un cos diplomàtic de treballadors públics i treballadores públiques per reforçar aquesta actuació. Però, òbviament, segurament tindrem alguns desacords importants respecte a quins són els objectius i les prioritats d'aquestes delegacions a l'exterior.

Efectivament, en un proper ple probablement tindrem, per exemple, l'ocasió de parlar d'Israel i de Palestina, d'apartheid, de sionisme, de colonialisme i, per tant, de quina ha de ser la nostra posició, a través també de les nostres oficines, en aquests conflictes i amb relació a aquests conflictes. Tindrem ocasió de parlar de l'OTAN i quin és el nostre paper internacional en la resolució dels conflictes, entre altres coses. Però això serà un altre dia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Els hi haig de confessar que no hem acabat d'entendre aquesta picabaralla entre Esquerra i Junts per les delegacions per després acabar posant-se d'acord en la moció i transaccionar-ho, eh?

Entenem que potser Junts necessitava desmarcar-se per reivindicar la feina de la consellera Alsina, una feina que nosaltres tampoc trobem gaire a faltar. De fet, ens n'alegrem bastant, que algunes de les tendències apuntades no hagin tingut continuïtat, com la de dir que les resolucions que aprova el Parlament estan fora de lloc, se-

gons o en funció de les trucades i pressions rebudes de lobbys externs. Almenys ara estem d'acord que el mandat del Parlament hi té molt a dir i a fer sobre el paper del desplegament de les delegacions a l'exterior.

No entenem massa aquesta aparent picabaralla, com tampoc vam acabar d'entendre gaire l'objectiu de la interpellació de Junts sobre les relacions amb Israel. I, de fet, ens amoïna bastant cap a on pot derivar i l'aparent acord i consens mostrat per la consellera.

Volem recordar que la Resolució 399/XIV del Parlament de Catalunya, sobre la situació a Palestina, de 22 de juny de 2022, està encara plenament vigent i que aquesta resolució, pel que fa als seus acords, deia de forma nítida –i cito textualment–: «El Parlament de Catalunya demana al Govern, i es compromet al seu torn a fer el mateix, que ni doni cap suport ni presti cap ajuda o assistència que pugui contribuir a mantenir la situació dels territoris ocupats.»

Per tant, li demana que utilitzi totes les eines possibles dins de les seves competències per garantir, d'una banda, que les autoritats israelianes implanten als territoris ocupats les recomanacions dels informes d'Amnistia Internacional i Human Rights Watch i, de l'altra, que els drets humans es posen al centre de tots els acords bilaterals i multilaterals amb les autoritats israelianes, amb la diligència deguda per assegurar-se que no contribueixen a mantenir un sistema equivalent a l'apartheid.

Per això no té cap sentit prioritzar Israel per posar-hi una delegació del Govern de la Generalitat, justament pel que vostès han transaccionat al punt 1, que la xarxa de delegacions a l'exterior ha d'estar sota la tutela del Govern i del Parlament de Catalunya.

I el Parlament de Catalunya ha dit molt clarament, amb una majoria de més del seixanta per cent, que, fins que Israel no respecti els drets humans, el dret humà internacional i les resolucions de Nacions Unides, aquests temes han d'estar al centre de totes les relacions amb les autoritats israelianes i amb l'Estat d'Israel.

Per això, perquè posen a votar una cosa, però després en diuen una altra de diferent, ens posicionarem amb una abstenció en aquest punt.

Pel que fa a la resta, hi donarem suport, perquè ens sembla important que hi hagi una definició de quines són les tasques i prioritats de les delegacions catalanes a l'exterior. I creiem que han de ser eines també de suport a la cooperació al desenvolupament, per exemple. Un dels moments on Catalunya ha tingut més reconeixement internacional va ser quan el 2017 es va impulsar la creació de delegacions tècniques de l'Agència Catalana de Cooperació i els delegats seien de tu a tu amb la cooperació belga, holandesa, alemanya, francesa a totes les taules d'harmonització de la cooperació internacional, a les taules impulsades per les agències de Nacions Unides. Aquesta estratègia després es va abandonar, amb les retallades del pressupost de cooperació, i es van tancar moltes d'aquestes delegacions.

Una de les principals eines per portar Catalunya al món és la cooperació al desenvolupament, precisament. I amb l'augment de recursos a què el Govern s'ha compromès amb el pla director –tot i que nosaltres ho posem en dubte, si m'ho permeten–, els països prioritaris de la cooperació catalana haurien de ser també prioritaris en l'estratègia de desenvolupament de la xarxa de delegacions, en la relació amb les comunitats catalanes a l'exterior amb les entitats que hi treballen des de Catalunya.

L'estratègia d'acció exterior que demanen ha de tenir en compte que la principal despesa en acció exterior de la Generalitat és –i així ha de seguir sent– la cooperació al desenvolupament, i que és des d'aquí on es pot fer més incidència també en l'àmbit multilateral, per exemple.

Per acabar, comptin amb nosaltres per al desplegament d'una xarxa de delegacions que tingui en compte les resolucions del Parlament, sí, i que la seva actuació tingui com a criteri l'enfortiment dels principis democràtics i els drets humans que formen part del pa de cada dia. Delegacions, sí, però no a Israel, si us plau.

Gràcies.

La presidenta

I ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. *Consellera...* La llamémosle «derechona separatista» nos presenta hoy otra de sus mociones extremistas con las que refuerzan su argumentario partidista con el que pretenden que comulgue el conjunto de la sociedad catalana, el conjunto de la ciudadanía de Cataluña. Como hemos visto, contará con el apoyo entusiasta tanto de la autoproclamada izquierda separatista como de la extrema izquierda separatista.

Bien, quieren que comulguen, el conjunto de los ciudadanos de Cataluña, con sus dogmas y, si no lo hacen, si no comulgan con sus ruedas de molino, que se apañen. Ja s'ho faran. El talante predemocrático de Junts queda plasmado en los dos párrafos que sirven de introducción, aunque también se les ve el plumero en los puntos concretos que se someterán a votación, en los que se insta al Gobierno de la Generalitat a seguir por la senda de la deslealtad hacia el Estado del que forman parte consubstancial, mal que les pese. Al menos será así mientras el PSOE no acabe de perder el norte y reniegue del ordenamiento democrático vigente, modificándolo por la puerta de atrás a la chita callando. Crucemos los dedos.

Para que quede claro, en referencia al primer párrafo de su preámbulo, para Ciutadans, como para la mayoría de catalanes demócratas que no participaron en la charlotada del U d'Octubre, en 2017 no se celebró ningún referéndum, aunque es posible que marcara un punto de no retorno hacia la decadencia de la comunidad catalana a manos del separatismo, todavía gobernante.

En todo caso, sí que marcó una decadencia notable para la antigua Convergencia, que sigue sin levantar cabeza y que está en manos, actualmente, del prófugo que en su residencia de Waterloo vive a cuerpo de rey, muy republicano él.

Por ahora y por fortuna, su pretendida república de *fireta* está muy lejos de ser una realidad, aunque les pueda parecer que el ahora proclamado candidato a la investidura se lo va a poner fácil y van a poder seguir con la matraca.

El segundo párrafo de su preámbulo deja más claro que lo que se pretende con las delegaciones de la Generalitat en el extranjero, sin excepción, es suplantar y contraprogramar siempre la política exterior del Gobierno de España. Utilizan la *expressió «acció exterior»* para mantener las apariencias. Pero la mera lectura del párrafo deja patente que lo que en ella se practica es política exterior, para la que la Generalitat de Catalunya no tiene competencia alguna.

Nada nuevo bajo el sol y ahora, como antes con el PP, que nunca dijo nada para no molestar, lo tienen fácil, probablemente mucho más fácil ante las necesidades personales del candidato Sánchez, que cuenta con su concurso para seguir atornillado en la Moncloa.

Entrando en los puntos que se someterán a votación, el punto 1 deja claro que lo que ustedes llaman «red de delegaciones en el exterior» no son más que meros instrumentos de propaganda partidista, que, lejos de realizar una acción exterior que facilite la proyección internacional, por ejemplo, de las empresas catalanas, está empeñada en proyectar una mala imagen de España y la quimera del «*som una nació*». ¡Que ni por asomo, oigan!

El punto 2 nada tiene de sorprendente: la matraca de la *nació* que fundamenta su acción política en supuestos principios democráticos, con la consiguiente invocación de derechos civiles y políticos. Esos derechos civiles y políticos que vulneran sistemáticamente a los ciudadanos catalanes que son y quieren seguir siendo respetuosos con el ordenamiento democrático que marca las reglas del juego. Esas reglas del juego que, por cierto, ustedes se pasan, sin lugar alguno, por salva sea la parte.

Por cierto, el derecho de autodeterminación no aplica en Cataluña, por más que ustedes prediquen lo contrario a su parroquia.

El punt 3 nos arroja llum sobre la estratègia de intentar vendre la moto separatista que practica la Generalitat tant en el si del cos consular present a Barcelona com entre les comunitats i els organismes internacionals amb seu a Catalunya. Per fortuna, la majoria d'aquests organismes internacionals, a pesar de l'esforç derrochador de la seva propaganda, té clar que el separatisme català no és més que un moviment populista al qual és millor no fer-li cas. Els paral·lelismes del populisme separatista amb el trumpisme són patents i, sense dubte, no són la millor carta de presentació internacional.

En aquest sentit, l'acció continuada de Ciutadans en l'àmbit de la Unió Europea no se la fa fàcil al separatisme, com, per cert, quedà clar amb l'expulsió de Convergència –entonces ja PDECAT i ara Junts– de ALDE Party en un consell polític extraordinari en el qual tingué l'honor de participar en representació del meu partit i que es celebrà a Brussel·les el 27 d'octubre de 2018.

Com és lògic, votarem a tot el que no. Si continuen fent política exterior, serà gràcies a l'oposició del espantapàjaros que practica el PSC i per la permisivitat negligent del Govern d'Espanya. En cap cas ho faran en el nostre nom. Nos mantenim, com sempre, com el far permanent dels demòcrates a Catalunya i en el conjunt d'Espanya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, presidenta. En el poc temps que hi ha, en primer lloc, i respecte a les esmenes, per descomptat, agrair a la diputada Balsera que les esmenes que ha presentat estic convençut –i ho dic de cor– que milloren el text.

Em sap greu la del punt 5. I també vull explicar l'abstenció del debat de política general. Al debat de política general, ens vam abstenir en la proposta que va portar amb relació a potenciar aquesta xarxa de delegacions perquè per descomptat que creiem en aquesta xarxa de delegacions, però creiem que s'ha de consensuar amb majories parlamentàries. D'aquí que posem aquest punt 5 –d'aquí que posem aquest punt 5.

Què més? Al PSC, al senyor David Pérez, que sempre li haig d'agrair molt la franquesa, agrair-li també el vot favorable en el darrer dels punts per forjar aquestes majories parlamentàries. Sí que dir-li una cosa, vull dir, jo..., aquest compromís que vostè ha citat que tenia amb la consellera Serret de que amb les delegacions no s'ha de poder parlar de la defensa dels drets civils i polítics individuals i col·lectius, entre els quals el dret a l'autodeterminació, a Junts no ens concerneix. Això també deixi'm que l'hi digui. No crec que sorprengui a ningú que li digui això.

Agrair també als comuns el vot que han fet favorable. També li haig de ser honest; ha fet més referència a la moció que vindrà la setmana que ve que no pas a la d'avui. És a dir, que la setmana que ve no sé si farà un *regreso al futuro* i parlarà de la d'avui. Estarem una mica atents a veure com va.

A Ciutadans, a VOX i al PP, agrair-los la franquesa i que insisteixin en l'error. Les majories d'aquest Parlament són clares: hi ha un cinquanta-dos per cent de ciutadans que volen que Catalunya esdevingui un estat independent, que volen poder exercir el dret a l'autodeterminació, elecció rere elecció en aquest Parlament de Catalunya. I, per tant, agrair-los molt, diguem-ne, això, que insisteixin en l'error.

I ja està, res més.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa de la cultura en català

302-00330/13

I passem el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa de la cultura en català, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Des de Junts per Catalunya presentem avui aquesta moció de defensa de la cultura catalana. Dèiem a la interpellació de finals de juliol que parlar de cultura és sempre prioritari i que en els moments que vivim és una necessitat i una urgència de país. I avui ho reiterem. Posar en el centre les polítiques culturals sempre és oportú: llengua, cultura i identitat com a tot, com a motor d'un país que malda per protegir les seues essències malgrat tots els atacs.

Enmig d'aquesta onada repressora, amb els primers punts d'aquesta moció volem un mandat parlamentari clar de rebuig a la censura i de compromís amb la llengua catalana, la llengua aranesa i la llengua de signes catalana i amb la cultura, així com un suport explícit als alcaldes de la Catalunya Nord que defensen de manera aferrissada el dret de l'ús del català en els plens municipals.

Països Catalans, una vegada més us diem que els de Junts per Catalunya hi som. I volem un posicionament clar perquè el país siga bastida amb una estratègia clara i amb recursos per afrontar tots els embats d'aquest tipus. Per això demanem en aquesta moció el compromís de la consellera perquè comparega a la Comissió de Cultura per explicar el desenvolupament del grup de treball per actuar per la diversitat i la llibertat d'expressió que ha creat el Govern amb quinze equipaments culturals. Al setembre hi havia anunciada una segona reunió i no en sabem res.

Si s'ha de fer una estratègia, ens necessitem tots. Nosaltres ho volem conèixer de primera mà i hi volem ser amb la voluntat de contribuir-hi en positiu, sobretot per posar-nos dempeus davant d'aquesta voluntat aniquiladora i inquisidora que alguns fa anys que intenten, es diguen d'una manera o d'una altra, o sota unes sigles o sota unes altres.

La iniciativa «Som més fortes que la censura» està bé, ja ho vam dir. Necessària, perquè les revistes són força cultural i llegat de país. Són, com ja vaig dir, una estructura d'estat. I hem de fer el possible perquè aquests materials tan valuosos i interessants com els que tenim no desapareguen. Però només amb un suport declaratiu no n'hi ha prou. Cal un suport econòmic perquè puguin resistir amb força. I des d'aquí ens adrecem a l'APPEC, a l'associació de publicacions periòdiques en català, perquè compten amb el nostre suport per ajudar-los a canalitzar tot allò que creguen oportú.

Hem de tenir la capacitat de teixir xarxa des de les institucions, com ho fa la ciutadania i com ens ho demostren en múltiples ocasions. Cal treballar junts per la llengua, per la cultura i per la identitat de manera sincera, perquè enfortir-la, la llengua, o enfortir la cultura o enfortir la identitat és un deure de les institucions catalanes i hi hem de ser tots. Per això també avui ens comprometem a garantir els drets culturals i lingüístics dels ciutadans de Catalunya i a treballar conjuntament amb els altres territoris de parla catalana. Deu milions de catalanoparlants tenim drets que cal respectar i tenim el deure de lluitar sempre contra la minorització interessada que pateix la nostra llengua, que no és minoritària, que és minoritzada i cal deixar-ho sempre ben clar.

Avui també esperem que el Parlament vote favorablement, a través del punt 4 de la moció, a l'impuls de la declaració de Palma, rubricada el 2017 pels governs català, valencià i balear, perquè és imprescindible per seguir exercint força tractora des

de Catalunya, malgrat alguns canvis polítics desoladors. Fa uns mesos vam presentar aquest mateix text com a esmena a una moció d'Esquerra, que va ser rebutjada, i avui esperem que veja la llum, perquè fomentar circuits i fer xarxa de difusió en tots els territoris és imprescindible, i així ho volem constatar.

I, també per anar acabant, cal posar en el focus, una vegada més, el pacte nacional per la llengua. Cal despertar-lo en tots els sentits de la paraula. I durant aquest darrer trimestre s'ha de materialitzar. No entenem el retard, tampoc la inacció i tampoc l'espera. I, a més, hem de poder conèixer de manera detallada l'anàlisi i l'avaluació de les cent mesures pel català amb un retiment de comptes al Parlament per evitar que un tema cabdal siga només un gran anunci amb poca concreció.

Per últim, atenent la demanda del Conca, que es va expressar de manera molt clara en el seu informe anual, cal revisar, actualitzar i planificar la legislació cultural catalana i aprovar, abans del 31 de gener de 2024, els avantprojectes de llei del patrimoni cultural immaterial de drets culturals i planificar un calendari amb les lleis pendents amb prioritat a la del patrimoni cultural de Catalunya.

I acabo, presidenta. Em permetran que siguem escèptics a tanta activitat que ha de fer el departament en tan poc temps veient-li la trajectòria. I per això avui volem tenir un mandat parlamentari que ens done força i propostes de compliment. Perquè no oblidem que tenim la sort que la cultura a casa nostra mai no dorm, malgrat tots els obstacles que troba. I, fent un viatge cap al ric cançoner dels Països Catalans, cal que el departament siga una cançó de gresca, que esperona i anima, no que siga una cançó de bressol, que, malgrat ser preciosa, ja sabem amb quina finalitat es canta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Cultura catalana és aquella que s'expressa i se sent, la que enriqueix el calendari també festiu de Catalunya, la que fan entitats i associacions, empreses culturals, creatives, creadors i creadores, la que mostra la nostra diversitat cultural, la dels 8 milions de persones que conformen aquesta terra de benvinguda.

També voldria aprofitar –i ja ho ha fet abans la diputada Sales– per fer un clam, un clam de defensa a la cultura de «no a la censura». Defensem la cultura que es fa en llengua catalana, és clar que sí. També la que es fa en altres llengües oficials, inclús en textos de clàssics que estan sent retirats de les programacions escèniques per on governen PP i VOX. Donem suport des del nostre grup i en aquest Parlament a la denúncia que fan els professionals de la cultura, que demanen que s'aturi la censura, que es deixin de vulnerar drets fonamentals i democràtics, com fan els governs de la dreta i de la ultradreta, anul·lant espectacles, festivals, concerts o retirant de les biblioteques públiques llibres d'editorials catalanes com Comanegra a municipis de la Comunitat Valenciana.

Som i serem al costat de la professió, dels treballadors i de les treballadores de les arts escèniques i visuals, de la creació i de les empreses culturals i creatives, que pateixen tancaments i aquelles que encara lluiten. També ens reafirmem en el nostre suport al pacte pel català per intentar revertir la situació actual de l'ús social i cercar-hi solucions. Amb tot, veiem que la Secretaria de Política Lingüística va tard. Avui també recordem incompliments en el pla normatiu del Departament de Cultura, com també recollia l'informe del Conca presentat recentment.

La cultura ha d'avançar amb lleis noves i superar les actuals, que són dels anys noranta. S'ha d'assolir el dos per cent del pressupost de la Generalitat destinat a cultura i s'ha de mirar de governar amb mirada llarga, planificació, intuïció, mà estesa a tots els sectors, diàleg, amb ampli consens; també en cultura, que és el quart

pilar de l'estat del benestar. I el govern alternatiu ja treballa en un nou document per establir les bases del sistema cultural de Catalunya, que necessita tenir una llei de drets culturals al més aviat possible per garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura per a tothom, també per als més vulnerables. I el Departament de Cultura ha de presentar un calendari i una planificació d'aquestes lleis pendents, prioritzant, des del nostre punt de vista, la llei de patrimoni cultural de Catalunya, que superi la vigent, que és del 1993.

Voldria agrair a la diputada Sales la seva disposició a dialogar, a acceptar les nostres aportacions, a escoltar-nos, a recollir-les a la moció, a la que donarem suport a continuació.

I, per acabar, voldria dir que avui hem debatut sobre una moció que reclama enfortir la cultura i la llengua com un deure. Hi estem d'acord. Però, mirin, durant els darrers deu anys l'enfortiment de les polítiques culturals no ha estat una prioritat; no va ser una prioritat dels governs de la Generalitat. Alguns exemples. Van tancar, el curs 2011-2012, els espais de benvinguda educativa als municipis de l'àrea metropolitana amb més població nouvinguda, on l'alumnat rebia bona acollida, valors cívics, llengua, coneixements en llengua catalana i cultura. Van eliminar pràcticament totes les aules d'acollida a l'educació primària i secundària a les escoles públiques. Els professionals de la llengua i de cohesió, els coneguts com a personal LIC, van haver de marxar, a contracor sovint, de les escoles per anar a fer feina de despatx.

Els plans educatius de l'entorn que s'havien posat en marxa durant els governs dels presidents Maragall i Montilla van passar a dotació zero d'aportacions de la Generalitat el curs 2011-2012 i on no van desaparèixer va ser perquè els ajuntaments van assumir la despesa en solitari. Recordem que aquests plans estaven centrats en el coneixement de la llengua catalana, la cohesió social, les competències bàsiques i el reforç a la comprensió lectora. I el mateix li va passar al Consorci per a la Normalització Lingüística, que va patir retallades, que moltes d'elles encara no s'han revertit. De fet, hi han ajuntaments, alguns d'ells representats per regidors i alcaldes i alcaldesses, que no tenen encara cap dotació del Departament de Cultura per a aquests centres de normalització lingüística.

Per tot això, creiem que ara val la pena que donem suport a pactes, mesures i mocions en aquest Parlament per defensar la llengua catalana, però no hem d'oblidar d'on venim. El Partit dels Socialistes sempre ho ha tingut clar. Als nostres grups municipals, als ajuntaments on governem, ho hem defensat sempre: Santa Coloma de Gramenet, l'Hospitalet, Mataró, Mollet, Granollers, Cornellà. Només n'és un exemple. I ara pensem que, amb l'acord de pressupostos del 2023, també hem fet un pas endavant en les polítiques de suport a la llengua catalana.

Moltes gràcies per aquesta moció. Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Compartim el contingut de la moció. Parlar de cultura, parlar de llengua catalana és prioritari i també és una urgència. La llengua catalana és la columna vertebral de la nació, de la nostra nació, però també és el principal instrument que tenim per a garantir la cohesió social, per a garantir l'equitat i per a garantir la igualtat d'oportunitats. I, per tant, defensar la llengua pròpia, així com defensar l'occità, l'aranès a l'Aran o defensar la llengua de signes catalana no va contra ningú. De fet, malgrat que alguns s'obsessionin a creure-ho, el que va és de defensar aquells instruments que garanteixen equitat, cohesió i la nostra manera d'entendre i de viure el món.

Per això votarem a favor d'aquesta moció que ha presentat Junts per Catalunya, i esperem que pugui aglutinar el màxim de suport perquè és d'aquells àmbits, l'àm-

bit de la cultura, però especialment l'àmbit de la llengua catalana, un dels àmbits on hem sigut més capaços i capaces de construir consensos, i esperem i creiem que ha de seguir sent així. Agraïm també la bona predisposició per tal de negociar i arribar a acords i poder transaccionar aquells punts, bàsicament de matís, que hem pogut acabar incorporant.

Amb relació al contingut de la moció, des del nostre grup parlamentari coincidim amb el rebuig a les agressions lingüístiques i a la censura que estem veient, que s'ha vist en els darrers mesos ja, especialment al País Valencià i a les Illes, de la mà dels governs de dreta i extrema dreta, del govern de PP i del govern de VOX. Des de les revistes infantils als concerts o espectacles culturals cancel·lats, l'eliminació del català com a requisit en l'Administració o el qüestionament acientífic de la unitat de la llengua catalana. Reiterem una persecució malaltissa d'aquells que no els agrada que es parli, que es pense o que s'escrigui.

Com hem fet en diferents ocasions, com, per exemple, en una moció també que vam presentar el nostre grup parlamentari al juliol, reiterem el suport d'Esquerra Republicana als alcaldes i alcaldesses de la Catalunya Nord en la seva defensa de l'ús del català en els plens municipals. I, a més, ja que parlem de la Catalunya Nord, volem celebrar la recuperació de la delegació de TV3 i de Catalunya Ràdio a Perpinyà deu anys després del seu tancament.

Però, a més d'aquesta imprescindible solidaritat i de rebuig de la censura, que és evident i que és necessari que fem també des d'aquest Parlament de Catalunya, doncs, també és temps de poder desplegar i seguir impulsant aquelles accions positives i valentes, com està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya, per millorar l'ús social del català en una situació complexa, després, de manca d'acció ambiciosa durant anys. Estem treballant per millorar aquesta situació de la llengua catalana, analitzant i observant la seva situació i l'ús en la societat i, per exemple, millorant i avançant a través d'aquestes cent mesures –abans se n'ha parlat– per a impulsar el català en tots els àmbits.

Per cert, en el segon balanç que es va fer al juny –ja queda lluny ara–, doncs, d'aquestes cent mesures, seixanta-tres estaven ja en un estat d'execució avançat i dotze ja havien estat finalitzades, i totes, en el seu cas, iniciades. Per tant, és bo que tota aquesta informació pugui ser traslladada aquí al Parlament i compartida a la comissió corresponent.

També altres mesures reforçant els continguts en català a les plataformes digitals: més producció, més doblatge, més subtitulació en llengua catalana i augmentar-ne la presència a les principals plataformes. O també una inversió del Govern, una inversió a través dels pressupostos de la Generalitat aprovats en aquest Parlament, que estan servint per reforçar l'aposta, per exemple, pel públic infantil i juvenil dels mitjans de comunicació públics. I deu anys després del tancament del 3XL, que va deixar una generació sense accés a continguts en català, s'ha renovat la plataforma del Super3, SX3, i ara els continguts infantils de la Corporació Catalana de Mitjans són líders en audiència entre els més petits del nostre país.

I, és clar, l'impuls legislatiu, efectivament, que hem fet des del Parlament quan ha calgut defensar el model d'escola catalana o que ha de venir. Compartim la necessitat d'aquestes lleis. D'algunes se n'han parlat: la llei de drets culturals, per a garantir, doncs, aquests drets a tothom; la llei del patrimoni cultural immaterial. I aviat arribaran en aquest Parlament perquè seran aprovades pel Govern.

I entre tota aquesta tasca em vull aturar en un projecte cabdal, que és el pacte nacional per la llengua. És important aprovar-lo, aprovar-lo ja. Està, doncs, pendent de que es pugui fer aquesta tardor mateix i, per tant, que es pugui desplegar. És i serà una gran eina de país, que ha tingut un treball conjunt entre institucions, grups polítics, societat, un compromís ferm i generant consensos. I els consensos moltes vegades costen. Ni ha estat adormit, ni ha estat aturat, ni ha estat guardat en un calaix; s'ha estat treballant i serà una gran notícia de país que es pugui aprovar ben aviat.

I, així mateix, reiterem el nostre compromís amb la defensa del català i reforçament dels llaços entre els territoris catalanoparlants. També ho vam aprovar en una moció d'Esquerra Republicana al juliol passat: seguir treballant amb coordinació. De fet, ara serà diferent, més amb entitats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), no en coordinació amb els governs de les Illes i del País Valencià –acabo, presidenta–, però sí que celebrem la iniciativa que prové de tots aquests anys i que, per tant, caldrà seguir treballant-se també a través de la Secretaria de Política Lingüística, a través de l'Institut Ramon Llull.

Aquests són els nostres compromisos. I, com deia Joan Fuster, «la llengua no ens la regalarà ningú, l'haurem de guanyar dia a dia». Això és el que fem avui; és el que farem també en aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, molt bona tarda. En primer lugar, quisiera pedir disculpas al señor Moreno, el diputado Moreno, porque antes se ha enfadado mucho cuando he comentado que el Grupo Socialistas, el Partido Socialista, nunca habla en el Pleno. Es cierto, me he equivocado, le pido disculpas. Se ha enfadado y me ha dicho que él ha hablado quince veces a lo largo de siete años en castellano en este Pleno. De las 1.176 intervenciones, más o menos, que he calculado que puede haber habido de todo el Grupo Parlamentario del Partido Socialista, usted ha hablado quince veces en castellano. Y yo le animo a que siga apretando el acelerador para que luche por ese bilingüismo que usted tanto defiende. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, Junts nos presenta ahora esta moción que está marcada por su obsesión en torcer la historia para demostrar, intentar demostrar que Cataluña no ha sido parte consustancial de la historia de España, cuando realmente lo ha sido desde su nacimiento. Y con esta actitud promueven entidades pseudoculturales, como puede ser, por ejemplo, el Institut Nova Història, que tiene una actuación grotesca y ridícula hasta el punto de decir que Cataluña es la primera nación que nace en el mundo en el siglo VII antes de Cristo y que Santa Teresa, Cervantes, Beethoven, Leonardo da Vinci y Cervantes –lo vuelvo a repetir– son catalanes o han sido catalanes.

Bien, aplauden y subvencionan a entidades como esta y de otro pelaje similar. Ustedes están obsesionados en manipular la historia y, claro, lógicamente, entran en contradicciones ridículas y grotescas. Dicen en su moción que están en contra de la extrema derecha porque extermina la cultura catalana, pero utilizan argumentos que son propios de la extrema derecha; *ergo* Junts es un partido de extrema derecha. Y ahora se lo voy a demostrar con dos argumentos que utilizan ustedes en esta moción. Dos argumentos que son de extrema derecha, son totalitarios y, por lo tanto, nosotros nos apartamos absolutamente de ellos, porque nosotros somos amantes de la libertad y somos contrarios, por tanto, al totalitarismo que ustedes defienden. Les voy a poner estos dos argumentos. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, primero: el *Anschluss*. Es decir, ustedes defienden el concepto de «anexión territorial», que es consecuencia de la teoría del espacio vital, que fue característica en algunos países de Europa en el siglo pasado. ¿Y cómo lo hacen? Pues eso, promoviendo el pancatalanismo. El pancatalanismo es, a través de la presión política, mediática y económica, el intento de promover el carácter de nación, de regiones –de regiones– con una aparente –recalco: aparente– lengua común para construir, para constituir un estado unificado independiente de España. Això són els Països Catalans. ¿Un ejemplo de cómo se consigue esto, por ejemplo? Acció Cultural del País Valencià recibió, entre 2018 y 2022, 5 millones de euros. Bien, repito lo de «aparente», porque, claro, hay que tener en cuenta que el español es lengua propia en Valen-

cia junto con el valenciano, y el español es lengua propia en Baleares junto con el balear y sus variantes dialectales.

Citan en su moción lo que dijo el antiguo falangista Joan Fuster. Si alguno tiene duda, le he traído aquí el carné de la Falange de Joan de la Cruz Fuster i Ortells. Aquí lo tienen. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Y decía: «De Salses a Guardamar, de Maó a Fraga som un poble, un sol poble.» Bien, ustedes han cambiado un poquito, han cambiado lo de Maó *per l'Alguer*. Es ese énfasis expansionista. Lógicamente, quieren que vaya más allá de las fronteras de la península. No tiene límites, su locura expansionista.

Y, luego, el segundo ejemplo –porque ya me queda solo un minuto– es que..., el segundo ejemplo de argumento de extrema derecha es que ustedes imponen la censura, la censura contra la lengua española, que también es lengua propia en Cataluña. Se pone alguno muy nervioso o alguna muy nerviosa, pero la realidad es así. Multas lingüísticas: en los últimos años se han recaudado por parte de la Generalitat más de 2 millones de euros en multas lingüísticas a autónomos y a pymes por rotular en castellano sus comercios. Prohibición del español en la escuela, en la Administración, en la cartelería de la vía pública, en los medios de comunicación públicos. TV3 recibe anualmente 300 millones de euros porque solo emite en catalán. Además, riegan empresas privadas que fomentan solamente –solamente– la cultura catalana. Me estoy refiriendo al Grup 62, empresa privada que ha recibido (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en los últimos tres años más de medio millón de euros.

Por lo tanto, como firmes defensores de la cultura catalana hecha en español, en catalán y en aranés...

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Manuel Jesús Acosta Elías

...votaremos en contra de su totalitaria moción.

La presidenta

Diputat, li faig avinent... Li demanaria a veure si rectifica el terme que ha utilitzat, que és «*Anschluss*», pel que identifica i pel que associa a un partit polític evidentment totalment democràtic i vostè...

Manuel Jesús Acosta Elías

«Annexió». Significa «annexió». Sí. No la retiro.

La presidenta

Relacionat amb temes de nazisme. Li demano, si us plau, que ho rectifiqui o bé constarà en acta que ha utilitzat... Utilitzant aquesta...

Manuel Jesús Acosta Elías

Jo no he fet esment d'això –jo no he fet esment d'això. Si algú se sent... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Un moment. Si us plau, estic parlant jo. Si us plau, diputat. Diputat... Diputat, estic... Estic parlant jo. Li demanaria una mica de respecte. Jo li demano amb tot el respecte que rectifiqui aquesta paraula que ha utilitzat per aquí associar-ho amb un partit polític totalment democràtic que forma part d'aquest hemicicle. Li demano que ho retiri, o bé quedarà constància que l'hi he demanat i que, evidentment, per mi, això és com una primera crida a l'ordre que mai més podrà tornar a parlar-ho.

Manuel Jesús Acosta Elías

Molt bé. Gràcies, però jo no retiraré això, perquè, si algú se sent al·ludit d'una altra cosa que jo no he dit, és el seu problema. Jo només he dit...

La presidenta

Moltes gràcies. D'acord. Ha dit que no ho retiraria, però constarà en acta, doncs, aquest apunt que li faig com a presidenta. Gràcies.

Passem ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, a la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Fan realment pena i vergonya aquests espectacles, no sé si dir de mirall, de l'efecte mirall o del rei que anava nu. Però, en tot cas, lliga molt bé amb el contingut de la moció a la que fa front.

I volia recordar també que, contra la censura i en solidaritat amb tot el món cultural i amb tot el territori dels Països Catalans, també tenim pendent d'acabar de consensuar una declaració institucional, que espero que, després de que aquesta moció s'aprovi, puguem tirar endavant.

La cultura és una eina de canvi poderosa. Per això l'extrema dreta persegueix la llibertat d'expressió i la capacitat crítica. La cultura és un dret fonamental que en la seva creació, expressió i accés no ha de ser sotmesa a cap tipus de censura, ni política ni econòmica. La censura és una vulneració de drets. I l'agreuja de la censura d'avui és que és autocensura per a demà.

Sens dubte, aquesta reconstrucció de l'extrema dreta a l'Estat espanyol i la seva arribada al poder de la mà del Partit Popular ha destapat descarnadament els perills que representa el nínxol ideològic de l'extrema dreta. I ara ja ningú no en té cap dubte; que ningú digui que som exagerats. Quan toquen poder, persegueixen drets –quan toquen poder, persegueixen drets– i persegueixen drets humans i van en contra de la diversitat i van en contra de la llibertat.

I en tenim exemple, perquè ja estan a governs. Per tant, deixem de normalitzar-ho. I sento dir que aquí, amb el pretext de que anaven en contra de l'independentisme, es van normalitzar. Vostès mateixos, el PSC, van jugar a aquest joc anant a les seves manifestacions, deixant que lideressin el judici del procés. Crec que és una lliçó molt important, la que estem veient. Estem veient les conseqüències de que aquesta gent toqui poder. Són un perill autèntic.

No estan sols, és evident. La persecució de la llengua catalana... Avui en parlàvem al matí. El concepte de l'«imperialisme lingüístic», aquest concepte, també a França tenim... I vull mostrar des d'aquí tot el suport als alcaldes a la Catalunya Nord; els hi hem mostrat aquest suport *in situ*, el mostrem aquí al Parlament, i a tots els companys i companyes dels Països Catalans –de València, de Mallorca, d'arreu dels Països Catalans– que estan patint tots aquests estralls.

És aquest concepte el que nosaltres hem de combatre. I l'hem de combatre amb mocions com aquesta, però, sobretot, amb acció de govern, amb acció directa, perquè davant d'això, davant d'aquest perill, què és el que estem fent?

I deixin-me dir aquí que vull recordar que tant l'acord de Palma com el concepte «Països Catalans», quan el volíem lligar al pacte nacional per la llengua..., des del Govern se'ns deia que no podia ser perquè no tenim competències.

A nosaltres ens sembla que la fermesa que necessitem en aquests moments, la fermesa política, la valentia política que hem de mostrar davant d'aquest odi a la diferència, d'aquesta censura política, aquesta operació a les minories i aquest odi a la diferència que està exercint l'extrema dreta, nosaltres l'hem de combatre amb una fermesa molt més gran que la que s'ha demostrat fins ara. Perquè hi ha un abans i un després, perquè després d'això no es podrà corregir, perquè si ho hem vist amb això, que, últimament, està sortint a tots els faristols, de com ha afectat una generació sencera, el sol fet de que TV3 hagués deixat de programar animació en català, en la reducció de la llengua, doncs imaginin-se quines conseqüències tindrà un desert propiciat per la censura i la persecució lingüística.

Volia dir moltes més coses. M'havia preparat moltes més coses per dir en aquest repàs de la moció, però el trist espectacle que ha provocat VOX al Parlament, doncs, m'ha fet canviar-ho una mica.

Només dir, en tot cas, que en la moció també hi han coses concretes i... Presidenta, uns segons només. Voldria posar-los una mostra. Fa molt, fa gairebé vint anys, TV3 va fer un programa molt important, que va ser *Cantamania*. Era un concurs en què la gent podia escollir cantar en català, en castellà o en anglès, i vèiem que escollien poc cantar en català. Quan la meva filla s'hi va apuntar, vaig anar a demanar a veure quin era tot el ventall de llengües de cançons que podien escollir. Si n'hi havia dues mil en castellà i mil en anglès, n'hi havia quatre en català.

Poso aquest exemple perquè, moltes vegades, amb la política lingüística que es fa a l'aparador i en aparença sembla que les coses estiguin normalitzades, però, en el fons, la discriminació és brutal. I, si no combatem això, estem venuts per l'extrema dreta.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda. Bé, doncs, des d'En Comú Podem entenem que la cultura és una font de cohesió social i de ciutadania. Entenem que la cultura i l'accés a ella són un dret fonamental i bàsic de l'estat del benestar. Aquestes són les nostres premisses quan parlem de cultura com a dret fonamental, perquè és una font de cohesió social i de ciutadania.

Però també hem de dir que el Govern, tot i que va declarar fa temps que la cultura és un bé essencial, no ha desenvolupat normativament la declaració, i el sector –el sector cultural en general– segueix vivint en la precarietat, amb traves a l'accés universal i amb treballadors i treballadores en situació precària i d'incertesa. I aquesta és la realitat del sector cultural, malauradament, a Catalunya, amb una dotació pressupostària que no arriba al dos per cent i que estem per sota de la mitjana europea, de la Unió Europea; estem molt lluny encara de la mitjana europea. I també hem de constatar la realitat que el català està en retrocés, que és innegable que el català està en retrocés com a llengua d'ús social, com a llengua normalitzada a Catalunya.

És en aquest marc en el que situo, o situem, aquesta moció i el nostre posicionament sobre aquesta moció. És en aquest marc en el qual entenem que aquesta moció parla de censura, parla de treballar amb altres territoris amb qui compartim parla i cultura, parla del pacte nacional per la llengua, parla també de revisar i actualitzar determinats avantprojectes de llei, de patrimoni cultural, de la llei del dret a la cultura. I és en aquest marc que nosaltres votarem a favor de la moció.

No només per això, sinó també perquè som conscients que avui estem vivint una forta ofensiva de l'extrema dreta contra la llengua catalana, contra la diversitat lingüística en general. Ho estem veient al País Valencià, ho estem veient a les Illes Balears. Però el problema no és només que aquesta extrema dreta estigui contra la llengua catalana i contra la diversitat lingüística, sinó que és que l'extrema dreta està contra la cultura com a font de llibertat o de llibertats personals i col·lectives. I aquí tenim un problema. Jo crec que aquesta moció situa bé algunes propostes amb relació a fer front a tot ambient de censura al respecte i la necessitat de treballar plegats amb aquells qui compartim espai lingüístic, espai cultural per fer avançar la cultura.

Però evidentment votarem a favor de la moció, però no volem estar-nos de dir que el Govern prengui bona nota que la cultura, malauradament, més enllà de la moció que votarem, necessita més recursos, més esforços, més acompanyament per superar la situació de precarietat i, sobretot, per garantir l'accés universal de la ciu-

tadania a la cultura, perquè és un dret bàsic per a la cohesió, però també per al desenvolupament personal i col·lectiu.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Déu-n'hi-do –déu-n'hi-do. Mirin, deixin-me explicar una anècdota. Jo, últimament, no faig gaires vacances. No goso marxar gaire lluny perquè, veient les que «lien» vostès en el moment que els girem l'esquena, no se sap mai què pot passar. Aquest any, aquest estiu amb prou feines em vaig escapar una setmana a València, al Mareny, al Mareny de Barraquetes. És un lloc molt bonic, amb una platja de les d'abans, tranquil·la i familiar, i no pas petada de «xiringuitos». Hi havia molta gent nascuda al poble i que hi viu tot l'any. Molts parlaven català, el català preciós d'aquelles terres, que tots i cadascun dels que el parlaven... I quan dic «tots», vull dir tots, del primer a l'últim, homes i dones, grans i petits, de dretes i d'esquerres, rics i pobres, grassos i primos..., vaja, no n'hi havia ni un que no declarés i proclamés amb èmfasi que ell parlava i parla valencià.

A mi això em va agafar una mica descol·locada, saben? Perquè jo els valencians amb els que he parlat més els últims vint anys han estat l'Esteban González Pons, l'Alfons López Tena i el Vicent Sanchis. No necessàriament per aquest ordre. És clar, parlant amb ells t'imagines el món i el País Valencià d'una altra manera, d'una manera que no és en absolut com és al Mareny de Barraquetes, on ningú feia massa l'efecte, la veritat, ni de votar el PP, ni de votar VOX, ni de mirar o voler veure ni en pintura TV3 o Plataforma per la Llengua.

Creguin-me, senyors de la Generalitat i *adlláteres*, jo no sé què els deuen dir els de Plataforma per la Llengua per justificar la setmanada bestial que els paguen, el dineral que vostès destinen a això de la unitat de la llengua de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer. Però jo al Mareny no vaig trobar ningú que considerés que parlava català. I mirin que jo em vaig esforçar a negociar-ho, a convèncer-los, eh? Quan ells insistien que «i ara, català, que ells parlaven valencià!», jo, tota diplomàtica, els preguntava què creuen ells que parla la gent, no ho sé, a Buenos Aires, si espanyol o argentí. Aquí no sabien gaire què dir; posaven uns morros com un esclop.

És clar que el pitjor moment va ser un dia a la platja en què a una senyora de certa edat, ofesa perquè algú li havia dit no sé què, a ella li va sortir de l'ànima dir: «Doncs jo soc més valenciana que el Jaume I!» Que el Jaume I, justament. He de dir que això em va enganxar a l'aigua, amb la boca oberta i una mica més i em nego, m'ofego.

Com que de tot se n'aprèn, jo n'he tret una conclusió: i és que des de Jaume I fins ara, la política lingüística catalana no ha fet res més que recular. Perquè si un conqueridor català nascut a Montpeller, que va imposar el català a València, això, conquerint –sí, senyors, conquerint–, és recordat amb «carinyo» i amb afecte i com una cosa nostra, mentre que ara tu vas allà, els dius que parlen català i et miren com si fossis la nena de l'exorcista, doncs, en fi –ja em perdonaran, com els deia–, algú s'està guanyant molt i molt descansades unes subvencions tan fabuloses com inútils.

Sinceramente les digo, les repito y les repetiré las veces que haga falta, que, si de verdad quieren defender, expandir, pulir y dar esplendor a la lengua catalana, lo mejor que pueden hacer es dejar de confrontarla infantilmente, antidemocráticamente y, como se puede ver, sin ningún éxito con la lengua española o la valenciana, etcétera. Cuando se hace política –mala política– con la lengua, los resultados son los que son. Y, créanme, no hace falta que venga nadie de VOX a sacar sus monstruos

del armario o de debajo de la cama. Sus monstruos son ustedes, la catalanofobia son ustedes, se lo hacen todo encima ustedes.

Votaremos en contra de esta moción de extrema derecha y de *losers* lingüísticos porque los catalanes no somos ni lo uno ni lo otro. Por eso mismo aprovecho para recordarles cariñosamente que hemos pedido, pedimos y pediremos adaptar el Estatut de Catalunya a la realidad para que reconozca que también el español es lengua propia de los catalanes y de Cataluña, como lo son el catalán, el aranés y la lengua de signos de cualquiera de ellos.

Bona tarda.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. He quedat tan impactada que no pensava que em tocava. La unitat de la llengua no està en venda, i tant de bo els índexs de valencià augmenten i augmenten i augmenten, perquè serà molt bo per a la unitat de la llengua i per als Països Catalans i els territoris de parla catalana.

Bé, en aquest torn de posicionament jo voldria donar les gràcies a la diputada Sabater pels comentaris que ens hem creuat, que sempre són enriquidors, i també a la diputada Garcia i a la portaveu Vilalta per la predisposició a transaccionar i a trobar punts d'acord que han permès millorar el text d'inici. Hem acceptat l'esmena 2 d'Esquerra, hem fet una transacció amb la 3. Hem acceptat també l'esmena 2 del PSC i hem transaccionat a tres el punt 7 amb les esmenes 4 i 3, respectivament, d'Esquerra i del PSC.

Jo no solc contestar partits d'extrema dreta, però avui sí que necessito dir claríssimament que no soc d'extrema dreta, però sí que estic a l'extrem de tot això que defensen i de tot això que expliquen, totalment. I ho dic amb el cap ben alt, i ho dic sense temor, perquè ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou, d'aquestes acusacions. I, a més a més, no ens aturaran. Nosaltres continuarem defensant la llengua, la cultura i la identitat fins al darrer moment i fins al darrer alè, si fa falta. (*Aplaudiments.*) Perquè ja n'hi ha prou. I estaria molt preocupada si m'haguessen votat aquesta moció, perquè voldria dir que jo no he fet bé la meua faena, perquè estic a anys llum del seu posicionament.

Malgrat alguns discursos, avui aquesta cambra tindrà un posicionament ferm per a defensar la cultura en català i per a defensar la llengua –llengua catalana, aranesa i de signes– i per a dir «no a la censura» amb una veu forta. I els vull agrair el suport als grups que ens han dit que votaran a favor d'aquests punts.

Miren, Mercè Rodoreda deia una cosa. Per a mi Mercè Rodoreda és una d'aquelles escriptores eterna, que ens ha d'acompanyar tota la vida. Deia –i ho repeteixo–: «La llengua és l'ànima d'un país i mereix moltes atencions.» I, per sort, aquesta cambra avui demostra que hi ha molta gent que estem disposades a posar atenció a la nostra llengua perquè continue ben viva.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 18 a 22 de l'ordre del dia.

(*Pausa llarga.*)

Diputats, diputades, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. I, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya (continuació)

302-00326/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya.

Comencem votant els punts 1 i 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 114 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Passem a votar ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 18 en contra i 6 abstencions.

Passem a votar el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 123 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual (continuació)

302-00327/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, 10 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, 10 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 86 vots a favor, 10 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem a votar el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 87 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Votem ara els punts 6 i 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 90 vots a favor, 9 en contra i 33 abstencions.

I votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 120 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat (continuació)

302-00328/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat.

Comencem a votar el punt 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 105 vots a favor, 15 en contra i 12 abstencions.
Passem a votar el punt 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 104 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.
Votem ara els punts 3.a i 3.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 1 en contra i 24 abstencions.
Votem el punt 3.c.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.
Votem ara el punt 3.d.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.
Votem ara el punt 3.1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 113 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.
I votem ara el punt 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 40 vots a favor, 88 en contra i 3 abstencions.
Votem ara el punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 7 vots a favor, 92 en contra i 33 abstencions.
I votem ara el punt 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 110 vots a favor, 1 en contra i 21 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior (continuació)

302-00329/13

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior.

Comencem pel punt 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 74 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 80 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.
Votem els punts 3 i 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 80 vots a favor, 16 en contra i 36 abstencions.
I votem el punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 80 vots a favor, 19 en contra i 33 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa de la cultura en català (continuació)

302-00330/13

I passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa de la cultura en català.

Votem primer el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 113 vots a favor, 16 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 113 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 113 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

I, acabades les votacions, donem per acabat el Ple.

Bon cap de setmana.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i sis minuts.